TANDREȚE 6

SHERRY STUART

DOUĂ MIRESE PENTRU COSTA

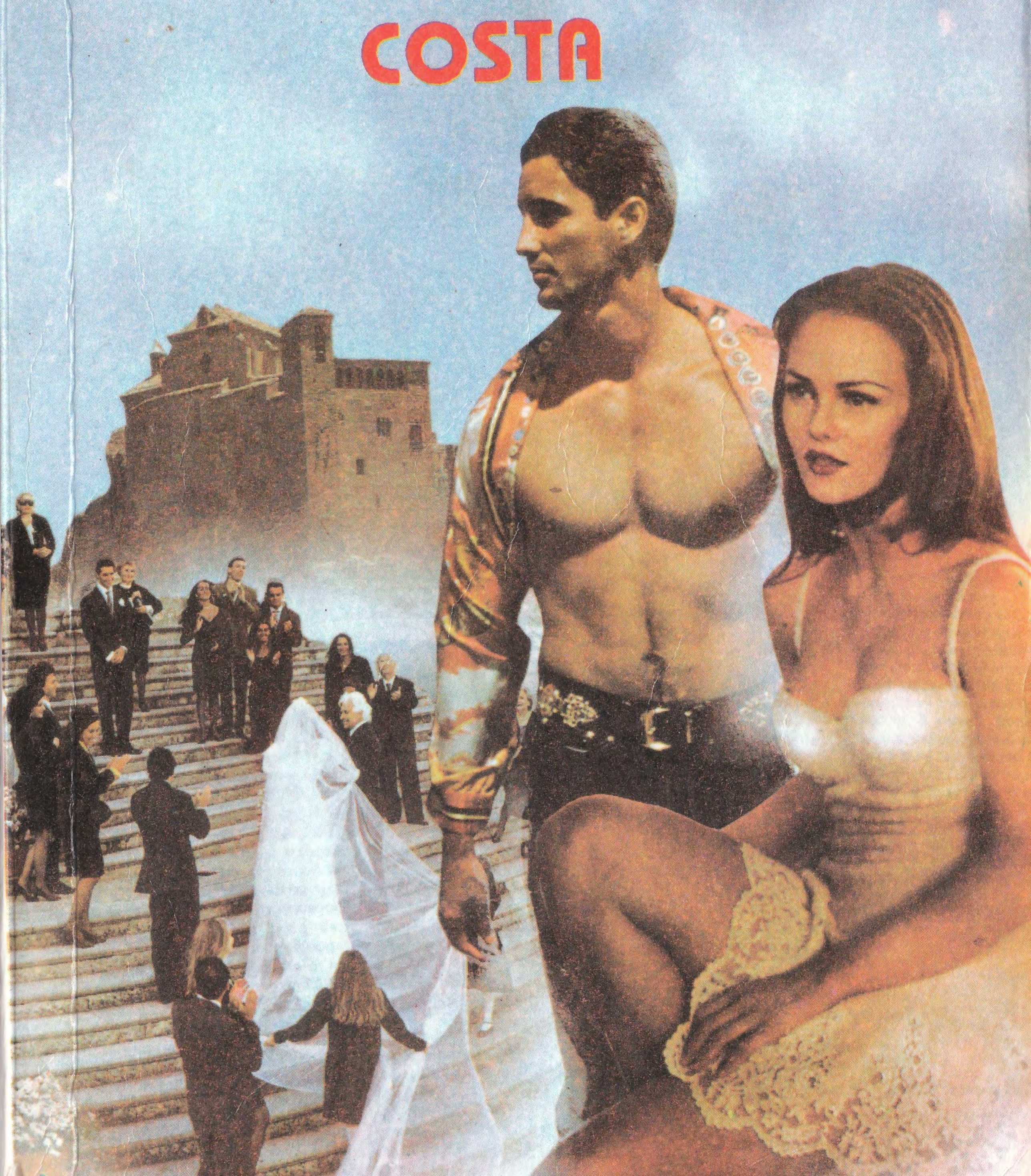

© 1983/1993 by Bastei-Verlag, Gustav H.Lübbe GmbH & Co.
"Ihr griechischer Sommer"

Sherry Stuart

DOUĂ MIRESE PENTRU COSTA

Traducere de
DAN DIACONESCU

Editor
RUSU M. ZAMFIR

Coperta de
GEORGE CRISTEA

1

SCRISOAREA SOREI EI,

Daphne sosi pe neașteptate. De aproape cinci ani Andrea nu mai știa practic nimic despre ea. Adică de la cearta aceea înfiorătoare de atunci!

Amândouă se îndrăgostiseră de același bărbat, devenind rivale într-o luptă neînduplecată din care până la urmă ieșise victorioasă Andrea. Daphne a plecat în Grecia plină de înverșunare și profund dezamăgită, refugiindu-se în patria strămoșilor ei. De atunci Andrea nu mai știuse nimic despre ea.

Și acum această scrisoare, și încă însoțită de o invitație la nuntă! Andrea se bucura pentru sora ei. Îi dorea din toată inima să fie fericită.

Oare ce ar zice Daphne dacă ar afla că legătura cu acel tânăr, din cauza căruia se certaseră atunci, nu durase nici măcar o lună după plecarea ei?

Andreei îi lipsise curajul să-i scrie Daphnei despre asta. Gândul că era vinovată de suferința pe care i-o pricinuise Daphnei o chinuise de-a lungul acestor ani. Dar se temuse prea mult ca nu cumva Daphne să-i respingă scuzele. Nu ar fi putut suporta asta.

Însă toate acestea făceau de acum parte din trecut. Acum, Daphne era cea care-i întindea mâna pentru împăcare. Desigur, în calitate de mireasă fericită îi dădea mâna să fie iertătoare.

Andrea se simțea rușinată. De ce lăsase să se scurgă atâta vreme? De ce nu încercase să găsească o cale de împăcare și apropiere de Daphne după moartea părinților lor? Doar rămăseseră singure și fără nici o altă rudă pe lume. Iar unica mătușă pe care o avuseseră murise și ea.

Doamne, câți ani am irosit, gândi Andrea.

Apoi chibzui cam ce fel de om putea fi acest Costa, cu care avea să se mărite Daphne. Aveau să trăiască tot în Grecia și după nuntă? Despre aceste lucruri nu-i scrisese nimic.

Andrea își puse întrebarea dacă ea însăși ar dori să trăiască pentru totdeauna în Grecia. Nu erau prea multe lucruri care să o lege de Chicago. Era profesoară la o școală elementară și viața ei se scurgea fără să-i ofere cine știe ce satisfacții.

Dar era ea oare îndreptățită să spere ca Daphne să o invite să rămână în Grecia? Ce-i drept, invitația din scrisoare era amabilă, călduroasă chiar. Daphne îi scria că îl găsise pe bărbatul viselor ei însă că nunta ei nu putea fi cu adevărat frumoasă în absența sorei sale. O invita pe

Andrea să locuiască pentru o săptămână sau două ca oaspete al familiei lui Costa, până la nuntă.

Doar ultima propoziţie trăda ceva din zbuciumul profund care o frământase pe Daphne. Mâna îi tremurase vizibil când scrisese cuvintele: "*Nu ne-am văzut de atâta vreme... De mult prea multă vreme*". Însă tocmai aceste cuvinte o determinaseră să accepte invitaţia.

Aşa că îşi cumpără biletul de avion pentru Grecia de îndată ce găsi un suplinitor pentru orele pe care le preda.

O emoţiona chiar şi numai gândul la călătoria care bătea la uşă. Din totdeauna îşi dorise în secret să cunoască ţara în care se născuseră părinţii ei. Chiar o invidiase la un moment dat pe Daphne pentru faptul că trăia în Grecia.

Dar cel mai important lucru era să se împace cu sora ei şi acesta era încă un motiv pentru care Andrea abia aştepta să plece. Dar înainte de asta a avut parte de încă câteva zile pline de agitaţie şi muncă febrilă. Alergă mult până găsi cadoul de nuntă potrivit: un serviciu de ceai, din argint vechi şi un set de şerveţele din pânză fină, brodate cu măiestrie. Mai cumpără apoi şi o rochie pentru nuntă, dintr-un magazin foarte scump. Alese o rochie din mătase azurie, care se potrivea de minune cu părul ei de un blond cenuşiu.

În timp ce taxiul o ducea spre aeroport Andrea se simțea copleșită de sentimentul că pentru ea avea să înceapă o viață total nouă. De atâta emoție ajunsese cu două ore prea devreme. Toată noaptea nu reușise să închidă ochii. Abia după ce se află la bord, tensiunea în care trăise ultimele zile dinaintea plecării începu să slăbească și Andrea adormi imediat după decolare. O visă pe Daphne și reîntâlnirea cu sora ei.

Inima Andreei începu să bată nebunește în clipa în care, în difuzoare, se anunță că aterizarea la Atena va avea loc peste câteva minute.

Își verifică încă o dată în grabă machiajul. Dar mâna în care ținea oglinda îi tremura atât de tare din cauza emoției, încât abia dacă reuși să vadă ceva.

Oare avea să vină chiar Daphne să o întâmpine? Oare avea să vină împreună cu logodnicul ei?

Capul o durea cumplit din cauza nervozității, în timp ce se pregătea să coboare din avion. Simțea o puternică stare de greață iar stomacul i se contracta spasmodic.

În timp ce se îndrepta spre punctul de vamă simți cum i se înmoaie genunchii. Pe Daphne o descoperi chiar în momentul în care-și aranja pașaportul în geantă. Sora ei era la brațul unui tânăr bărbat. Desigur acesta era logodnicul ei!

Câteva secunde Andrea rămase cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul care o însoțea pe Daphne era nespus de atrăgător. Era înalt de statură, suplu, avea părul de culoare întunecată și, ca un magnet, atrăgea privirile tuturor femeilor.

Andrea rămăsese cu privirea ațintită asupra lui, de-a dreptul fascinată. De abia în clipa în care Daphne o strigă pe nume și se îndreptă alergând spre ea reuși să-și desprindă privirile de pe chipul lui. Iar în timp ce Daphne o îmbrățișa cu înfocare, Costa se mulțumi să rămână zâmbind în planul secund.

– De-ai ști cât mă bucur că ai venit, Andrea! Daphne o sărută pe amândoi obrajii. Ce fericită sunt că ai reușit să-ți iei atât de repede concediu.

Lacrimi de fericire sclipeau în ochii lui Daphne în timp ce-și îndepărtă puțin sora pentru a o putea privi mai bine.

– Și ce bine arăți, surioară! exclamă ea fericită. E atât de minunat că ai venit!

– Și eu sunt fericită să te revăd, îi răspunse Andrea îmbrățișând-o la rândul ei pe Daphne. Nu mi-a fost prea greu să ajung atât de repede aici. La școală au găsit chiar a doua zi o suplinitoare pentru orele mele. Doar elevii au fost puțin cam triști de plecare mea.

– Ei, asta nu este prea grav, declară Daphne al cărei chip strălucea de fericire. Principalul este că acum ești aici. De-ai ști cât de mult ți-am simțit lipsa...

– Și eu ție la fel, Daphne.

Cele două surori continuau să se țină strâns îmbrățișate. Daphne nu reușea să se liniștească repetând în neștire cât era de fericită de această revedere.

Între timp, logodnicul ei luase în primire bagajele Andreei și acum aștepta răbdător ca Daphne să se potolească și să-l prezinte viitoarei cumnate.

– Uite, Andrea, el este Costa al meu, declară mândră Daphne. Este bărbatul pe care l-am visat.

– Nu-i de loc atât de simplu pe cât pare să fii un "om al viselor cuiva", spuse Costa în timp ce un zâmbet larg îi înflori pe față. Dar firește, mă simt deosebit de onorat și mă voi strădui din toate puterile să o fac fericită pe sora ta. Și eu mă bucur că ai venit, Andreea. Îi întinse mâna. Avem suficient loc la mine. Sper să te simți ca acasă. În fond, faci doar parte din familie, nu-i așa?

– Și ce, nu ai de gând să mă îmbrățișezi? îl întrebă Andrea într-o pornire spontană, care o surprinse chiar și pe ea. O soră nu se primește cu o strângere de mână, încercă ea să se explice.

Costa zâmbi și o trase la pieptul său. O îmbrățișă cu atâta patimă, de parcă ideea ar fi fost a lui. Iar înainte de a-i da drumul o fixă cu o privire adâncă, sfredelitoare.

Andrea era atât de tulburată încât întoarse capul într-o parte. Era oare adevărat? Existase într-adevăr

acel licăr indefinit în privirea lui? Se înșela ea oare sau Costa vedea în ea mai mult decât pe viitoarea cumnată?

Își dădu seama că se roșise toată ca urmare a situației jenante în care se pusese și se grăbi să se dea câțiva pași înapoi. Se rușina de gândurile care-i trecuseră prin minte și mai ales, din cauza fiorului nedefinit care o străbătuse în momentul în care îl privise în adâncul ochilor. Își aduse aminte că mai trecuse printr-o situație asemănătoare. Și numai cu cinci ani în urmă!

Dumnezeule, gândi disperată Andrea, doar nu avea soarta să-și bată joc de ea și să se repete totul încă o dată! Nu, în nici un caz asta nu trebuia să se întâmple!

Și în fond ce însemnătate putea avea privirea lui Costa? încercă ea să se autolinistească. Și desigur, licărul acela nu existase decât în imaginația ei și atât.

Andrea se străduia să îndepărteze aceste sentimente tulburătoare. Nu venise ea oare în Grecia pentru a se împăca cu sora ei și a-i ura atâta fericire cât era posibilă să aibă parte?

Făcu un efort pentru a-și veni în fire și le zâmbi celor doi.

– Mă bucur din tot sufletul pentru voi, declară ea din toată inima. Iar Daphnei nu-i doresc nimic altceva decât să aibă parte de o căsnicie fericită. Cu siguranță că vei fi un soț ideal pentru ea, Costa. Iar Daphne îți va fi o soție bună. Ea este...

– Gata, ajunge cu complimentele, o întrerupse Daphne. Vino, Andrea, vreau să-ți arăt noul meu cămin.

O luă de braț pe sora ei și o conduse spre ieșire. Dar când Andrea dădu cu ochii de limuzina scumpă în dreptul căreia se opri Daphne simți pentru a doua oară că rămâne cu respirația tăiată. Oare visa? Cu o astfel de mașină luxoasă veniseră să o ia de la aeroport? Doar nu era posibil așa ceva!

Cine era acest viitor cumnat care își putea permite un lux atât de copleșitor?

Și dintr-o dată Andrea avu impresia că i se ridică un voal de pe ochi. Doar îl cunoștea! Nu îi văzuse oare de atâtea ori chipul în fotografiile reproduse în ziare? Era Costa Thermopolis fiul, unicul moștenitor al renumitei firme de construcții navale cunoscută în toată lumea!

Familia sa era una dintre cele mai bogate și influente din întreaga Grecie. Femeile din această familie erau binecunoscute pentru activitățile caritabile pe care le organizau iar bărbații pentru înfățișarea lor deosebit de plăcută și multiplele lor aventuri amoroase!

Și acum își aminti Andrea că citise recent un articol chiar despre Costa în care se spunea că ar avea o legătură cu o americancă necunoscută, care preferase să se mențină departe de atenția opiniei publice.

– Tu ești! explodă Andrea dintr-o dată.

Costa și Daphne nu se putură împiedica să nu râdă.

– Eram curioasă să văd dacă aveai să-ți dai singură seamă, spuse Daphne. Pare ca într-o poveste, nu-i așa? De-ai ști de câte ori nu m-am ciupit de braț pentru a mă convinge că într-adevăr nu este un vis... Ai să ai ocazia să constați cât de curând chiar tu cât de neobișnuită este viața alături de Costa.

Cred că îmi dau deja seama de pe acum, gândi Andrea în timp ce urca în mașină.

Costa încerca să fie cât mai plăcut. O trata cu politețe și curtoazie pe Andrea dar în întegul său compor- tament se simțea totuși reflexia bogăției în care fusese crescut și educat. Deși Andrea și Daphne erau departe de a proveni dintr-un mediu sărăcăcios, în comparație cu averea familiei Thermopolis Andrea se simțea săracă, lipită pământului.

– Știi, am o casă și aici, în Atena, perora Costa, însă o folosesc numai în scop de afaceri. Domeniul familiei noastre se găsește în Pireu, chiar pe malul mării. Locuim în acest castel de pe munte de mai multe generații. Pescarii afirmă că noi suntem cei care veghează asupra norocului lor.

– Nici nu-ți imaginezi ce răspundere poartă Costa, interveni cu aprindere și Daphne în discuție. Știi, fratele său a avut un accident mortal cu iahtul său, cu doi ani în urmă. Iar acum Costa este unicul moștenitor pe linie bărbătească iar familia îi pretinde să se căsătorească

neîntârziat pentru a aduce la rândul său pe lume moștenitori. Nici nu-ți vine să crezi cu câtă severitate sunt urmate vechile tradiții deși acum trăim într-o lume modernă, nu-i așa? După ce vom fi căsătoriți voi avea obligația să primesc zinic vizita a jumătate din populația Pireului care va dori să se convingă cu proprii ochi dacă nu încep să mă îngroș în talie. Sper din tot sufletul să rămân gravidă încă din luna de miere.

Andrea ciuli urechile. Tonul din vocea Daphnei avea o anume nuanță discordantă, neplăcută.

– După cum vezi, în curând va avea de purtat o sarcină apreciabilă, spuse Costa cu ambiguitate. Dar o prevenisem, să știi. A intra prin căsătorie într-o dinastie ca a noastră nu înseamnă de loc a avea parte de o viață lipsită de griji, după cum ar fi poate unii tentați să creadă. Înseamnă să-ți asumi totodată și un mare număr de obligații. Întreprinderile familiei noastre au un mare număr de angajați care, fără noi, ar muri de foame. De aceea obligațiile respective nu pot fi luate în derâdere.

În timp ce Costa vorbea, Andrea își privea sora cu atenție. Zâmbetul îi dispăruse de pe chipul ei, îndeobște atât de vesel, care acum reflecta o expresie mai degrabă gravă, gânditoare. I se părea ei oare sau pe chipul Daphnei se citea într-adevăr o împotrivire față de obligațiile despre care vorbea Costa?

Dar ar fi absurd, își zise Andrea. Doar știa de la bun început ce o așteptа. Și ce-și mai putea oare dori mai mult o tânără femeie când iubea un bărbat cum era Costa?

Andrea nu știa ce să mai creadă. De acord, existau desigur obligații mai multe decât într-o căsnicie obișnuită. Dar Daphne nu era genul care să dea înapoi în fața dificultăților...

În acea clipă privirile surorilor se încrucișară. Daphne simți iscodirea îngrijorată din privirile Andreei și pe neașteptate chipul ei își recăpătă aceiași expresie strălucitoare de bucurie pe care o avusese inițial.

– Dar cu toate astea, fie fericire, fie răspundere, mă bucur de viitorul care mă așteaptă, declară ea cu convingere. Îmi doresc să-l fac pe Costa să fie mândru de mine și voi face totul pentru acest lucru. Daphne făcu semn cu capul spre geamul mașinii. Nu vrei să privești coasta, Andrea? schimbă ea subiectul cu abilitate. Spune, ai văzut vreodată o priveliște mai minunată?

Andrea se văzu nevoită să-i dea dreptate. Peisajul care se deschidea de ambele laturi ale șoselei avea ceva magnific, de-a dreptul fascinant. Și totuși, nu se lăsă indusă în eroare de către Daphne. Zâmbetul ei plin de fericire nu o păcălise pe Andrea. Nu era un zâmbet cinstit.

Ceva nu era în ordine între cei doi. Cel puțin așa avea impresia Andrea.

În timp ce Costa îi descria punctele de atracție turistică pe lângă care treceu Andrea continua să-și supravegheze sora din colțul ochilor. Dar chipul acesteia nu trăda nimic deosebit.

2

LĂSASERĂ DE MULTĂ vreme Atena în urmă și acum drumul trecea prin mijlocul unor sătulețe.

Oamenii mai locuiau aici încă în bordeie din piatră, la fel ca în evul mediu, și se îndeletniceau cu agricultura, cu creșterea vitelor și cu pescuitul.

Oricât ar fi căutat cu ochii, Andrea nu reuși să descopere nicăieri ceva din binefacerile civilizației. La fel trăiseră și bunicii lor. Știa acest lucru de la tatăl ei. De câte ori vorbea despre bunici se simțea ispitit să evoce una din minunatele povestiri ale mitologiei grecești. Cu câtă plăcere i le sorbise Andrea de pe buze.

Putea să-și asculte tatăl ore în șir. În timp ce privea acum prin geamul mașinii își aduse aminte de una dintre cele mai impresionante povestiri pe care i le spusese tatăl ei: aceea a eroilor plecați în căutarea lânii de aur.

Însă nu avu prea mult timp să evoce amintirile. Spre surprinderea ei, la numai câțiva kilometri după ce trecură de acel sat descoperiră mai multe iahturi moderne ancorate de-a lungul țărmului.

Costa îi indică o clădire impunătoare care se înalță în imediata apropiere a plajei.

– Acolo este un centru de recreere, cu terenuri de tenis, piscine și discoteci. Știi, la noi poți găsi din toate câte ceva, spuse el. Pe de o parte posedăm cele mai moderne echipamente și instalații, iar pe de altă parte multă lume mai trăiește în condiții similare celor din secolul trecut. Dacă ar fi după mine totul ar trebui să rămână așa cum este. Știi, nu am nimic împotriva progresului însă și tradițiile noastre trebuie păstrate.

Chiar și numai tonul vocii lui Costa Andrea înțelese cât se poate de limpede că el nu va tolera construirea de supermagazine și parkinguri supraetajate pe *domeniul* său.

Nu după multă vreme au ajuns în Pireu, cunoscutul port la Mediterana.

Străzile erau atât de proaste încât șoferul era deseori nevoit să reducă viteza, avansând aproape la pas. Iar trecătorii se foloseau de acest prilej, apropiindu-se de mașină pentru a-i saluta pe Costa și Daphne.

Printre admiratori era și o tânără care ținea neapărat să-i dea Daphnei un imens buchet de flori. Fata se strecură cu greu prin mulțime, protejându-și florile pe care apoi le înmână radioasă Daphnei.

Daphne se aplecă din mersul mașinii peste portieră și o sărută pe fată pe obraz. Aceasta, în culmea fericirii,

începu să țopăie și să bată din palme, făcând apoi mult timp semne cu mâna în urma limuzinei.

– Acum înțeleg de ce nu poți să te simți niciodată singură, opină Andrea, care urmărise plină de uimire această scenă de afecțiune și devotament. Ți-au făcut o primire ca uneia dintre ai lor.

– Într-adevăr, de când sunt împreună cu Costa așa mi se întâmplă zinic. Dar înainte, pe când eram la ambasada americană... Daphne amuți dintr-o dată.

– Spuneai că ai lucrat la ambasada americană, repetă Andrea cuvintele Daphnei, în speranța că avea să-i spună o dată ce o apasa pe suflet.

– Da, aproape toți cei cinci ani de când sunt aici. Singurătatea devenise frecvent aproape insuportabilă. Mă simțeam o străină care întâmplător vorbește limba greacă. Daphne zâmbi. Și apoi a apărut Costa. Iar viața mea s-a schimbat de la o zi la alta. Chipul ei redeveni serios. Nici până astăzi nu-mi pot explica cum de s-a putut întâmpla asta. Totul a venit atât de repede...

– Ce importanță mai are asta acum? o întrerupse Costa. Vocea îi suna ușor iritată. Acum suntem împreună, noi doi. Asta contează. Restul nu mai are nici o semnificație.

Daphne avu o tresărire speriată.

– Scuză-mă, Costa. Doar știi bine cât de fericită sunt. Dar n-am ce-i face, totul a venit mult prea repede.

Își întoarse brusc capul într-o parte.

Și apoi se produse un lucru pe care Andrea nu l-ar fi crezut posibil. Sora ei începu să plângă. Daphne se ghemui în colțul limuzinei și suspina nestăpânită.

Atmosfera atât de plăcută de adineauri se risipise de parcă nici nu ar fi fost vreodată. Iar Andrea se vedea în imposibilitatea de a face ceva. Nici măcar să-și consoleze sora nu putea, deoarece Costa continua să se interpună impasibil între ele două.

– Dar fă o dată ceva! îl repezi cu nervozitate Andrea. Ce-a pățit Daphne? Poți să-mi spui?

Costa ridică indignat mâna într-un gest prin care părea să intenționeze să o reducă la tăcere. Dar Andrea era atât de consternată încât nu i luă în seamă, continuând să turuie înfierbântată.

– Îți jur, dacă voi observa vreodată că o supui vreunei presiuni sau că încerci să-i faci vreun rău, voi...

– Ajunge! o întrerupse Costa cu asprime. Se pare că fantezia ți-a cam luat-o razna. Totul se află sub controlul meu.

Apoi își îndreptă liniștit privirile spre peisajul care defila pe lângă ei, continuându-și la fel de imperturbabil explicațiile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Andrea trebui să facă un efort pentru a înțelege ce spunea și pentru a-și înăbuși mânia.

Ce fel de om era acest Costa în realitate? O trata pe sora ei cu atâta răceală și indiferență încât Andrea se simțea cuprinsă de spaimă și îngrijorare.

La prima vedere îi făcuse Andreei o impresie deosebit de favorabilă. Dar acum, când începea să-l cunoască mai îndeaproape, nu se putea împiedica să nu-l considere un bărbat vanitos și cu porniri tiranice care avea pretenția ca ceilalți să nu-i iasă din vorbă. Și ea nu putea suferi bărbații de acest fel!

Sărmana Daphne! Tocmai ea să aibă parte de un astfel de specimen! Și când te gândeai cât de îndărătnică și sigură de sine fusese totdeauna. Cum de admitea să fie înjosită în acest fel de către Costa? Oare să o fi influențat în asemenea măsură imensa sa avuție?

Nu, respinse Andrea acest gând, nu putea fi cazul Daphnei. Pur și simplu nu i se potrivea.

Ar fi fost oare posibil ca el să o fi scos din cine știe ce încurcătură și acum să o oblige să se căsătorească cu el? Andrea își privi din nou sora cu coada ochiului. Daphne se liniștise și acum zâmbea din nou. Dar era un zâmbet destul de chinuit.

În schimb Costa o ținea de mână și părea întruchiparea vie a logodnicului îndrăgostit până peste urechi.

– Ajungem în curând într-un loc de unde se oferă o frumoasă perspectivă asupra castelului nostru, întrerupse el șirul gândurilor care o frământau pe Andrea. În

nici un caz nu trebuie să ratezi această privelişte, Andrea.

Cotiră la stânga pe o şosea îngustă care urca panta dealului în serpentine abrupte.

Aşadar acolo sus se află *castelul* lor. Ce denumire ciudată pentru o casă, gândi Andrea. Încă nu se vedea nimic.

Andrea privea pe fereastră, uitând pentru câteva clipe îngrijorarea legată de viitorul sorei sale.

La jumătatea pantei Costa îi ceru şoferului să oprească.

– Coboară, îi comandă el Andreei.

Ea coborî şi ceilalţi doi o urmară.

– De aici ţi se oferă privelişte cea mai frumoasă, spuse Costa care stătea chiar în spatele Andreei. Dă-te încă puţin înapoi, dar nu prea mult. Povârnişul care coboară spre mare este foarte abrupt. Şi nu ai fi prima care să calce greşit de atâta uimire.

Andrea aruncă o scurtă privire în jos şi întoarse repede capul. Simţea că o cuprinde ameţeala văzând prăpastia care se termina în partea inferioară cu colţi de stâncă ce străpungeau valurile înspumate. Costa o prinse de braţ şi arătă spre vârful dealului.

– Iată căminul meu, spuse el cu mândrie nedisimulată. Şi de acum va fi şi acel al Daphnei.

Andrea privi în direcția ce-i fusese indicată. Era oare posibil așa ceva? Închise ochii și apoi îi deschise din nou.

Sus, în culmea dealului, se vedeau o mulțime de acoperișuri care depășeau niște ziduri de o înălțime impresionantă. Doar vârfurile se puteau vedea din ele.

Întreaga culme de deal părea împrejmuită de acele ziduri. Impresia pe care o făceau era colosală. Pesemne că era vorba de o proprietate de dimensiuni uriașe.

– Și cum așa, acolo locuiește doar o singură fami- lie? întrebă ea neîncrezătoare.

– Bineînțeles, îi răspunse Costa, amuzat de surprinderea ei evidentă. Toți membrii familiei continuă să locuiască acolo chiar și după căsătorie. Fiecare se mută în propria lui casă. Ai să te miri când vei constata câte se ascund în spatele acestor ziduri groase de piatră. Avem de toate, de la grădini de zarzavaturi și de flori, la vii și diverse ateliere. Ba chiar și un templu antic.

– Poftim? Nici nu-mi vine să cred. Un templu autentic, un templu antic? Să nu-mi spui că mai este și folosit! îl iscodi Andrea.

– Ba cum să nu. Suntem creștini, ce-i drept, însă nu ne-am depărtat de tradițiile transmise din moși-strămoși. Și nici nu se va întâmpla acest lucru vreodată. Spre exemplu, înainte de nuntă, vom lua parte în templu la un ceremonial după vechiul rit.

Ochii Andreei începură să strălucească. În ce fel de lume îi era dat să intre?

– Și pot lua parte și străinii la acest ceremonial? se interesă ea.

– Doar membrii familiei. Însă acum vino, suntem așteptați cu masa.

În mod evident Costa nu voia să continuie această discuție iar Andrea înțelese că nu avea nici un sens să încerce să-l iscodească mai departe.

Daphne a fost prima care s-a urcat în mașină. Nici nu se uitase spre fortăreață. Se mulțumise doar să privească în largul mării. Andrea își dădu seama plină de consternare cât de palidă și trasă la față era sora ei.

Oare să se gândească la sinucidere, pentru a scăpa de această existență apăsătoare? Să se simtă oare atât de neajutorată, atât de lipsită de orice apărare în fața lui Costa? Andrea se înfioră la aceste gânduri sumbre.

În mod indubitabil Costa avea o anumită putere asupra sorei ei și nu ezita să și-o exercite, gândi Andrea.

Dar Andreei nu-i rămase timp pentru a analiza situația în amănunt. Castelul se ivi în fața ochilor lor iar Costa o privea plin de curiozitate. Andrea era uimită de marele număr de acoperișuri roșii care se ridicau deasupra zidurilor albe de piatră. Priveliștea era de-a dreptul copleșitoare.

– Ce zici, cam câte clădiri crezi că se ascund în spatele zidurilor? o întrebă Costa, continuând însă înainte de a-i da răgaz să răspundă. Este un adevărat sat. Şi apropo, noi producem tot ce ne este necesar pentru traiul de zi cu zi, îi explică el cu mândrie. Facem singuri totul, de la măcinatul grâului şi până la argăsitul pieilor. Din totdeauna a fost aşa. Eram chiar în stare să ne hrănim singuri, în vremuri de război. Şi asta fără să fim obligaţi să ne asumăm nici un fel de privaţiuni. Iar în vremuri de pace trăim absolut nederanjaţi de cineva.

– Este de-a dreptul minunat! exclamă Andrea entuziasmată. Aici la voi te poţi izola complet de restul lumii şi te poţi bucura în tihnă de viaţa de la ţară. Din totdeauna mi-am dorit aşa ceva. Ce mult aş vrea să învăţ şi eu vreo meserie, ca de exemplu ţesutul sau coptul pâinii. Aş putea încerca să le deprind aici, la voi?

Cesta încuviinţă pe dată.

– Firește. Avem propriul nostru atelier de olărit, o ţesătorie, dar mai practicăm şi alte multe meşte- şuguri. Alege ce poftești şi eu mă voi îngriji să ţi se arate tot ce trebuie. Dar aş prefera ca în perioada imediat următoare să nu te ocupi de astfel de treburi, reveni el asupra promisiunii pe care tocmai i-o făcuse. Daphne are nevoie de ajutorul tău. Până acum a neglijat destul de mult pregătirile de nuntă. Iar mama mea nu ar dori să se

amestece în treburile ăstea, pentru că la noi așa este obiceiul. Sper că înțelegi...

Andrea încuviință din cap. Dar în sinea ei se minuna. I se părea foarte ciudat ca Daphne să fi neglijat pregătirile de nuntă. Oare care să fi fost motivul? Poate pentru că nu-i făcea nici o plăcere?

Dar în fond nimeni nu o obliga să se căsătorească cu Costa, nu-i așa? Iar dacă nu voia să o facă nimeni nu ar fi putut să o oblige la acest pas, nici măcar Costa.

Andrea devenea tot mai neliniștită.

Se afla de abia de câteva ore în Grecia iar viitorii miri se comportaseră în acest răstimp atât de contradictoriu încât nu se putea abține să nu se îndoiască de fericirea Daphnei. Iar ea nu putea să continue să pretindă că nu a observat nimica.

Dar nu era de loc simplu să o facă pe Daphne să i se confeseze pentru că sora ei stătea tot timpul retrasă în colțul ei, cu privirile pierdute în gol și chipul inexpresiv.

Între timp mașina se apropiase de poarta mare, din fier forjat, care permitea accesul prin zidul de piatră. Din apropiere nu se mai vedeau decât clădirile principale.

Priveliștea oferită era și mai impunătoare decât cea din depărtare.

Andrea îl urmări pe șofer care manevra interfonul de lângă poartă așteptând până ajunseră în câmpul vizual al

camerei de televiziune cu circuit închis, mascată într-o nișă din perete.

Abia apoi se dădură în lături cele două aripi masive ale porții astfel încât mașina putu să-și continue drumul.

– Presupun că nu aveți nici un fel de probleme cu hoții sau spărgătorii, spuse Andrea râzând. Costa se mulțumi să zâmbească.

– Nu, de asta chiar că nu ne putem plânge. E adevărat că unii din cei care locuiesc în sat consideră fortăreața un fel de închisoare. Dar eu nu am considerat-o niciodată așa. Dimpotrivă. Datorită acestor măsuri de securitate putem trăi absolut nederanjați.

– Tu ce zici despre asta, Daphne? o întrebă Andrea, aplecându-se spre sora ei pentru a-i putea vedea mai bine expresia feței.

– Ambele sunt la fel de adevărate, răspunse aceasta cu detașare. Dar uneori una mai mult decât cealaltă.

Andrea se aștepta ca sora ei să continue, dar înainte să apuce să-i pună o altă întrebare Costa îi aruncă Daphnei o privire care o făcu să amuțească. Apoi, Costa luă mâna viitoarei sale soții și o apăsă ușor. Privirile Daphnei se ațintiră din nou în gol și rămase nemișcată în colțul ei, aidoma unei statui. Abia când mașina se opri în fața clădirii principale și șoferul îi deschise portiera păru să revină la viață.

– Una dintre cameriste te va conduce la tine în cameră, i se adresă ea Andreei, întorcându-se spre ea. Pentru că presupun că dorești să locuiești împreună cu noi, nu-i așa? Aș dori-o atât de mult, adăugă ea cu voce mai scăzută.

– Mulțumesc, Daphne. Firește că și eu doresc acest lucru. Vii și tu cu mine?

– Nu, acum nu pot, Andrea. Trebuie să-l însoțesc pe Costa. Încet-încet încep să mă deprind cu obligațiile care-mi revin în această casă.

Vocea ei nu părea să fie din cale afară de încântată iar Andrea îl privi întrebătoare pe Costa. Însă acesta întoarse privirile ca și cum ar fi vrut să spună că nu are nici un amestec în această poveste.

Andrea se abținu să facă vreun comentariu.

Îi urmă pe cei doi în casă unde i se făcură prezentările cu părinții lui Costa și personalul de serviciu.

Părinții lui Costa îi făcură o primire amabilă însă marcată de o politețe distantă și Andrea se bucură când i se permise să-i părăsească și să urce în camera ei.

Andrea mergea în urma cameristei prin holul imens și privea uimită în jurul ei. Peste tot se vedeau minunate obiecte antice de mare valoare. Unul mai rar și mai valoros decât celălalt.

O scară largă, ușor curbată, ducea spre etajele superioare. Camerista o conduse la primul etaj, unde se găseau încăperile ce-i fuseseră rezervate.

Apartamentul era format dintr-o cameră de zi, un dormitor și baie. Fiecare încăpere era zugrăvită în culori diferite, dar toate erau decorate cu același bun gust, cu mobile de mare valoare și frumusețe.

În camera de zi se găsea și o combină audio, cu casete de muzică clasică și contemporană.

Andrea descoperi chiar și un băruleț umplut cu diferite băuturi fine.

O ușă înaltă, prevăzută cu geamuri, dădea spre un balcon cu vedere spre mare. Priveliștea ce i se oferi Andreei era de-a dreptul minunată.

Dar nu rămase prea mult să o contemple. Era nerăbdătoare să inspecteze și celelalte două încăperi ale apartamentului.

Pentru început deschise ușa spre dormitor, rămânând de-a dreptul uluită în prag. Era o încăpere de vis.

Parcă aș fi o vedetă de cinema, gândi Andrea.

Într-o nișă de lângă ușă se găsea o oglindă formată din trei aripi, iar în fața acesteia se găsea o măsuță de toaletă. Una dintre camériste se grăbise deja să despacheteze bagajele Andreei și aranjase pe măsuță articolele de toaletă pe care și le adusese.

Față de ambianța dormitorului acestea făceau o impresie mai degrabă modestă.

Patul era mare și moale. Era amplasat pe un fel de estradă, chiar în centrul încăperii, fiind decorat cu o mulțime de incrustații la cele două capete.

Și această încăpere era prevăzută cu un balcon. De aici Andrea privi spre o grădină de verdețuri, iar în spate descoperi și o piscină, în mijlocul unei suprafețe mari, acoperite cu un gazon bine îngrijit iar dincolo de aceasta era un teren de tenis.

În timp ce Andrea zăbovea pe balcon intrară două tinere și-i aduseră niște fructe. Andrea se așeză pe marginea canapelei și gustă dintr-un fruct. Una dintre fete se apropie de ea.

– Eu sunt Xenia, se prezentă ea. Și mi s-a spus să vă comunic că stăpânul dorește să vă vadă diseară, la cină.

Andrea înghiți în sec. Acest gen de invitație îi displăcea profund. Xenia se referea fără nici o îndoială la Costa. Acesta se purta de parcă ar fi fost un principe pe moșia sa.

Cu greu ar putea fi cineva mai încrezut decât Costa, își spuse ea nemulțumită.

– Și la ce oră poftește stăpânul să mă vadă? întrebă ea cu ironie greu disimulată, făcând eforturi să-și păstreze calmă.

– Cina se servește, în fiecare seară, la ora nouă. Vă rog să mă scuzați, *Madame,* dar trebuie să știți că la noi se obișnuiește ca cina să se desfășoare într-un cadru ceremonios. Doriți poate să vă călcăm o rochie adecvată?

Andrea nu se așteptase la așa ceva. Își cumpărase doar două rochii elegante și pe acestea voia să le poarte la nuntă. Așa că nu le putea îmbrăca în nici un caz mai înainte.

Era atât de încurcată încât nici nu știa ce să răspundă. Xenia o înțelese însă fără nici un alt cuvânt. Îi zâmbi calmă și se apropie, adresându-i-se confidențial.

– Să vă aduc una din rochiile sorei dumneavoastră? Sunt sigură că i-ar face deosebită plăcere să vă vină în ajutor.

Andrea răsuflă ușurată și încuviință din cap.

– Este o propunere foarte potrivită, Xenia. Sora mea și cu mine avem aceeași talie. Te rog, explică-i, că nu m-am pregătit pentru această situație. Daphne o să mă înțeleagă.

– Nici o grijă, *Madame,* răspunse Xenia. Când a sosit prima oară la noi și *Madame* Daphne a pățit la fel. Dar stăpânul a dat imediat dispoziție să i se procure suficiente rochii pentru astfel de situații. Ce culoare ați prefera să purtați?

– Lăsați pe sora mea să aleagă ea o rochie pentru mine! spuse Andrea.

– Am să mă ocup imediat de acest lucru. Mi-a spus să vă dau de la ea orice lucru veți avea trebuință, îi explică Xenia. Dar nici nu ar fi fost necesar să o spună ea, pentru că stăpânul ar fi dispus oricum în acest sens.

– Și tu nu ai vrea nici în ruptul capului să-ți dezamăgești stăpânul, nu-i așa? o întrebă Andrea care nu putea înțelege o astfel de supunere umilă.

– Vai, nu, în nici un caz. Aici fiecare este dator să-și îndeplinească obligațiile!

Cuvântul acesta, *obligații,* l-am mai auzit o dată pe ziua de astăzi, gândi Andrea. Spus de către altcineva. Însă și persoana în cauză îl pronunțase cu aceeași umilință cum făcuse și camerista adineauri.

– Mama, și înainte de ea bunica mea au fost tot cameriste la castel, continuă Xenia. Nici cu gândul nu am fi îndrăznit să ne opunem poruncilor stăpânului. Cine ar proceda astfel nu ar mai avea multe zile bune aici...

Am să am grijă să nu uit acest lucru, își spuse Andrea în șoaptă, în timp ce se îndrepta spre baie.

Nu reușea să se elibereze de sentimentul de a fi pătruns într-o lume total diferită. Fiind însă vorba de fericirea sorei sale își propuse să se abțină de la orice discuție în contradictoriu cu Costa, cu toate că era

convinsă că va fi nevoită să facă mari eforturi pentru a reuși.

Erau mai multe lucruri în privința cărora ar fi vrut dorit să stea de vorbă cu el. Și având în vedere că Andrea era obișnuită să-și spună părerea pe șleau avea toate motivele să se teamă că discuția în cauză avea să degenereze în ceartă.

Nici chiar baia nu reuși să o facă să se gândească la altceva, Andrea rămase tot timpul gânditoare, rozându-și buza inferioară. Se gândea că nu lipsise mult ca cearta să izbucnească încă în timp ce se aflau în mașină, pe drumul de venire.

Daphne plânsese. Și Costa, cum se comportase el față de ea? Andrea abia reușise să se abțină să nu-l ia la palme...

Oftă, lăsându-se pe spate, în apa caldă, în speranța să se relaxeze. Dar fericirea surorii sale o preocupa prea mult pentru ca acest lucru să fie posibil.

La scurt timp după aceea Andrea își revenise complet. Se simțea cu totul alta. Nervozitatea îi dispăruse ca prin farmec și nici griji nu-și mai făcea în legătură cu cina. Și ce dacă aceasta avea să se desfășoare într-o atmosferă festivă?

Își îmbrăcă halatul de mătase și se duse în camera de zi unde își mai turnă încă o ceașcă de ceai. Se abținu să

mănânce, având în vedere că nu mai era mult până la ora de mesei.

Abia se așezase pe canapea cu ceașca în mână când se auzi o bătaie în ușă și Xenia își făcu apariția. Aducea un unicat, un model *Yves St.Laurent.* Era o rochie de seară lungă din mătase neagră, cu mâneci bufante și partea inferioară acoperită cu broderii. Decolteul era destul de adânc. Un astfel de decolteu o avantaja pe Andrea, care avea un piept mai plin decât Daphne.

Xenia adusese și o pereche de pantofi care se asortau la rochie și o eșarfă aurie. Voalul era atât de fin, încât făcea impresia unei pânze strălucitoare de păianjen.

– Dar această rochie valorează o avere, spuse Andrea uimită. Dar Xenia nu se lăsă atrasă într-o conversație pe această temă.

– *Madame* Daphne m-a rugat să vă ajut la îmbrăcat. Xenia zâmbi. Cu câțiva ani în urmă am urmat un curs pentru coafeze. Doriți să vă aranjez și părul?

– Ce drăguț din partea ta, răspunse Andrea, care uitase de orice temeri. Și ce dacă avea să participe la o cină festivă?

– Știți, la cină vor participa și câțiva musafiri, continuă Xenia să sporovăiască. Și aș vrea să fiți cât mai frumoasă, *Madame.* Printre oaspeți sunt și câțiva domni

foarte prezentabili. Colegi de-ai tânărului stăpân. Și după cină se va dansa.

Xenia oftă.

– Nici nu vă închipuiți cât de plictisitoare era viața aici, înainte de venirea lui *Madame* Daphne. Dar de atunci nopțile au redevenit vesele și pline de agitație. O să vă dați seama de asta încă din această seară.

Andrea o lăsa pe cameristă să vorbească în voie, chibzuind dacă nu ar putea obține mai multe date referitoare la Costa și Daphne prin intermediul Xeniei. Fata părea de încredere și cu siguranță că avusese ocazia să vadă destul de multe din cele ce se întâmplau în casă.

- Xenia, ești o fată foarte drăguță, începu Andrea să-și pună planul în aplicare. Simt că în tine pot avea încredere. Știi, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le aflu neapărat...

Expresia de pe chipul Xeniei se schimbă ca prin farmec și fata lăsă încurcată capul în jos.

– Vă rog, nu mă întrebați nimic în legătură cu *Madame* și tânărul stăpân, o rugă ea cu voce înceată. Nu sunt decât o slugă și nu se cade să vorbesc despre aceste lucruri...

Deci totuși! Ceva nu era în ordine între Daphne și Costa! Până și servitoarele erau la curent cu acest lucru!

– Poți să-mi spui dacă ții la *Madame?* întoarse Andrea vorba cu diplomație.

– O, da! Este mereu atât de amabilă cu mine. Cu toţii o iubim foarte mult, răspunse Xenia fericită.

Andrea se mulţumi să încuviinţeze gânditoare din cap. Dar după un timp, adăugă cu voce înceată:

– Sunt destul de îngrijorată în legătură cu sora mea. Firește, înţeleg foarte bine obligaţiile pe care le ai faţă de tânărul stăpân. Dar în cazul în care Daphne ar avea necazuri serioase...

– Nu am voie să discut despre acest lucru, *Madame* Andrea, o întrerupse Xenia. Dar credeţi-mă, dacă asupra sorei dumneavoastră ar pluti chiar şi cea mai mică primejdie, nu v-aş ascunde acest lucru. Mai mult nu pot însă să vă spun şi vă rog să nu continuaţi să mă iscodiţi în această privinţă.

Xenia se apucă să perie viguros părul Andreei.

– Trebuie să ne grăbim, altfel o să întârziem. Şi ar fi posibil ca tânărul stăpân să vi-o ia în nume de rău.

– Lasă Xenia, nu este nici o problemă, încercă Andrea să o liniştească.

Nu câştiga nimic punând-o pe cameristă într-o situaţie delicată, asta îi era cât se poate de limpede. Dar ceva era totuşi în neordine în ceea ce-i privea pe Daphne şi Costa. Şi Andrea trebuia totuşi să afle despre ce era vorba, înainte ca Daphne să facă vreun pas ireparabil.

– Dar despre familie şi tradiţiile acesteia îmi poţi povesti? Ştiu atât de puţine lucruri despre familie încât

mă tem că nici măcar în stare să port o conversație nu voi fi.

– O, nici o problemă, îmi face plăcere să vă povestesc, turui Xenia fericită. Doar nu degeaba lucrăm de mai multe generații pentru familia Thermopolis. Îi cunosc chiar foarte bine.

Și în timp ce se străduia să aranjeze părul Andreei într-o coafură elegantă, de seară, Xenia povesti fără nici o reținere tot ce știa despre familia Thermopolis.

Astfel, Andrea află că, de mai multe generații, această familie se număra printre cele mai importante din Grecia. Deși nici un membru al familiei nu s-a angajat în viața politică erau întotdeauna invitați la recepțiile importante. În schimb familia juca un rol foarte important în sfera economică. Printre proprietățile familiei Thermopolis se numărau, în afara marilor întreprinderi, și firme mai mici.

– Iar Costa este moștenitorul acestui imperiu economic, opină Andrea, care asculta uimită.

– Da. Și pe deasupra este un bărbat cu o înfățișare neobișnuit de plăcută. Femeile se îndrăgostesc de el cu asemenea ușurință încât ar putea fi comparat cu zeul Apollo.

Andrea nu-i răspunse. Dar în sinea ei se vedea nevoită să-i dea dreptate Xeniei. La aeroport putuse

constata cu proprii ochi cum întorceau femeile capul după Costa.

Dar apoi, venind cu mașina, cunoscuse și latura mai puțin plăcută a personalității lui. În felul cum se comportase față de Daphne se arătase a fi un bărbat dur, excesiv de sever.

Dar tocmai acest comportament îl putea face și mai atrăgător pentru o mulțime de femei. Oare datorită acestui fel de-a fi dominator se simțea Daphne atrasă dar totodată și înfricoșată de el?

Andrea își aminti de privirea aceea sferedelitoare, care o intimidase atât de tare. Avea impresia că începe să o înțeleagă pe Daphne. Costa era într-adevăr un bărbat unic. Era de-a dreptul inevitabil să nu te îndrăgostești de el!

Și Daphne păţise la fel și acum era nevoită să se acomodeze cu mediul în care trăia Costa. Nu era oare cât se poate de firesc să fie cuprinsă câteodată de îndoieli asupra posibilităților ei de a se ridica la nivelul său?

Iar apoi, pe măsură ce nunta se apropia, intra și Daphne tot mai mult în atenția interesului public, poate chiar mai mult decât era pregătită. Obligaţiile i se păreau desigur din ce în ce mai împovărătoate și se temea că nu va reuși să le facă față.

Cum de nu mi-am dat seama mai devreme de toate acestea? se întrebă Andrea. Bineînțeles, asta era dezle-

garea misterului! Nici unui om nu-i este posibil să se acomodeze de astăzi pe mâine la schimbări atât de majore.

Iar în ceea ce-l privea pe Costa era posibil ca ea, Andrea, să-l fi judecat prea în pripă. Era un bărbat care crescuse în această lume şi educat să-şi exercite puterea pe care i-o conferea statutul său social. Poate că în spatele felului lui dur şi arogant se ascundea o fire blândă şi caldă. Poate că o iubea pe sora ei în mod cinstit, din tot sufletul.

Andrea se privi mulţumită în oglindă după ce, într-un târziu, Xenia termină cu coafatul.

– Veţi atrage atenţia tuturor în această seară, *Madame,* o asigură Xenia radioasă. Toţi domnii vor întoarce capetele după dumneavoastră.

Sper că şi Costa, gândi Andrea. Dar în aceeaşi clipă îşi aminti că el nu vedea în ea, desigur, decât pe ruda săracă a viitoarei sale soţii. Atât, şi nimic mai mult.

– Am să fac tot ce-mi va sta în putinţă, se adresă ea imaginii sale din oglindă, fără să-şi dea seama că îşi exprimase gândurile cu glas tare.

– Ce aţi spus, *Madame?* întrebă Xenia uimită.

– Voiam să spun că voi face în aşa fel încât să se creadă că sunt obişnuită cu acest stil de viaţă. Şi apoi, ce rău poate să mi se întâmple? Nu am nici un motiv de a mă teme. Andrea izbucni în râs şi Xenia îi ţinu isonul.

Se auziră bătăi în ușă și o altă cameristă le anunță sosirea invitaților. Andrea trase adânc aer în piept. Aruncă o ultimă privire în oglindă, îi făcu cu ochiul Xeniei și apoi ieși.

Era destul de agitată, lucru pe care încerca din răsputeri să-l ascundă. Nu mai luase încă niciodată parte la o cină festivă.

Noroc că nu avea să fie singură. Și Daphne avea să fie de față.

3

ÎN TIMP CE COBORA încet scările, Andrea simțea că inima îi bate să-i spargă pieptul.

Era conștientă de faptul că se afla în pragul unui eveniment important, care nu se putea compara cu ceea ce trăise atunci când interpretase rolul principal în piesa în care jucase pe vremuri în școală. Iar aceea fusese până acum singura ei apariție în public.

După câteva minute, care i se părură o veșnicie, Andrea ajunse în sfârșit la ultima treaptă a scării. Apoi se opri, neștiind ce trebuia să facă în continuare.

În dreapta ei se găsea ușa care ducea în camera de zi. Acolo se strânseseră musafirii și, din câte își putea da seama Andrea, erau numai bărbați.

Apoi, o văzu pe doamna Thermopolis și, undeva departe în spate, o descoperi și pe Daphne șezând apatică într-un fotoliu, cu privirea pierdută în zare, ceea ce o neliniști pe Andrea foarte mult. Daphne nici măcar nu băgă de seamă intrarea ei. Doar Costa privi în direcția ei și se grăbi să-i vină în întâmpinare.

– Draga mea Andrea! Ce drăguț din partea ta că ai venit, spuse el.

La cuvintele sale, domnii de față întoarseră capetele spre ea. Erau unul mai frumos decât celălalt. Dar nici unul nu se putea compara cu Costa.

În timp ce simțea privirile cercetătoare și admirative ale tuturor ațintite asupra ei, Costa o luă de braț și o conduse spre un fotoliu. De abia acum începură și ceilalți bărbați să se apropie de Andrea, așteptând politicoși să le fie prezentată de către Costa. Andrea se simțea de-a dreptul copleșită de compli- mentele ce i se adresau.

Dumnezeule mare, gândi Andrea, ce bățoși sunt cu toții! Nici nu-i de mirare că Daphne nu se simte în largul ei. Reuși cu toate acestea să zâmbească cu amabilitate și să se comporte degajat și sigură de sine.

Mai târziu, Andrea a fost condusă la masă de doi dintre musafiri, care își dădeau toată osteneala să o facă să se simtă cât mai bine.

Mâncărurile servite s-au dovedit alese, pe măsura așteptărilor Andreei, care se distra foarte bine. Conversa cu vecinii de masă, gusta din toate felurile servite și vremea trecu în zbor. În tot acest timp nu reuși însă de loc să schimbe câteva vorbe cu Daphne. Abia după ce domnii se strânseră în biblioteca lui Costa rămaseră și doamnele între ele.

Madame Thermopolis se ridică.

– Din păcate trebuie să mă retrag, se scuză ea. Mâine am o zi foarte încărcată. Noapte bună.

– Ce păcat că nu puteți veni cu noi, în salon, își exprimă Andrea cu curtoazie părerea de rău. Dar în sinea ei se bucura că va avea în sfârșit ocazia de a rămâne între patru ochi cu sora ei.

– Îmi pare tare rău dar mâine am multe lucruri importante de pus la punct, răspunse cu răceală mama lui Costa. O salută pe Daphne cu o înclinare a capului și ieși.

– De fapt și eu ar cam trebui să mă duc la culcare, spuse cu oarecare ezitare Daphne, după ce doamna Thermopolis închise ușa în urma ei. Ar trebui să...

– Toată ziua ai fugit de mine, Daphne. Nu am de gând să te las și acum să-mi scapi așa ușor, spuse Andrea.

– Nu trebuie să privești astfel lucrurile, se apără Daphne nervoasă. Am avut multe de făcut. Și pe deasupra căldura asta înăbușitoare îmi face rău. Și apoi toate preparativele sunt cât se poate de istovitoare, cum lesne cred că îți poți închipui.

– Nici nu am pus la îndoială ce-mi spui. Dar nu crezi că exagerezi un pic și faci ca totul să pară mai negru decât este? Mă îngrijorezi. Nu arăți de loc ca o mireasă fericită. De ce nu-mi spui în sfârșit ce te apasă? o imploră Andrea.

Daphne clătină obosită din cap.

– Te înșeli. Vezi totul pe dos. Crede-mă, nu se întâmplă nimic deosebit. Sunt doar puțin nervoasă din cauza responsabilității enorme pe care va trebui s-o port. În rest sunt nespus de fericită.

– Desigur, toate miresele fericite arată ca și cum dintr-o clipă într-alta ar putea face o criză de nervi, replică Andrea cu ironie. Ascultă-mă, surioară, dacă ești reținută aici împotriva voinței tale sau ai dificultăți, indiferent de natura acestora, încât nu știi încotro s-o apuci, atunci acum este momentul să mi-o spui. Te rog, Daphne! Am să te ajut indiferent dsespre ce este vorba. Andrea se plecă asupra ei și își așeză mâna pe brațul Daphnei, care o privea uimită.

– Andrea, aș vrea să-ți spun din tot sufletul, însă...

– Însă în fond nu este nimic de spus, o întrerupse Costa pe neașteptate. Intrase în încăpere pe neobservate. Mai bine te-ai ocupa de musafirii din bibliotecă, Andrea. Au început deja discuții în contradictoriu din cauza ta.

Nu spuse nici un cuvânt mai mult. Nici Andrea nu-i răspunse nimic. Sclipirea amenințătoare din ochii săi negri era suficientă pentru a-i da de înțeles că se mișca pe un teren interzis.

In fond nu avea de ce să se teamă de el. Nu era legată de el prin nici un fel de relații personale. I-ar fi putut răspunde pe șleau că avea tot dreptul de a discuta despre

orice cu sora ei. Dar buzele îi rămaseră închise şi nu se auzi nici cel mai neînsemnat cuvânt de protest. Nici ea însăşi nu se mai înţelegea. Privirea lui plină de severitate îi paralizase orice opoziţie.

– Într-adevăr, nu este frumos să-ţi lăsăm musafirii singuri, răspunse ea liniştită. Am să mă duc deîndată dincolo, la ei. Cum rămâne, Daphne, mergem mâine dimineaţă din nou să înotăm?

– Daphne are de făcut anumite cumpărături, se grăbi să spună Costa înainte ca sora ei să apuce să-i răspundă. Ai avea amabilitatea să o însoţeşti până la Atena? Va merge şi mama mea împreună cu voi. Mai sunt şi unele lucruri de cumpărat care trebuie supuse avizului ei. Sunt sigur că vei avea înţelegere pentru asta.

Ba dimpotrivă, nu mai înţeleg nimic, gândi Andrea. Tot ce înţeleg este că nu îmi permiţi să stau de vorbă între patru ochi cu sora mea şi că te porţi ca o gardă de corp!

Era furioasă împotriva lui. Însă cu voce tare nu spuse decât:

– Înţeleg. Poate o să-mi cumpăr şi eu încă câteva rochii. Nu aveam de unde să bănuiesc că voi avea nevoie de astfel de toalete aici.

– Firește, eu voi suporta toate cheltuielile, spuse Costa fără nici o ezitare. Nu doresc să te pun la cheltuieli

ca urmare a stilului nostru de viață. Și apoi, în curând îmi vei fi un fel de soră.

Costa se apropie de ea și, înainte ca ea să-și dea seama ce intenționa, o sărută ușor pe obraz. Cu toate acestea Andrea avea senzația că sărutul lui îi ardea fața ca un fier înroșit. Dar înainte de a-și reveni din uimire, Andrea simți cum Costa o trage la pieptul său. Era complet buimăcită. Știa doar că trebuia să părăsească urgent încăperea, sub indiferent ce motiv. Nu se mai simțea nici măcar în stare să-și privească sora în ochi pentru a-i dori noapte bună.

Reuși, cu toate acestea, să adopte în bibliotecă o atitudine destul de degajată și să converseze cu musafirii și să-i întrețină de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar gândurile îi erau la Costa și avea senzația că simte încă atingerea buzelor sale pe obrazul ei.

Se făcuse târziu când, în sfârșit, își luară rămas bun și ultimii musafiri. Andrea se simțea ca o marionetă care zâmbea și vorbea fără încetare. După plecarea ultimului musafir se retrase obosită în camera ei.

Chipul lui Costa, pe care îl vedea necontenit în fața ochilor, o obseda. Era tot timpul alături de ea. O observa în timp ce se dezbrăca, în timp ce se întindea în pat. Privirile sale o urmăriră până când adormi. Iar apoi, în vis, puțin timp după aceea, îl simți culcat alături de ea.

Se sărutau pătimaşi, aproape cu sălbăticie. Costa o dorea cum nu o mai dorise nici un bărbat înaintea lui. O cuprinse în braţe şi Andrea trăi un extaz, o beţie a sentimentelor, cum nu ar fi crezut cu putinţă să existe. Daphne nici nu mai exista. În patima lor mistuitoare, Andrea şi Costa erau doar ei doi, singuri.

Însă când se trezi, o dată cu revărsatul zorilor, Andrea îşi dădu seama că locul de lângă ea rămăsese gol. Îşi uşură inima de dezamăgire şi ruşine plân- gând îndelung, cu capul înfundat în pernă. Cum de putuse visa aşa ceva? se întreba ea îngrozită. Costa era doar logodnicul sorei ei şi nu voia nici în ruptul capului să distrugă pentru a doua oară fericirea Daphnei. Şi apoi, oare nu era Costa un bărbat cu care era convinsă că nu va reuşi niciodată să se înţeleagă? Dacă ar trăi cu el viaţa lor nu ar fi cu siguranţă decât o ceartă continuă. Felul său dominator de-a fi îi provoca împotrivirea aproape fără voia ei.

Indiferent cât de fericită şi de îndrăgostită ar fi fost, ea, Andrea, nu ar permite nimănui să o trateze aşa cum se purta Costa cu Daphne! Ar fi opus rezistenţă iar astfel, în scurt timp, între ei nu ar mai exista decât sentimente de ură.

Andrea scutură din cap. Trebuia să alunge orice gând legat de Costa. Nu va avea parte decât de suferinţă şi disperare dacă nu va reuşi să-şi impună acest lucru.

Doar mai există atâția alți bărbați pe lume, care sunt nu mai puțin prezentabili decât Costa, încercă ea să se convingă singură. Cine știe, poate am să găsesc chiar aici vreun admirator, la nunta Daphnei cu Costa? Dar acest gând nu reuși să o consoleze. Dimpotrivă, avea inima grea și, involuntar, oftă adânc.

Andrea se ridică în pat și privi prin ușa balconului, care rămăsese deschisă. Un vânticel blând mișca perdelele. Era încă foarte devreme și nici unul din locatari nu părea să se fi trezit încă.

Aruncă la o parte cearșaful cu care se învelise, își luă un *bikini* din dulap și alergă la piscină. Era sigură că o baie răcoroasă avea să fie cel mai bun remediu pentru a uita acel coșmar seducător.

4

DUPĂ BAIE ANDREA se întinsese într-un șezlong aflat pe marginea bazinului și rămase așa, visând cu ochii deschiși.

Bikini-ul ei verde i se părea acum mult prea sumar. Dorea să îmbrace ceva pe deasupra, pentru cazul în care ar fi apărut, totuși, cineva din casă. Trebui însă să constate că, din păcate, uitase halatul de baie în cameră.

Andrea se pregătea tocmai să se ridice și să alerge înapoi în casă când o văzu venind pe Xenia, care îi aducea micul dejun.

– Ce drăguț din partea ta, spuse Andrea. Minunat! Tocmai la un astfel de mic-dejun pofteam, mai ales la sucul de fructe. Întinse mâna după pahar și luă o înghițitură zdravănă. Doamne, că bun a mai fost! oftă ea punând paharul înapoi, pe tavă. Un singur lucru îmi mai doresc acum, Xenia. Aș dori să îmbrac ceva pe deasupra. Sunt sigură că părinții lui Costa nu ar fi de loc încântați să mă vadă aici în această ținută.

– Nu vin ei prea des pe-aici, *Madame* Andrea, o liniști fata. De aceea nu este cazul să vă faceți griji. În afara tânărului stăpân nici nu s-a sculat încă nimeni. Lui

îi place de dimineață să rezolve problemele de afaceri. Dar, dacă doriți, nu este nici o problemă ca să vă aduc un halat de baie.

– Da, te rog. Acum, când am ieșit din apă, simt că m-a răzbit răcoarea dimineții. Iar în cazul în care tânărul stăpân ar veni pe-aici...

– I-ar interzice Xeniei să-ți aducă un halat de baie, înainte de a se fi săturat să-ți admire formele seducătoare, continuă o voce binecunoscută propoziția pe care o începuse Andrea. Nu uita, suntem în Grecia. Frumusețea corpului a fost admirată încă din antichitate. Dacă aș fi un sculptor, Andrea, sunt sigur că aș crea, având-te pe tine ca model, capodopera vieții mele.

Cuvintele lui Costa o făcură să simtă un fior plăcut prin întregul trup. Rămase fascinată, cu ochii ațintiți asupra lui.

El stătea de cealaltă parte a piscinii și ochii i se plimbau fără jenă peste corpul ei aproape nud. Vocea nu îi mai avea acele inflexiuni arogante, părând în schimb și mai virilă decât de obicei.

Andrea respira cu tot mai multă dificultate, amintindu-și de visul care o chinuise în tot cursul nopții. Reușea doar cu dificultate să-și ascundă tulburarea. Cu un gest smucit își acoperi cu ambele mâini pieptul unduitor, coborând în același timp jenată privirile.

Costa izbucni într-un hohot de râs năvalnic.

– Regret Andrea, dar este cam târziu pentru așa ceva, spuse el cu greu după ce reuși să se liniștească puțin. Am văzut deja tot ce era de văzut. Și apoi, trebuie să știi că nu apreciez de loc falsa pudoare, draga mea. Cu un trup ca al tău nu este cazul să ascunzi absolut nimic. Lasă-te admirată în voie. Ia privește-mă! Și mie îmi place să mă mențin în formă.

Andrea nu avea încotro: era nevoită să ridice ochii spre Costa. Acesta se apropiase de ea în timp ce-i vorbea și se oprise chiar în fața ei.

Ridică încet privirile și simți un nou val de fierbințeală care o străbătea din cap până în picioare ca un flux de lavă clocotitoare.

Costa purta doar un slip îngust. Îi putea admira aproape în întregime corpul său atletic iar lui acest lucru părea să-i facă o deosebită plăcere. Stătea în fața ei mândru, cu mâinile proptite în șolduri, lăsându-i timp să-l admire în voie.

Andrea nu văzuse încă niciodată un bărbat atât de fascinant. Era suplu, avea un corp musculos de o frumusețe ireproșabilă și o piele puternic bronzată.

Andrea ar fi dorit să-l evite, dar de-acum era prea târziu pentru așa ceva. Costa reușise să o prindă în mrejele farmecului său. Dar Andrea era dureros de conștientă că nu avea în nici un caz voie să-și piardă capul sub înrâuirea acestuia!

Lăsă privirile să-i urce pe trupul său, începând de la picioare, până se opriră asupra slipului său. Inima începu din nou să-i bată nebunește.

Chiar și poziția în care stătea în fața ei o tulbura. Costa părea pe de o parte conștient, pe de alta chiar satisfăcut de acest lucru, pentru că rămase nemișcat în fața ei, privind în jos la ea.

În această clipă Andrea realiză cât de primejdios putea deveni acest bărbat pentru persoana ei, în cazul că ar fi dorit-o. Nu avea decât să plesnească din degete și ea ar fi fost gata să facă orice i-ar fi cerut el.

Acest gând o lovi dureros.

Ți-ai pierdut mințile? îi strigă o voce interioară. Vezi cum faci să scapi de sub nefasta lui influență înainte de a fi prea târziu! Și apoi, ce contează ce gândește el despre tine, își spuse ea.

Întinse mâna după prosopul de baie cu care venise și și-l aruncă peste umeri. Apoi îi întoarse spatele lui Costa fără a-i mai arunca nici măcar o singură privire.

– Trebuie să plec, murmură ea nervoasă. Cred că sora mea este deja gata.

Nu așteptă să-i răspundă ci se îndepărtă, alergând spre casă cât putu de repede.

– Să știi că nu te prinde rolul ăsta de ruşinoasă, auzi? Ți-am citit prea bine în priviri atât gândurile cât și dorințele! strigă Costa în urma ei. Și mult succes la

cumpărături. Femeile ca tine au nevoie de o mulțime de rochii pentru a se ascunde în spatele acestora.

Vorbele sale o loviră pe Andrea ca o pamă peste obraz. Dar nu se opri. Alergă mai departe și nu se opri decât când ajunse în camera ei.

Acolo se grăbi să facă un duș rece ca gheața, de parcă ar fi putut astfel să-și răcorească sentimentele clocotitoare pe care i le trezise acest bărbat.

Își îmbrăcă apoi în mare grabă o rochie ușoară, din bumbac și apăsă butonul interfonului.

Xenia apăru aproape imediat.

– Pot merge îmbrăcată așa la cumpărături, la Atena? o întrebă Andrea cu ușoară nesiguranță în glas.

– Dar bineînțeles. *Madame* Daphne și mama tânărului stăpân așteaptă jos, în salonul pentru micul dejun. După câte se pare nu se prea grăbesc. Doriți și dumneavoastră să serviți o ceașcă de cafea înainte de a coborî?

– Nu, mulțumesc. Cu cât voi coborî mai repede la ele și cu cât vom părăsi casa mai repede, cu atât mă voi simți mai bine! explodă Andrea, nereușind să se mai stăpânească.

– Vă rog, *Madame,* nu vă lăsați scoasă din sărite de tânărul stăpân, o imploră Xenia. Este adevărat că uneori îi cam place să se întreacă cu gluma, dar în rest este un om deosebit. Atâta tot, că în clipa de față se află sub un

puternic stres în ceea ce privește viața de afaceri cât și cea personală.

– Ești o ființă foarte devotată, Xenia, și mă simt flatată de grija pe care mi-o porți. Dar totuși voi fi foarte atentă la acest bărbat. Este...

Andreei îi venea să-și muște limba. Pentru că era exact lucrul pe care nu voise să îl spună. Și pe deasupra gândul de a-l evita pe Costa îi era de-a dreptul insuportabil.

Ieși din cameră și coborî scara îndreptându-se spre salonul pentru micul dejun.

Când își văzu sora așezată la masă alături de viitoarea ei soacră deveni și mai conștientă de cât de multă reținere trebuia să manifeste de acum înainte.

Costa era logodnicul Daphnei și ea, Andrea, nu avea nicidecum intenția să declanșeze o nouă tragedie.

Andrea își făcu curaj și intră în încăpere.

– Bună dimineața! exclamă ea, afișând o veselie exagerată. Tocmai am înotat câteva ocoluri în piscina dumneavoastră cea minunată și am o dispoziție nemaipomenită pentru a merge la cumpărături la Atena. Abia aștept să pornim la drum.

– Mă bucur că ne veți însoți, răspunse doamna Thermopolis din toată inima. Nu avem prea mult timp la dispoziție pentru a face toate cumpărăturile necesare. Sora dumneavoastră a fost destul de neglijentă în această

privință. Spre exemplu, în această seară are loc o recepție cu prilejul căreia Daphne urmează să fie prezentată persoanelor cu funcții de conducere din cadrul firmelor și concernelor cu care lucrăm. Și încă tot nu are o rochie potrivită pentru acest prilej.

Andreei nu-i era de loc greu să deslușească reproșul mascat din cuvintele doamnei Thermopolis.

– O, nici o grijă, sunt sigură că vom reuși să rezolvăm totul cât mai bine, spuse ea cu tact. Din câte am auzit la Atena există unele case de modă unde se pot găsi modelele cele mai reușite din întreaga Europă. Iar sora mea are un corp care îi permite să poarte aproape orice model de rochie. Nu ne va fi prea greu să găsim ceva potrivit.

Daphne o privi ușurată dar se abținu să spună vreun cuvânt. Își luă poșeta și se ridică cu un gest de aparentă indiferență în timp ce doamna Thermopolis anunța prin interfon șoferul să tragă mașina în fața intrării principale.

– Presupun că și eu va trebui să-mi cumpăr o rochie pentru această recepție, spuse ea, căreia tăcerea prelungită i se părea insuportabilă.

– Nu va fi necesar, îi replică cu asprime doamna Thermopolis. Nu veți lua parte la aceasta. Ar fi de altfel de-a dreptul un gest deplasat.

Indiferent de ce spunea sau făcea, Andreei i se aducea mereu aminte că era doar un simplu musafir și

nimic mai mult în această casă. Şi mai mult ca sigur că de îndată ce Daphne şi Costa aveau să plece în călătorie de nuntă avea să fie invitată politicos să plece. Iar dacă nu era atentă la modul în care se comporta era posibil ca acest lucru să se întâmple chiar mai devreme.

Xenia avea dreptate. În această casă trebuia să te gândeşti foarte bine înainte de a deschide gura pentru a spune ceva.

Ceea ce făcuse Costa adineauri cu ea nu fusese decât un fel de joc. Se amuzase pe seama ei şi atâta tot. A ironizat-o puţin, aşa, ca pe o soră, şi exagerase copios cu complimentele ca orice bărbat care întâlneşte o femeie drăguţă.

La acest gând Andrea se simţi îngrozitor de umilită. Deşi raţiunea îi spunea că Costa nu putea juca nici cel mai mic rol în viaţa ei, nu reuşea să nu se gândească tot timpul la el ... şi încă într-un fel total nepotrivit.

În timpul cumpărăturilor Andrea se comportă pe cât posibil de reţinută. Nu făcu nici un fel de propuneri, chiar dacă uneori trebui să-şi muşte limba pentru a-şi ţine gura.

Nu spuse nici ce părere avea de rochiile pe care le proba Daphne, cu excepţia cazurilor în care era întrebată.

După ce Daphne termină cu toate cumpărăturile doamna Thermopolis propuse să cumpere ceva și pentru Andrea.

– Vă rog să nu mi-o luiați în nume de rău, însă v-am văzut toaletele. Mă tem că rochiile dumneavoastră nu sunt tocmai cele mai potrivite. Îmi permiteți să vă aleg eu câte ceva? Considerați aceasta ca pe un dar din partea familiei. Fiul meu s-ar bucura...

Deși doamna Thermopolis nu spusese explicit acest lucru, Andrea avea certitudinea că ar fi fost trimisă imediat înapoi în Statele Unite dacă ar fi refuzat propunerea ei.

Și apoi, de ce ar fi refuzat? Nimeni nu ar fi considerat-o ruda săracă a familiei din acest motiv și, dacă totuși ar fi făcut-o cineva, de ce să-i pese ei?

Madame Thermopolis a fost întâmpinată cu deosebită deferență de vânzătoarea unui *Boutique* franțuzesc foarte elegant. După ce primi câteva explicații succinte vânzătoarea aduse mai multe modele.

Toate rochiile erau ceva mai puțin îndrăznețe și frapante decât și-ar fi dorit Andrea, dar extrem de elegante și de șic... și oricum mai frumoase decât oricare din rochiile pe care și le putuse permite Andrea vreodată.

Prima rochia o alese doamna Thermopolis, apoi o lăsă pe Andrea să se hotărască singură asupra celorlalte.

Andrea nu reușea de loc să scape de senzația că este considerată un fel de păpușă-manechin care urmează să fie înzorzonată cu haine noi.

Terminaseră cu toate cumpărăturile și se apropiau de mașină când, dintr-o dată, doamna Thermopolis acuză o puternică stare de ameteală. Abia spusese că nu se simțea bine că alunecă fără cunoștință pe trotuar, sub privirile îngrozite ale celor două surori.

Daphne strigă la șofer care chemă prin radiotelefon un medic și o salvare, după care veni în fugă spre ele cu o pătură în brațe.

– Dar ce are? țipă Daphne strident, care se afla în pragul unei crize de isterie.

Șoferul rămase însă calm mulțumindu-se să așeze pătura împăturită sub capul doamnei Thermopolis.

– Probabil că este vorba de oboseală excesivă, opină el. *Madame* este în vârstă, mult mai în vârstă decât arată. Iar emoțiile legate de căsătorie se pare că i-au depășit totuși puterile. Imediat vor sosi medicul și ambulanța. Până atunci nu putem face absolut nimic.

Nu avură prea mult de așteptat. Salvarea sosi într-un timp record și doamna Thermopolis a fost internată neîntârziat. O întreagă echipă de medici se ocupa de ea.

Medicul explică rudelor îngrijorate – atât Costa cât și tatăl său fuseseră anunțați și aduși în grabă – că bolnava avea nevoie de o anumită perioadă de repaus absolut și

că nu va putea lua parte la nuntă. Sănătatea îi era mult prea șubredă pentru a-i permite un asemenea efort. Tatăl lui Costa hotărî pe loc că va pleca la odihnă împreună cu soția sa.

– Îți vei face datoria, fiul meu, îi explică el. Mama ta și cu mine ne vom retrage la Tzia. Anunță te rog toate rudele noastre. Mă bazez pe tine pentru reglementarea corespunzătoare a tuturor problemelor.

– Fii fără grijă. Dar te rog să ai grijă de mama, îi răspunse Costa. Daphne și cu mine ne vom descurca și singuri.

– Iar eu am să-i ajut pe cât îmi vor permite puterile, promise Andrea în clipa în care bătrânul stăpân îi întinse mâna.

– Îți mulțumesc, draga mea. Știu că mă pot baza pe dumneata.

Cuvintele lui nu sunau prea convingătoare ci mai degrabă politicoase. Dar, pe de altă parte, cum ar fi putut avea încredere în ea când nu o cunoștea decât de două zile?

Poate este chiar mai bine că s-a întâmplat așa, gândi Andrea. Daphne și cu mine vom avea de-acum mai mult timp pentru a sta împreună și, în cazul în care se va dovedi totuși până la urmă că ceva nu este în regulă între ea și Costa aș putea eventual să o fac să evite o eroare cu posibile urmări neplăcute.

Deși era conștientă că nu era frumos din partea ei să se gândească tocmai în astfel de clipe la asemenea lucruri, Andrea simțea că nu avea încotro.

Sora ei era atât de palidă și de afectată încât o îngrijora din ce în ce mai mult.

În timp ce Costa și tatăl său mai intrară o dată în rezerva doamnei Thermopolis Andrea și Daphne rămaseră împreună în sala de așteptare. Daphne părea complet buimăcită și nu mai avea mult până să facă o criză de nervi.

Andrea începea deja să se întrebe dacă nu cumva exista vreo relație specială între sora ei și viitoarea ei soacră. Cu atât mai îngrozită a fost când o auzi pe sora ei murmurând în neștire:

– Sper din tot sufletul că nu i se va întâmpla nimic. Costa ar arunca toată vina asupra mea. Și nu aș putea suporta așa ceva...

Daphne își mototolea batista între degete. Apoi se ridică în picioare cu nervozitate. Se duse la fereastră și rămase cu privirea pironită pe geam.

Îi este frică, gândi Andrea care, speriată la rândul ei, nu îndrăznea să o tulbure. Dar era foarte hotărâtă să discute despre toate acestea cu Costa, de îndată ce i se va oferi prilejul.

Când, nu mult timp după aceea, părăseau cu toții spitalul, Andrea se întoarse spre Costa.

– Nu crezi că ar fi cazul să amânați nunta? Cred că ar fi cea mai indicată soluție pentru toți. Această boală...

– Este imposibil, o întrerupse Costa cu duritate. Data căsătoriei a fost fixată pentru săptămâna următoare și așa va rămâne. Apoi, la o săptămână după nuntă vor sosi oaspeții noștri. Vin din întreaga lume. Daphne știe acest lucru. Nu ar trebui să pui astfel de întrebări, Andrea, dacă ai într-adevăr intenția de a ne fi de ajutor așa cum ai promis adineauri, o puse el la punct.

– Măcar de-ar fi precum spui și nu altminteri, murmură Andrea. Nu-i era teamă de Costa. Dar nici nu intenționa să provoace o discuție în contradictoriu în aceste momente.

– Și nu ai de gând să o întrebi măcar pe Daphne înainte de asta dacă se simte în stare să facă față eforturilor care o așteaptă? Nu vezi cât de epuizată arată? Să știi că asta mă cam pune pe gânduri...

- Știu că va face față, îi răspunse el în răspăr. Nu uita că eu mi-am ales-o pe Daphne de soție. Așa că nu te băga unde nu-ți fierbe oala! Sau urmărești cumva să-i distrugi fericirea? Te pomenești că te deranjează să o știi fericită? o privi el cu o expresie încruntată.

Andrea se pregătea să-i servească răspunsul pe care l-ar fi meritat. Doar nu avea să-i permită să o trateze în acest mod! Dar Daphne i-o luă înainte.

– Vă rog, încetați să vorbiți în acest mod! exclamă ea. Costa are dreptate. Îmi cunosc obligațiile și mi le voi îndeplini. Nunta va avea loc așa cum s-a stabilit. Iar tu, Andrea, te rog să te abții să te mai comporți ca o mamă. Poartă-te cum se cuvine unei surori. Sunt pregătită pentru a face față oricărei situații și am să o scot eu cumva la capăt.

Apoi se îndreptă spre mașină cu un mers rigid.

– Ar însemna să vă cer prea mult dacă v-aș ruga să tăceți până ajungem acasă? întrebă ea după ce urcă în mașină.

Andrea și Costa urcară la rândul lor, tăcuți lăsându-se să cadă pe scaunele din spate ale Fordului Daphne își frecă tâmplele cu un gest nervos după care se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Costa îi aruncă Daphnei o privire cercetătoare. Chipul său continua să afișeze aceeași expresie întunecată.

Andrea era nemulțumită. Iarăși nu realizase nimic, până la urmă. Era cât se poate de evident că ceva nu era în regulă în ceea ce-i privea pe cei doi. Un lucru era însă cert: în nici un caz nu se putea spune că ar fi fost îndrăgostiți nebunește unul de celălalt.

Dar de ce refuza Daphne ajutorul ei? Nu putea să înțeleagă. De ce să nu aibă încredere în ea?

După scurt timp au ajuns la castel. De abia intraseră când îl auziră pe Costa cerându-le pe un ton imperativ:

–Vă luați fiecare câte un telefon și sunați persoanele de pe aceste liste.

Ne tratează ca pe niște secretare, gândi Andrea revoltată. Dar se abținu să-i răspundă și făcu ce i se ceruse.

Până seara fuseseră anunțate toate rudele. Între timp, Costa se ocupase de pregătirile necesare în vederea ceremonialului care avea să se desfășoare în templu și aranjase ca în prima duminică să fie prezent și un preot, care să oficieze slujba de căsătorie în capela familiei.

– Cu unele mici excepții totul se va derula așa cum am stabilit inițial, spuse el în cursul cinei. Daphne, vom renunța la balul de gală și alte manifestări de același gen până când mama nu va fi suficient de întremată pentru a putea lua și ea parte la acestea. Tare mă tem că și călătoria de nuntă vom fi obligați să o amânăm puțin. Iar tu vei fi nevoită ca, în această situație, să preiei toate obligațiile cărora mama nu le mai poate face față. Vor veni oaspeți foarte importanți...

– Da, Costa, răspunse Daphne supusă, dar vocea îi suna epuizată. Dar pentru această seară nu mai am nici o altă obligație, nu-i așa? Am o migrenă înfiorătoare.

– Lasă, nu-ți fă probleme. Du-te și te odihnește cât mai ai posibilitatea să o faci, îi răspunse Costa. Dar de mâine vom avea foarte multe de făcut.

Andrea aşteptă tăcută până când Daphne ieşi şi închise uşa în urma ei. Apoi contemplă câtva timp profilul distins al lui Costa.

Avea o expresie neînduplecată şi totodată arogantă. Dar Andrea dorea foarte mult să afle despre ce era vorba. Aşa că se hotărî să-l întrebe fără ocolişuri.

– Ai putea coborî puţin de pe înălţimea tronului tău şi să stai de vorbă cu mine ca un om normal? îl întrebă ea liniştită.

– Dacă mă rogi atât de amabil nu pot să te refuz, îi răspunse el ironic. Dar ai grijă ce mă întrebi. Ţi-o spun ca să te învăţ de bine. Consider că tonul cu care ai vorbit adineauri a fost provocator la limita admisibilului. Aşadar, ce doreşti să afli?

Andrea era ferm hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Ceea ce mă procupă încă din prima clipă a sosirii mele în casa ta. Simt că ceva nu este în regulă în ceea ce vă priveşte pe voi doi. Ce se întâmplă cu Daphne?

– Nimic neobişnuit, spuse Costa. Părea să se fi aşteptat la această întrebare. Daphne este încă foarte tânără şi lipsită de experienţă. Din acest motiv este uneori cuprinsă de îndoieli în ceea ce priveşte capacitatea ei de a face faţă obligaţiilor ce îi revin după nuntă.

Din păcate, câte o dată se teme că toate acestea îi vor depăși puterile. Dar, fără îndoială, cu timpul se va maturiza și va deveni o soție și o mamă desăvârșită. Acum însă are nevoie de puțin sprijin pe care, după cum vezi, i-l și acord.

– Sper că *sprijinul* tău, cum îl numești tu, să nu fie atât de mare încât Daphne să fie lipsită de posibilitatea de aș manifesta propria-i voință. Nu îmi poți lua în nume de rău că, în calitate de soră, mă așteptam să o găsesc pe Daphne ca mireasă fericită și nu ca pe o tânără posacă și indispusă, cum am văzut-o aproape tot timpul de când mă aflu aici.

– Puțină răbdare, draga mea. În curând vei vedea și ceea ce-ți dorești. Dar, Andrea, te rog să-ți vezi de treburile tale și să nu te bagi într-ale noastre. Sora ta ar pierde mult din calitățile pe care le apreciez la ea în cazul că ai proceda astfel. Privirile sale o străpungeau, sfredelitoare. Ai putea distruge cele mai minunate planuri pe care le-am imaginat pentru ea și mine, continuă el. Poate că pe moment ți-ar da crezare și ar renunța la această căsătorie. Dar mai târziu va regreta acest pas. Și atunci te va detesta cu atât mai mult, cu cât tu vei fi cea care a convins-o să-l facă. Așa că nu te băga!

Costa ridică degetul amenințător.

– Știu că i-ai pricinuit deja mult rău, într-o anumită situație. Daphne nu-ți va ierta dacă o vei face încă o dată.

Și nici eu nu te voi ierta vreodată. Așa că ia bine seama, cu ura mea nu este de glumit.

– În această privință să știi că te cred pe cuvânt. Aș dori din toată inima să pot crede că ești onest în ceea ce privește intențiile pe care le nutrești față de Daphne și nu mă îndoiesc că ai putea să-i îndeplinești orice dorință. Dar am o rugăminte. Lasă-mă, te rog, să stau de vorbă cu Daphne. Dacă este într-adevăr fericită aici nu am să mă mai amestec în nici un fel. În acest caz veți avea binecuvântarea mea necondiționată.

Costa lăsă capul în jos și rămase o clipă pe gânduri. Tăcerea începea să devină apasătoare iar Andrea își dădu seama că rugămintea ei nu-i prea convenea. Dar nu avea de gând să se lase scoasă din fire de atitudinea lui jignitoare. Era hotărâtă să insiste în această privință, până îl va face să cedeze.

– Bine, se hotărî Costa într-un târziu, privind-o din nou pe Andrea în ochi. Deși nu doresc ca Daphne să fie necăjită în mod inutil, am impresia că nu am încotro. O găsești în apartamentul ei, la etajul trei. Sunt convins că nu vei avea nevoie decât de câteva minute pentru a te convinge că totul este în cea mai perfectă regulă. Cred că ar fi cel mai indicat să urci chiar acum la ea. În acest caz vei fi obligată să fi măcar de acord că nu am influențat-o în nici un fel. Și presupun că astfel se va pune punct o dată pentru totdeauna acestei probleme.

Se ridică şi se opri cu o expresie întunecată pe chip, foarte aproape de jilţul în care şedea Andrea.

– În altă ordine de idei, aş dori să fii mâine dimineaţă în biroul meu. Ţi-ai oferit ajutorul şi îţi voi accepta oferta – asta firește, presupunând că nu te-ai răzgândit între timp. După câte se pare eşti o femeie care ştie ce vrea. Te admir pentru acest lucru şi aş dori să-ţi încredinţez câteva sarcini mai puţin obişnuite. Noapte bună.

– Eu îmi ţin întotdeauna cuvântul dat. Indiferent ce se va întâmpla de acum încolo, dacă Daphne mă va convinge, poţi fi sigur, Costa, că vă voi acorda întregul meu sprijin, răspunse Andrea.

Îi dărui lui Costa un zâmbet larg, după care ieşi în grabă şi se îndreptă spre apartamentul Daphnei.

După această discuţie Andrea se simţea ceva mai liniştită.

Costa dăduse dovadă de înţelegere. Aşadar nu era chiar atât de neînduplecat şi de dur pe cât se temuse ea. Şi apoi, nu recunoscuse el oare că Daphne era într-adevăr destul de nesigură pe ea? Bine-bine, dar asta tot nu explica atitudinea sa paradoxală faţă de Daphne: nu părea că ar intenţiona să renunţe la a o sili pe Daphne să se supună voinţei lui! Oare putea fi Daphne într-adevăr de acord cu asta? Intenţiona să devină o marionetă lipsită de voinţă în mâinile sale?

Am să aflu eu imediat cum stau lucrurile, își spuse Andrea, alergând pe scări.

La etajul doi era apartamentul ocupat de părinții lui Costa, dar nu se putea ajunge în acesta direct de la scară. Fiecare etaj era separat de casa scărilor printr-o masivă ușă din lemn de stejar. Nu puteai intra nicăieri fără să te anunți prin interfon.

Andrea apăsă butonul interfonului, întrebându-se în sinea ei cum de putea suporta Daphne, o fată cu o fire atât de caldă și de plină de viață atmosfera rece și impersonală care domnea în această casă.

– Pot să intru, Daphne? întrebă ea cu voce tare. Costa și-a dat acordul să stăm puțin de vorbă.

– Zău? Bine, stai numai o clipă, auzi ea răspunsul surprins al Daphnei. Imediat după aceea se auzi zumzetul zăvorului electric și Andrea deschise ușa.

– Vino, să-ți arăt apartamentul, o întâmpină Daphne. Mama lui Costa a dat dispoziție ca toate camerele să fie renovate. Aici voi locui și după nuntă.

– Și Costa? întrebă Andrea uimită.

– În apartamentul de deasupra, la fel ca acum. Vine la mine numai când dorește să mă vadă. Și părinții săi au locuit în apartamente diferite până la apariția primului născut. Abia după aceea s-au mutat în același apartament. Este o tradiție mai veche în această familie.

– Şi tu ai de gând să accepţi o astfel de situaţie, Daphne?

Andrea aproape că rămăsese fără grai. Doar nu mai trăiau în evul mediu! Oare să fi uitat Daphne că, în fond, era o tânără crescută într-o lume modernă, care avea dreptul să-şi spună propriile opinii?

– Mama lui este atât de drăguţă cu mine. De-ai şti cât mă răsfaţă. De ce să mă opun dorinţei ei? se miră Daphne.

Andrea clătină din cap, incapabilă mai înţeleagă.

– Dar cum ai putut accepta un dormitor decorat în modul acesta? Nu îţi dai seama cât de oribil este? Ia priveşte la toate zorzoanele ăstea! S-ar zice că este dormitorul unei adolescente, începu ea să se enerveze. Zău aşa, Daphne, există o limită în toate. Nu că aş avea ceva împotriva unui baldachin, dar unul de culoare roz-bonbon şi cu danteluţe, nu, mulţumesc! Eu nu aş fi acceptat nici în ruptul capului o astfel de amenajare!

Daphne se mulţumi să zâmbească, văzând cât de pornită era sora ei.

– Ei, nu-i nici pe departe atât de rău precum pare la prima vedere, spuse ea împăciuitoare. Amenajarea celorlalte camere a fost făcută aşa cum am dorit eu. Iar soacra mi-a promis că mi se va permite să modific amenajarea dormitorului după nuntă. Şi în acest caz, ce rost ar fi avut să mă opun?

– Cum adică, nu-ți pasă că tu și Costa veți dormi în dormitoare separate? Și asta chiar și după nuntă? Andrea nu era în stare să se calmeze. Nu am nici un drept să-ți dau sfaturi cu privire la modul cum să-ți aranjezi viața, dar vreau să te știu fericită, Daphne. Și nu îmi pot imagina că ai putea fi mulțumită în aceste condiții.

– Într-un fel, ai desigur dreptate, murmură Daphne, care redevenise serioasă. Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult... te rog să mă ierți. Dar vezi tu, relația mea cu Costa nu este chiar atât de simplu de explicat. În felul meu îl iubesc și cred că și el mă iubește la fel. Daphne lăsă jenată capul în jos. Este drept că ar fi putut fi puțin mai romantic, recunoscu ea după o tăcere destul de lungă. Dar, cu atâtea obligații pe cap, ne rămânea întotdeauna atât de puțin timp pentru noi înșine... Costa este de părere că și asta va veni, cu timpul. Mi-a cerut să am încredere în el. Și asta și fac.

– Aproape că m-ai convins, spuse Andrea cu o undă de sarcasm în voce. Dar atunci de ce te-a ascuns Costa de mine? Oare să fi fost de părere că nu voi fi capabilă să înțeleg decizia pe care ai luat-o?

– Nu, cu siguranță că nu din acest motiv. De vină este doar felul lui de-a fi. Vrea, pe cât posibil, să mă țină departe de orice neajuns. Nu o face cu rea intenție. Eu m-am obișnuit deja cu acest lucru... ca și cu multe altele,

de altfel. Bucură-te împreună cu mine, Andrea! Daphne se întinse şi luă mâna sorei sale. Chiar dacă, până la urmă, Costa nu se va dovedi a fi acea *mare iubire* cum este descrisă în romane, trebuie să recunoşti că voi face o partidă bună, nu-i aşa?

Andrea strânse mâna sorei sale. O privea pe Daphne iscoditoare fără a fi însă convinsă.

– O ultimă întrebare şi apoi te voi lăsa în pace. Eşti foarte sigură că îţi doreşti o astfel de căsnicie? Vreau să spun... o căsătorie din interes şi nu una din dragoste?

– Foarte sigură! răspunse Daphne susţinându-i privirea. Dar acum cred că ar fi mai bine să mergem la culcare. Mâine va avea loc o serbare a portului popular la care participă tot personalul de serviciu şi poimâine deja este programat ceremonialul din templu. Nu-i aşa că este teribil de emoţionant?

Andrea încuviinţă din cap, făcând eforturi ca să-i zâmbească.

– Noapte bună, Daphne, şi vise plăcute.

– Şi ţie la fel.

Se îmbrăţişară iar Andrea ieşi din apartamentul sorei sale. Era, oricum, ceva mai liniştită. Daphne părea că ştie ce doreşte de la viaţă.

Un lucru rămăsese însă de neînţeles pentru Andrea: cum de renunţase Daphne la visul despre o mare dragoste, care însemnase atât de mult pe când era încă

copilă? Firește, Costa putea oferi multe unei femei. Andrea nu putea nega acest lucru. Dar puteau oare puterea și banii să compenseze lipsa adevăratei iubiri?

Andrea rămase încă mult timp trează căutând răspunsul la această întrebare. Eu nu aș putea fi fericită fără dragoste, își spuse ea în gând.

5

CÂND ANDREA COBORÎ la micul dejun, pregătirile pentru petrecerea programată pentru seara acelei zile erau deja în toi. Ar fi dorit să afle mai multe despre ceremonialul de a doua zi, dar Xenia nu avea nici o clipă liberă iar Costa era de negăsit.

Puțin mai târziu află că plecase la oraș împreună cu Daphne, unde trebuiau să facă o vizită preotului și avocatului familiei. Erau o mulțime de acte de semnat. Formalități, care ar fi fost desigur inutile în cazul unei căsătorii normale.

Andrea hoinări prin grădină privindu-i pe ceilalți cum se agitau de zor. Și nu după mult timp constată că atmosfera festivă o cuprinsese și pe ea. S-ar fi putut oare altfel?

Spațiul cel mare, dreptunghiular, din fața casei era decorat cu ghirlande, lampioane și flori. Pe trei părți ale imensei fântâni arteziene erau aranjate mese lungi pentru bufetul rece. Pe cea de-a patra latură se monta o estradă, pe care avea să fie așezată orchestra de

suflători. Alături se amenaja un ring de dans, supraînălțat.

Doar privindu-i pe lucrători și aproape că aveai impresia că petrecerea a și început. Andrea îi auzi pe câțiva dintre ei cântând cu voioșie. Și o dată cu sosirea pentru repetiție a orchestrei de suflători, câțiva dintre oameni își lăsară munca și începură să danseze.

Andrea abia se putu abține să nu danseze și ea cu ei, atât de antrenantă era atmosfera. Dar nu avea voie să facă așa ceva. Costa s-ar fi îngrozit dacă ar fi aflat. Tot ce-i era permis era să dea câte un sfat sau să facă vreo propunere.

Apoi Andrea se duse și la bucătărie. Mirosurile ademenitoare care se răspândeau de acolo o făcuseră curioasă. Voia să vadă cu proprii ei ochi ce avea să se servească la masă.

Costa și Daphne se întoarseră abia târziu, în cursul după-amiezii. Daphne alergă imediat în casă, dar Costa se apropie de lucrători.

Fără să-și dea seama ce face, Andrea îi sări de gât și îl sărută apăsat, pe obraz. Se simțea extrem de emoționată datorită bunei dispoziții contagioase care domnea peste tot.

– Am reușit să dau și eu o mână de ajutor la pregătiri, declară ea cu mândrie.

– Minunat. De când ai stat de vorbă cu Daphne pari complet schimbată. Mă bucură acest lucru. Costa se opri lângă ea. Cine ştie, poate că până la urmă tot vom reuşi să stabilim o relaţie apropiată, ca între rude.

– Sper din tot sufletul să se întâmple astfel, îi răspunse cu sinceritate Andrea. Nu-mi doresc nimic cu mai mai multă ardoare decât să am parte de o familie adevărată. Pentru Daphne şi, puţintel, şi pentru mine.

– Mă refeream la o relaţie de familie cât se poate de strânsă, Andrea. Asta este ce-mi doresc. Şi rânjind, Costa o trase în braţele sale.

O strânsese atât de puternic, încât Andrea nu avea nici o posibilitate să i se opună şi îi strivi buzele cu un sărut sălbatic.

Sărutul său o ardea ca un foc şi descătuşă în ea o multitudine de sentimente contradictorii. Raţiunea îi era ca paralizată.

Îşi aminti de visul pe care îl avusese şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea, îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îi răspunse la sărut cu o patimă, de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare.

Se simţea incapabilă să se desprindă din braţele lui sau să-şi controleze poftirile. Însă Costa părea să fi rămas perfect conştient. Îi dădu drumul încet, zâmbindu-i drăgăstos. Părea încântat de reacţia pe care o declanşase în ea şi nu-şi dezlipea privirile de pe chipul ei

care devenise stacojiu de jenă. Andrea observă totodată că își reluă obișnuita atitudine plină de aroganță.

– Cred că acum înțelegi la ce fel de relație apropiată mă referem, spuse el. Ai putea rămâne pentru totdeauna în Grecia. Și vei fi binevenită, doar știi asta.

Andrea amuțise. Inima îi bătea nebunește și îi dădea ghes să se arunce în brațele lui. Doar mândria o făcu să se abțină de la un astfel de gest.

Ți-ai pierdut mințile! își spuse ea. Nu înțelegi că și tu ai devenit o marionetă lipsită de voință? Cum de ai permis să se ajungă atât de departe?

Era conștientă că nu avea voința necesară pentru a i se opune lui Costa. Bărbatul acesta exercita o putere de atracție aproape magică asupra ei. Iar acum, că își dăduse seama de sentimentele pe care le nutrea ea, reprezenta o primejdie de două ori mai mare pentru Andrea.

Unica armă de apărare care îi rămăsese era furia. Dar era o armă pe care trebuia să o folosească cu multă chibzuială și grijă.

– Mă străduiesc să trec peste duplicitatea sensului cuvintelor tale, îi răspunse ea cu seriozitate, înfrângându-și jena. De ce nu vrei să lăsăm ca lucrurile să rămână la nivelul unei relații platonice? Nu uita că, în fond, cu sora mea și nu cu mine ai de gând să te însori. Ea este cea pe care trebuie să o faci fericită. Parcă îți mai

spusesem asta deja. Dar să lăsăm asta, schimbă ea vorba cu iscusință. Nu peste mult timp va începe serbarea câmpenească. Abia aştept să iau parte la ea. Trebuie să port vreun costum anumit?

– Eşti o adevărată femeie, draga mea Andrea. Şi ştii ce vrei. Ai toată admiraţia mea pentru aceasta. Nu întâlneşti această calitate la prea multe femei. Costa zâmbi. Dar ai dreptate, hai să nu mai discutăm despre asta. În ceea ce priveşte costumul, ţi se va da un frumos costum naţional. În această seară ne vom bucura de viaţă aşa cum o fac oamenii simpli. De fapt, este petrecerea lor, chiar dacă cel care plăteşte cheltuielile sunt eu.

– Când începe? se interesă Andrea.

– La apusul soarelui. Dar acum cred că este mai bine dacă te vei duce în camera ta să te schimbi pentru serbare. Xenia îţi va aduce costumul de îndată.

– Dar nu ştii ce măsură port...

– Dragă Andrea, să ştii că îmi amintesc perfect de fiecare centimetru al corpului tău, rânji Costa. Şi acum, du-te! Xenia va veni numaidecât.

La aceste cuvinte Andrea roşi din nou. Îşi aminti cât de atent o studiase în dimineaţa aceea. Probabil că de asta era atât de sigur că ştie măsura pe care o purta.

Se simţea măgulită dar în acelaşi timp şi neliniştită. Nu ştia ce să spună de toate acestea. Unde avea să ajungă?

Putea oare considera normal comportamentul lui Costa? Probabil că ar fi fost mai bine. Asta deoarece Costa era pentru ea în primul rând bărbat şi abia în al doilea rând logodnicul sorei ei.

Doamne, cum putuse uita vreodată acest lucru? Iar sentimentele pe care le trezea Costa trebuia să şi le înăbuşe! Pentru totdeauna!

Parcă pentru a fugi de un vis urât, Andrea se refugie în casă. Străbătu alergând holul vast de la intrare, urcă tot într-o fugă şi treptele care duceau la apartamentul ei, intră în dormitor şi se aruncă pe pat. Abia aici se lăsă pradă deznădejdii care îi umplea inima.

Plânse în hohote cu capul adânc înfundat între perne.

Trecuse atâta vreme de când nu o mai sărutase vreun bărbat. Dar niciodată nu o răscolise vreun sărut ca cel primit adineauri de la Costa. De ce tocmai el să fie acela care să declanşeze astfel de sentimente?

Dar lacrimile nu ţinură multă vreme. Ca de atâtea ori în viaţa ei şi de această dată până la urmă învinse raţiunea. Andrea îşi reveni şi se ridică din pat. Îşi propuse ca în relaţiile cu Costa să păstreze o atitudine calmă şi reţinută.

Abia îşi ştersese lacrimile de pe obraji că se auzi o bătaie în uşă şi Xenia îşi făcu apariţia aducând un minunat costum naţional. Rochia era din satin albastru

cu broderie albă, tivită cu dantelă. Mânecile erau lungi, împodobite cu broderie neagră. Pe deasupra se purta un fel de șorț din satin negru, tivit de asemenea cu dantelă și împodobit din belșug cu o broderie cu motive florale.

Andrea își dădu seama din prima privire că măsurile i se potriveau perfect.

– Nu este minunată? întrebă Xenia. Materialul, broderiile, dantela, totul a fost confecționat aici, la castel, continuă ea entuziasmată. Mama a croit și cusut rochia de mână. Haideți, trebuie să o probați. S-ar putea să mai fie necesare unele mici modificări.

Dar s-a dovedit că nu erau necesare. Andrea se roti de câteva ori în fața oglinzii mari, admirându-se. Costumul național era plăcut la purtat și, îmbrăcată în el, parcă se simțea cu totul alt om.

– Mama ta face rochii foarte frumoase, îi spuse ea Xeniei, care o privea cu ochi sclipitori. Este cineva aici la castel care să îmi semene leit? Văd că rochia mi se potrivește de parcă ar fi fost croită special pentru mine.

– Așa a și fost croită, *Madame.*

– Cum adică, vrei să mă faci să cred că a fost confecționată într-o singură zi? Andrea o privea uimită pe Xenia.

– Nicidecum. Materialul l-am țesut de mai mult timp. În magazie avem mai multe suluri din acesta. Iar rochia a fost croită în ziua în care tânărul stăpân v-a întâlnit

pentru prima oară. A fost terminată abia cu câteva ore în urmă. În această dimineață tot dânsul ne-a dat ultimele indicații. Nu-i așa că se pricepe să aprecieze măsurile din ochi?

– Și încă cum, se văzu Andrea nevoită să recunoască împotriva voinței sale.

Își pieptănă părul pe spate, despărți cîte o șuviță deasupra urechilor pe care o împleti într-o coadă pe care o trecu deasupra capului. Apoi își mai puse flori în păr, cercei din bănuți de argint la urechi și era gata pentru a dansa cât era noaptea de lungă.

Când ieși din cameră Andrea se afla într-o stare de spirit dintre cele mai bune.

În hol se întâlni cu Daphne și Costa. Sora ei purta o rochie asemănătoare cu a ei, doar că în nuanțe de culori diferite.

În schimb, Costa arăta de-a dreptul năucitor în costumul său național. Purta un pantalon strâmt, cizme cu carâmbul înalt și o cămașă albă, cu broderii.

Afară petrecerea era deja în toi. Curtea răsuna de cântece tradiționale grecești, cum se obișnuia de sute de ani la nunți și alte festivități. Se auzeau distinct vocile celor care luau parte la petrecere și care cântau împreună cu orchestra.

Paharele erau umplute mereu. Oamenii se serveau din specialitățile aduse la masă și câțiva copii, cu mâinile

pline de dulciuri, alergau veseli printre meseni. Petrecerea era cât se poate de reuşită. Costa şi însoţitoarele sale se aflau abia de câteva minute în curte când se apropie primul dansator şi-i invită în horă.

Andrea a avut întâi nevoie de câtva timp, până să stăpânească paşii dansului popular grecesc în timp ce Costa şi Daphne dansau cu pas uşor, săltând în ritmul melodiei vioaie ca şi cum nu ar fi făcut nimic altceva toată viaţa decât să joace în horă.

Apoi cei doi se desprinseră de ceilalţi şi jucară singuri, în mijlocul horei, în timp ce restul dansatorilor băteau entuziasmaţi ritmul din palme.

Andrea, care se ţinea puţin mai într-o parte, fără a-i slăbi însă din ochi nici o secundă pe Daphne şi Costa, se văzu nevoită să-i admire. Cei doi formau într-adevăr o pereche ideală şi oricine i-ar fi văzut dansând împre-ună, trebuia să creadă că se iubesc fără doar şi poate.

Andrea simţea cum începe să-şi invidieze sora mai mult decât niciodată până atunci. Ce viitor minunat o aştepta pe Daphne, ce viaţă fără griji...

Dar nu numai atât. Cel mai mult îşi invidia Andrea sora din cauza bărbatului cu care urma să se mărite atât de curând. Nu reuşea să-şi dezlipească privirile de la Costa. Cu cât îl privea imaginea Daphnei se estompa tot mai mult şi Andrea începu să viseze.

Se vedea dansând cu Costa, în locul sorei ei.

Când cei doi se opriră și Costa o luă pe Daphne în brațe, sărutând-o în aclamațiile asistenței, Andrea avu impresia că îi simte buzele lipindu-se de ale ei. Un fior năvalnic, de foc, îi străbătu întregul corp.

Ce se întâmplă cu mine? Nu! Așa ceva nu poate fi! Tânjesc după acest bărbat cum nu am tânjit după nici un altul! După nimeni altul decât Costa! Îmi doresc să fiu sărutată de el, doresc să simt atingerea trupului său.

Dar Costa îi aparține lui Daphne! Costa îi aparține sorei mele! Andrea încerca disperată să se convingă de aceste adevăruri, repetându-și-le fără încetare.

Oricum, simțea că nu mai poate rămâne mult timp în acel loc. Era conștientă că dacă ar fi invitat-o Costa la dans, nu ar mai fi fost capabilă să se desprindă din mrejele sale.

Îi venea s-o ia la goană, să se ascundă undeva, cât mai departe. Aici erau mult prea mulți ochi care supravegheau totul și voia să evite cu orice preț o scenă penibilă.

Andrea se forță să rămână calmă. Își croi drum prin mulțime trecând pe lângă mese, îndreptându-se spre una din intrările de serviciu ale clădirii principale.

Ajunsă în casă închise cu grijă ușa în urma ei rămase oftând sprijinită de tăblia acesteia.

Doamne, cât de greu îi venea. Lacrimile îi șiroiau acum în voie peste obraji. Renunță să se mai

stăpânească. Spera ca plânsul să-i aducă alinarea. Atunci ar fi putut ieşi din nou cu faţa surâzătoare printre ceilalţi, care petreceau zgomotos.

Andrea nu se refugiase nici de zece minute în spatele uşii când o văzu apropiindu-se pe Daphne, care pornise în căutarea ei.

Daphne o privi înmărmurită. Apoi o conduse pe Andrea spre o terasă situată de cealaltă parte a casei, unde puteau sta de vorbă în voie.

– Ai plâns? Ce se întâmplă, nu te bucuri pentru mine? o întrebă Daphne care nu bănuia nimic.

– Mă bucur pentru tine, că ai nimerit atât de bine, Daphne. Meritai să fi fericită. Dar trebuie să recunosc că sunt puţin invidioasă pe tine.

– Doamne, Andrea! Cum poţi spune tocmai tu aşa ceva! strigă Daphne. Doar ştii prea bine că nu poţi trăi viaţa altuia. Şi vei vedea, într-o bună zi vei fi fericită să nu-ţi fi dorit niciodată asta! Dintr-o dată, chipul Daphnei devenise foarte serios.

– Ai putea să-mi explici ce vrei să spui când afirmi acest lucru? o întrebă Andrea uimită.

– Nu. Astăzi nu pot. Poate nu-ţi voi putea explica asta chiar niciodată. Şi apoi, nici nu contează. Cel mai bine ar fi să nici nu mai discutăm despre asta. Nu vezi câtă veselie domneşte afară? îi reaminti Daphne sorei

sale. Nu vii și tu? Încă nici nu am gustat din bucatele tradiționale!

– Iarăși te eschivezi de la o explicație, constată cu tristețe Andrea. Dar, în fond, ai dreptate. Hai să nu ne mai gândim la nimic rău astăzi ci să ne bucurăm de această serbare.

Din acel moment Andrea participă la petrecere cu tot sufletul. Se distră chiar și după ce constată că Daphne și Costa se făcuseră nevăzuți.

Nu a durat prea mult până când Andrea își găsi un partener de dans. Era unul din feciorii de la grajduri și juca nemaipomenit.

Andrea se străduí din toată ființa să-l uite pe Costa și chiar și reuși pentru puțin timp. Dansă cu tânărul ei partener până se lumină de ziuă. Nu-i mai văzu nici pe Costa, nici pe Daphne. Nici nu se duse să-i caute. Cu siguranță că se duseseră încă de multă vreme la culcare. Dar Andrea nici nu se gândea să se întoarcă în apartamentul ei înainte de a se fi stors și ultima picătură de vlagă din trupul ei înfierbântat.

Așa putea măcar adormi fără să se mai gândească la Costa. Trebuia să-l uite, o dată pentru totdeauna, dacă nu voia să fie nefericită pentru câte zile mai avea de trăit.

După ce dansase toată noaptea, Andrea dormi a doua zi până spre prânz. Când apucă să coboare în sfârșit din cameră fetele din casă roboteau de zor, făcând

curat după petrecerea câmpenească. Pregătirile pentru ceremonialul din templu care avea să se desfă- şoare chiar în acea seară erau de asemenea în toi.

Andrea nu întrebă de Daphne sau Costa ci puse mâna la treabă, acolo unde se simţea nevoia unui ajutor.

Şi înainte să-şi dea bine seama constată că se făcuse deja după-amiaza, târziu. Xenia veni la ea şi-i spuse că i-a pregătit deja o îmbrăcăminte potrivită.

– După ce luaţi masa vă rog să sunaţi ca să vin, o rugă fata. Mai trebuie să vă explic ce aveţi de făcut în cursul ritualului şi sper că veţi face întocmai cum vă voi arăta. Pentru că dacă aţi face chiar şi cea mai mică greşeală s-ar considera o jignire pentru întreaga familie. Mi s-a atras atenţia să vă comunic textual acest lucru.

– Cred că este inutil să întreb cine a dat aceste indicaţii! oftă Andrea. Dar am să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru a nu supăra pe nimeni. Şi deoarece este o problemă atât de importantă cred că cel mai bine ar fi să mă pregătesc încă de pe acum, spuse Andrea, părând cât se poate de liniştită şi foarte sigură pe ea.

Dar în timpul pregătirilor trebui să admită cât de mult o tulburaseră cuvintele Xeniei. Acum era de-a dreptul obsedată de ideea de a nu greşi cu ceva.

Voia cu tot dinadinsul ca Daphne să fie mândră de ea. Şi nici în ochii lui Costa nu voia să apară ridicolă.

Rochia pe care urma să o poarte era cel mai frumos lucru din tot ce văzuse până atunci. Era croită respectând tiparele modei antice. O mantie scurtă, dintr-un material de finețea spumei, de culoare albă, care cădea în falduri bogate de pe unul din umeri pînă peste coapse și care în talie era fixată cu un cordon aurit. În picioare purta o pereche de sandale aurii prinse cu șireturi, iar ca podoabe câteva brățări circulare din metal aurit.

Andrea se dichisi cu multă atenție. Cine ar fi văzut-o cu câtă seriozitate se îmbrăca ar fi putut crede că se pregă- tea pentru a lua parte la o încoronare. Abia după ce termină îndrăzni să arunce o privire în oglindă.

Rămase uluită. Pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor.

Femeia pe care o vedea în oglindă semăna perfect cu o grecoaică din antichitate.

Andrea se simți cuprinsă de o agitație nefirească. La ritual urma să ia parte multă lume, știa asta întrucât i se spusese dinainte. Și totuși nu o obseda decât un singur gând: avea să-i placă lui Costa? Avea să o admire?

Mai bine nu, își zise în sinea ei. Doar știa că așa ceva nu se putea. Însă, cu cât se gândea mai mult la el, simțea că dorința ei pentru bărbatul care în fond apar- ținea sorei sale, devenea tot mai puternică. Andrea se simțea

lipsită de orice putere în fața sentimentelor pe care le nutrea. Profund tulburată, nu știa ce să mai facă.

În acel moment intră Xenia, tocmai la timp pentru a o trezi pe Andrea din visare și a o readuce la realitate. Andrea o ascultă cu luare-aminte și rămase surprinsă constatând ce mare preț punea familia Thermopolis pe respectarea vechilor tradiții.

– La vremea respectivă templul a fost închinat zeiței Venus, zeița dragostei. Iar cei din familia Thermopolis cred că, atâta timp cât ceremonialul transmis din generație în generație va fi păstrat, dragostea va putea înflori și rodi în sânul familiei. Ei cred că astfel vor fi feriți de loviturile nemiloase ale sorții. Xenia avu o mică ezitare, după care continuă totuși să povestească. Și așa a și fost, până de curând. În afară de nenorocirea care s-a întâmplat cu fratele lui Costa familia Thermopolis nu a cunoscut până acum nici o tragedie. Dar, de fapt, moartea lui năprasnică nu a mirat pe nimeni. Toată lumea știa că el nu crede în tradiția familiei și că nici nu a luat vreodată parte la vreun ceremonial în templul zeiței. Spunea mereu că nu sunt decât superstiții și lua aceste lucruri în derâdere.

Andrea își dădu seama cât de greu îi venea Xeniei să vorbească și renunță să o mai iscodească.

– Totuși familia trebuie că a fost foarte afectată de accident, se mulțumi ea să spună.

– Nu chiar într-atât, cât s-ar putea crede. Credința în puterea ocrotitoare a ceremonialului transmis din generație în generație i-a ajutat să depășească această crâncenă lovitură a destinului. L-au jelit, ce-i drept, dar nu au suferit în urmă pierderii sale mai mult decât ar fi suferit la moartea altuia. Costa este cel care pune cel mai mare preț pe păstrarea întocmai a ritualului pentru a respecta tradiția și a nu provoca soarta.

– Abia acum înțeleg și eu totul mai bine, Xenia, șopti încetișor Andrea. Dar în sinea ei era convinsă că Costa respectă tradiția transmisă de-a lungul generațiilor de dragul părinților săi și nu pentru că ar crede în rolul ocrotitor al acesteia. Până acum îl cunoscuse doar sub înfățișarea omului de afaceri realist, care își cunoștea perfect obligațiile și și le îndeplinea cu cea mai mare scrupulozitate. Superstițiile nu i se potriveau în nici un fel, gândi Andrea. Dar se feri cu grijă să dea glas gândurilor sale în prezența Xeniei sau să o contrazică.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a nu dezamăgi pe nimeni, repetă ea. Arată-mi ce am de făcut și voi face întocmai.

În următoarele trei sferturi de oră Xenia îi arătă fiecare pas, fiecare mișcare pe care trebuia s-o facă în cursul ceremonialului, repetând de mai multe ori împreună cu Andrea. Acesteia totul i se părea un fel de

dans. Nu-şi pierdu răbdarea ci exersă, dându-şi toată silinţa, până când Xenia se declară mulţumită.

– Vei fi şi tu de faţă, Xenia? vru Andrea să ştie în clipa în care fata se pregătea să plece.

– Dar bineînţeles. Toţi slujitorii casei iau parte la ceremonial. E drept că nu încăpem cu toţii în templu dar vom rămâne afară, cum se obişnuia încă din antichitate. Dar acum trebuie să mă grăbesc să mă îmbrac şi eu. Se scuză şi ieşi alergând.

Andrea mai aruncă o privire în oglindă după care părăsi şi ea încăperea.

Majoritatea participanţilor se strânseseră deja în holul mare de la intrare. Tensiunea care plutea în aer atinsese aproape cota maximă. Toţi păreau foarte schimbaţi în costumaţia lor antică. Andrea trăia momentul cu o vie emoţie.

Costa purta o tunică alb-aurie, cizme aurite cu carâmb înalt iar pe cap purta o cunună de lauri. Arăta aidoma unui zeu, aşa cum erau înfăţişaţi în cărţile de istorie.

Daphne era îmbrăcată asemănător cu ea. Însă peste rochia scurtă purta o pelerină largă, cu o bordură aurie.

Andrea se simţea ca o actriţă care lua parte la turnarea unui film a cărui acţiune se petrece în antichitate. Se simţea înfiorată şi copleşită totodată de emoţie, cum nu mai fusese niciodată până atunci.

Dar, în fond, nu ți se întâmplă în fiecare zi să iei parte la un ceremonial transmis din negurile istoriei, își spuse ea în clipa în care se aprindeau torțele, la lumina cărora perechea celor doi miri urma să fie condusă la altarul din templul zeiței Venus.

6

ŞI ÎNTR-ADEVĂR, EVE-
nimentele care urmară se derulară ca într-un film. Nici un regizor nu ar fi reuşit mai bine.

Doi dintre flăcăii cei mai impunători ca statură mergeau în faţă, purtând torţele şi luminând calea alaiului.

În spatele lor mergea Costa. În lumina tremurătoare a torţelor părea şi mai înalt decât era în realitate, iar tunica îl făcea să pară şi mai spătos.

Costa era la rândul său însoţit de alţi doi purtători de torţe. La câţiva paşi în urma sa venea Daphne încadrată de două fetiţe care purtau şi ele câte o torţă.

Andrea venea imediat în urma sorei sale. Purta o pernă din mătase pe care se afla o cupă din aur şi un lanţ greu, de asemenea tot din aur.

În spatele ei veneau mai multe feţe tinere care purtau în mâini, ca ofrande, coşuri pline cu fructe şi flori. În urma lor păşeau mai mulţi purtători de făclii.

De undeva se auziră sunetele unor trâmbiţe, care anunţau sosirea alaiului.

Când ajunseră în fața templului, mulțimea care îi aștepta deja ridică brațele, ca într-un semn de salut. Câteva femei se aplecară până la pământ pentru a săruta, conform tradiției strămoșești, tivul tunicii cu care era înveșmântat Costa

Și Daphne și Andrea se bucurară de o primire călduroasă din partea mulțimii, ca aceea destinată unor personalități de seamă.

Nu, nu poate fi adevărat, gândi Andrea. Desigur, visez, asta e, își spuse ea în timp ce o conducea pe Daphne în drumul spre altar. Dar simt în nări mirosul de tămâie și văd altarul în fața ochilor. Niciodată nu aș fi crezut cu putință așa ceva, pe când trăiam în Statele Unite.

Își aminti cu o strângere de inimă cât de singuratică și plictisitoare fusese existența pe care o dusese acolo după plecarea sorei sale.

Se năpustise în muncă pentru a-l uita cât mai repede pe bărbatul care o părăsise atât de ușor. Fusese o perioadă foarte dureroasă a vieții ei.

Aici, în Grecia, totul părea diferit. Chiar din clipa sosirii sufletul îi fusese sfâșiat între trăirile cele mai contradictorii. Dar, pentru prima oară după mult timp, simțea din nou că *trăiește*. Dincolo, în State, se simțise deseori nu om, ci un fel de robot, care se mulțumea să-și execute îndatoririle în mod mecanic.

De aceea își și dorea atât să poată rămâne în Grecia, chiar dacă i se rezervase doar rolul de privitor. Era atât de frumos să poți trăi în mijlocul unor oameni amabili, să ai parte mereu de alte și alte trăiri... pentru nimic în lume nu ar fi vrut să-și schimbe soarta cu altcineva.

Abia acum își dădu Andrea seama cât de pustie și dezolantă fusese existența ei de până atunci. Când se gândi la acest lucru ochii i se umplură de lacrimi. Era cât pe ce să se împiedice așa că se văzu nevoită să clipească des de câteva ori, pentru a-și limpezi privirea.

Un lucru înțelesese însă cât se poate de limpede. Avea să irosească încă și mai mulți ani fără nici un folos dacă nu reușea să întâlnească și ea bărbatul după care tânjea. Un bărbat care să o iubească și alături de care să-și petreacă întreaga viață.

– Sper să-l întâlnesc cât mai curând, șopti Andrea pentru sine în timp ce se apropiau de intrarea în templu.

Platoul era luminat de sute de torțe. Andrea își șterse lacrimile din colțul ochilor și admiră măreția și trăinicia construcției din piatră în fața căreia se opriseră. O construcție care dăinuise peste veacuri.

Pe impunătoarele coloane de marmură se sprijinea cupola acoperișului. Templul propriu-zis era deschis spre toate laturile.

Slujitorii familiei Thermopolis se adunaseră de jur împrejurul templului. Doar cei mai apropiați membrii ai

familiei pătrunseră în interior. Andrea observă că dalele erau placate cu mozaicuri multicolore.

De cealaltă parte a intrării se înălța o statuie, pe un soclu din marmură albă. Era reprezentarea zeiței Venus, cea căreia îi era închinat templul.

Statuia era de trei ori mai mică decât statura unui om și constituia o adevărată operă de artă. Zeița purta pe cap o coroană din frunze iar la picioarele ei fuseseră răspândite cele mai frumoase flori.

O cărare din petale de trandafir ducea până în fața zeiței.

Purtătorii de torțe formau o gardă de onoare pentru Costa și cele două femei.

Din nou răsunară trâmbițele. Apoi păși în față fetele care purtau coșurile și le oferiră zeiței ca jertfe. Se apropiară una după alta de zeiță, îngenunchează în fața ei și pronunțară o incantație în greaca veche, pe care Andrea nu o putu înțelege.

Apoi veni rândul lui Costa. Acesta se opri în fața zeiței, ridică brațele în semn de salut și rosti apoi și el câteva cuvinte, tot în greaca veche. Chiar dacă cuvintele rămaseră neînțelese pentru Andrea, ea reuși totuși să deslușească fără dificultate sensul gesturilor sale.

Când termină de vorbit, Costa se întoarse pe jumătate spre ea și Daphne. Îi aruncă o privire Andreei prin care îi porunci să pășească înainte.

Ea primi o coroniță din petale de flori din partea uneia dintre fete.

Cu coroniţa în mână, Andrea păşi în faţa altarului unde îngenunchie. Apoi pronunţă la rândul ei cuvintele pe care le repetase împreună cu Xenia de câte ori fusese nevoie, până le învăţase pe dinafară, şi atârnă coroniţa de braţul drept al zeiţei. Apoi rămase în continuare îngenuncheată în faţa zeiţei, cum o învăţase Xenia.

Acum Costa îi făcu un semn poruncitor Daphnei.

Ea păşi la rândul ei înainte, purtând pe braţe o capă scurtă, dintr-un material subţire, ţesut din fire de aur. Şi ea îngenunchie, rosti câteva cuvinte, după care puse capa pe umerii zeiţei.

Apoi îngenunchie alături de Andrea şi rămase aşa, în timp ce Costa păşea pentru a doua oară în faţa altarului.

În încheierea ritualului, Costa rosti următorul discurs în greaca modernă:

– Vajnică zeiţă a iubirii, începu el, ţi-am adus ofrande de mulţumire pentru fericirea pe care ai revărsat-o asupra familiei mele. Acum am găsit şi femeia alături de care mă voi îngriji de perpetuarea tradiţiei cinstirii Tale. Dorinţa ei este de a mă iubi şi a mă cinsti, de a menţine vie legătura căsniciei noastre şi de a se supune regulilor de viaţă impuse de intrarea în sânul familiei mele. În acelaşi spirit îmi voi educa şi copii pe care mi-i va naşte, pentru ca aceştia să cunoască la rândul lor obligaţiile ce

le revin și fericirea să dăinuie și mai departe, cu aceiași credință, în sânul acestei binecu- vântate familii.

După ce terminâ de vorbit răsunară din nou trâmbițele, ca semn că ceremonialul luase sfârșit. Procesiunea porni înapoi, spre platoul din fața clădirii principale.

Andrea abia reușea să pună un picior în fața celuilalt. Avea senzația că va leșina dintr-o clipă într-alta. Trăirile sufletești îi fuseseră biciuite într-o învălmășeală năprasnică, sentimentele pe care le nutrea se succedau într-un ritm amețitor.

După această seară o invidie și mai mult decât până atunci pe Daphne pentru că avea să aibă parte de acel bărbat. Andrea își dădea, ce-i drept, toată silința să lupte împotriva acestui sentiment, dar îi venea enorm de greu s-o facă pentru că se simțea singură și nefericită.

După ce ajunseră înapoi în casă, Costa și Daphne își manifestară dorința de a petrece câtva timp împreună cu ea și a sta de vorbă.

Dar Andrea nu mai putea suporta prezența lor, care o făcea să devină și mai conștientă de golul propriei ei existențe. Sora ei își găsise bărbatul alături de care avea să fie fericită. Dar ea, Andrea, era singură.

Durerea pe care i-o provoca conștiința acestui fapt îi rodea sufletul. Uită de orice dovadă de bună creștere și alergă, fără nici o explicație, în camera ei.

Se ghemui în pat și plânse până când somnul veni ca o izbăvire.

7

O DATĂ CU APROPIEREA clipei hărăzite pentru nuntă, Andrea ştia din ce în ce mai puţin dacă trebuia să râdă sau să plângă. În acea dimineaţă Andrea se îmbrăcă cu multă grijă.

E drept că se bucura pentru sora sa şi îşi dăduse tot sprijinul la terminarea pregătirilor de nuntă. Dar acest eveniment o făcea să-şi amintească mereu cât de singură era. Se întreba chiar dacă va reuşi să facă faţă ceremoniei.

Şi ea, ea avea să fie vreodată o mireasă la fel de fericită ca sora ei?

După ce fusese părăsită de Jonathan, Andrea evitase orice legătură mai apropiată cu vreun bărbat. Puternica dezamăgire trăită precum şi ruptura cu Daphne o aduseseră într-o stare de şoc. Dar era conştientă că nu putea da vina pe nimeni pentru faptul că era şi în continuare tot singură.

Doar ea singură putea face ceva pentru ca această stare de fapt să se schimbe. Ştia asta prea bine. De îndată ce avea să se întoarcă în State trebuia să caute să-şi

formeze un cerc de cunoștințe, de prieteni. Va ieși în lume, va cunoaște câți mai mulți oameni.

Dar nici acest gând nu îi alina durerea sufletească. Cât de redusă era șansa să dea peste un bărbat așa cum își dorea: un bărbat aidoma lui Costa.

Trebuie să mă obișnuiesc o dată cu gândul că nu voi mai avea vreodată șansa de a întâlni un alt bărbat ca el, își repeta ea într-una.

Dar dacă era să fie sinceră cu ea însăși... chiar își dorea un bărbat cum era el? Oricum, măcar la fel de bine făcut trebuia să fie. Dar purtările sale pline de aroganță și felul său de-a fi atât de îngâmfat, pe acestea nu le-ar putea accepta nici în ruptul capului!

Andrea fusese dintotdeauna adepta unei relații între parteneri, în care fiecare să-și aducă partea sa de contribuție. În nici un caz nu ar fi fost de acord să accepte o căsnicie în care doar unul comandă iar celălalt este condamnat să-i dea mereu ascultare.

Niciodată nu aș putea renunța la *ego*-ul meu, doar pentru a putea trăi alături de un anumit bărbat, își spuse ea.

Dar la ce bun să-și mai facă de-acum atâtea gânduri în legătură cu acest subiect? Bărbați de calibrul lui Costa erau puțini iar Costa însuși avea să se căsătorească în scurt timp cu sora ei.

Poate că de-acum, când înțelesese ce-i lipsea pentru a fi fericită, avea să-și găsească mai ușor un partener de viață.

– Cine caută, găsește, își spuse ea cu glas tare zâmbind, amuzându-se de propriile ei gânduri. Își verifică încă o dată coafura în oglindă, apoi coborî la ceilalți, care o așteptau deja.

Andrea reuși să facă față mai bine decât se aștepta ceremonialului religios de căsătorie, fără să se lase pradă durerii sau autocompătimirii. Doar la sfârșit, când preotul îi declară soț și soție pe Costa și Daphne simți că i se pune un nod în gât și era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Reuși însă să se stăpânească și să se îndrepte, la rândul ei, spre miri, pentru a le ura din toată inima casă de piatră și fericire.

Andrea se aștepta să o vadă pe sora ei radioasă. Nu trebuiau oare oaspeții adunați în capelă să vadă cât de fericită este? gândi ea. Dar nici vorbă de așa ceva. Ochii Daphnei nu aveau acea strălucire pe care numai fericirea și dragostea ți-o puteau conferi. Iar când Andrea se apropie de sora ei văzu că ochii îi erau scăldați în lacrimi și nici umbră de zâmbet nu îi înflorea pe față. Iar lacrimile Daphnei nu erau nici pe departe lacrimi de bucurie, înțelese din prima clipă Andrea. Sora ei tremura cu tot corpul și părea ajunsă la capătul puterilor.

Costa apucă mâna miresei sale în intenția de a o conduce afară din capelă. Dar Daphne își retrase mâna și îl rugă să o lase câteva clipe singură cu Andrea.

– Nu-ți fă griji, cu siguranță că de vină nu este decât agitația și stresul la care a fost supusă în ultima perioadă, încercă să îl liniștească Andrea pe Costa. Te rog, lasă-ne singure câteva minute. Venim și noi imediat în urma voastră. Era sigură că, întrucât nu se organiza nici o petrecere datorită bolii doamnei Thermo- polis, nimeni nu va băga de seamă că Daphne nu iese din capelă alături de Costa.

– Ei bine, după câte se pare voi fi nevoit să mă înarmez cu răbdare, mormăi Costa în barbă încruntându-se involuntar. Dar să nu stați prea mult. Daphne își are de îndeplinit obligațiile.

Costa nu făcu nici cea mai mică încercare de a sta de vorbă cu Daphne, mulțumindu-se să-i arunce o privire pătrunzătoare și ieși cu pas grăbit din capelă.

Andrea observase imediat că Daphne ocolea privirile lui Costa. Se simți cuprinsă de o presimțire îngrozitoare, că se întâmplase totuși ceva rău. Gândurile i se învăl- mășiră. Ce se întâmpla în acestă familie?

Cu un mare efort de voință Andrea reuși să rămână cât se poate de calmă. O conduse pe sora ei la una din băncile din biserică. Abia după ce se așezară începu să-i vorbească cu multă precauție.

– Sunt sigură că emoţiile ultimelor zile te-au adus într-o stare de uşoară confuzie. Aşa se întâmplă tuturor mireselor. Andrea apucă mâna Daphnei. Vei vedea că totul o să treacă după ce te vei îmbrăca din nou cu hainele obişnuite.

Daphne clătină cu tristeţe din cap.

– Din păcate te înşeli, Andrea! De fapt am ştiut în sinea mea de la bun început că această căsătorie este o greşeală. Nu îl iubesc pe Costa. Pe fratele lui l-am iubit, pe Ari... el era sensul vieţii mele, el a fost marea mea dragoste. Daphne tăcu o clipă, zguduită de suspine nestăpânite. Dar Ari a murit într-un accident. Şi după moartea sa... Costa m-a *preluat* într-un fel de la fratele său. Iar eu... eu eram atât de disperată, atât de deznădăjduită şi într-o stare de nesiguranţă atât de îngrozitoare încât am lăsat totul pe seama lui Costa. Eu m-am declarat de acord cu tot ce făcea el. Ştiu prea bine că Costa a făcut-o de dragul fratelui său mort. De-abia adineauri, când preotul ne-a declarat soţ şi soţie am înţeles pe deplin ce se întâmplă cu mine.

Andrea rămăsese ca o stană de piatră, incapabilă să pătrundă sensul cuvintelor pe care le auzea. Deci acesta era teribilul secret! Costa *preluase* mireasa fratelui său mort... *din simţ al datoriei!*

Daphne se agita pe bancă, frământându-şi mâinile cu nervozitate. Apoi izbucni într-un nou hohot de plâns.

– Îmi este imposibil să fiu soția lui Costa, Andrea! Mi-am închipuit doar că aș fi în stare. Nu pot duce o viață așa cum se așteaptă el din partea mea. Nu îl pot iubi cum dorește el să o fac. Marea mea dragoste a fost Ari. Iar Ari nu mai este!

Daphne își frecă brațele, înfrigurată. Andrea era încă incapabilă să spună vreun cuvânt.

– Te rog, să nu mă întrebi acum despre Ari, o imploră Daphne. Nu mă simt în stare să-ți povestesc acum despre el.

– Dar și Costa reprezintă ceva pentru tine. Altfel nici nu te-ai fi logodit cu el, nu-i așa? șopti Andrea. Cu siguranță că nu te- ai fi lăsat dusă cu vorba de el, dacă nu ai fi dorit la rândul tău să devii logodnica lui.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit, Andrea. Cred că inițial am vrut doar să nu fiu obligată să renunț la viața plăcută de aici. Nu am nimic să-i reproșez lui Costa. În spatele fațadei de aroganță se ascunde un suflet cald și cumsecade. Cu siguranță că ar fi fost și un soț desăvârșit... însă nu pentru mine!

Daphne suspină din nou după care reuși să se liniștească puțin, continuând cu o voce ușor răgușită:

– M-ai considerat tot timpul o îndărătnică când, de fapt, marele meu defect este că sunt prea îngăduitoare, prea slabă. Nu sunt destul de puternică. Costa ar putea să mă înrobească, să mă strivească fără să-și dea seama,

fără să intenționeze acest lucru. Cu timpul ar fi reușit să mă depersonalizeze total, să mă lipsească de o voință proprie, să mă frângă. Crede-mă Andrea, nu eu sunt femeia potrivită pentru un astfel de bărbat.

– Dar acum *ești* soția lui. De ce nu mi-ai spus aceste lucruri înainte de cununie? De ce ai păstrat taina atâta vreme? Dacă ai fi vorbit din timp, am fi putut face ceva. Presimțeam eu că ceva nu era în regulă. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre Ari? o întrebă Andrea, ajunsă într-o stare de extremă agitație. Ce Dumnezeu, doar sunt sora ta!

– Nu pot vorbi despre Ari. De altfel este un subiect interzis în această casă. Am refuzat să iau seama la realitate, asta am făcut. Trăiam într-o lume plăsmuită, o lume a viselor. Îți amintești desigur ce ne spunea mama mereu când vorbea despre căsnicie. Ei bine, eu m-am ținut întocmai de vorbele ei. Credeam că voi putea materializa acest vis cu Ari... iar mai târziu, cu Costa. Pe deasupra, Costa putea să-mi ofere foarte multe, practic tot luxul imaginabil și pe deasupra este și un bărbat atât de frumos... Daphne ridică capul și își adânci privirile în ochii Andreei. Nu crezi că erau suficiente argumente ca să mă orbească? Până în această clipă nici nu am înțeles cât de mult greșeam. După moartea lui Ari am trecut printr-o perioadă de depresie profundă. Abia în clipa în care am spus *da* adineauri m-am trezit la realitate. Iar

trezirea a constituit un adevărat șoc pentru mine. Nu înțelegi, Andrea, că acum, când văd lucrurile atât de lămurit, nu mai pot trăi alături de Costa? Spune tu, ce mă fac eu acuma?

Daphne suspina deznădăjduită, aruncându-se în brațele sorei sale.

– Ce se va întâmpla acum?

– Daphne, vino-ți în fire, te rog, îi șopti Andrea străduindu-se din răsputeri să-și păstreze calmul în timp ce își îmbrățișa sora într-un gest ocrotitor și totodată consolator. Nu mai plânge. Cu siguranță că se poate face ceva. Găsim noi o soluție, lasă, ai să vezi.

– Care anume? întrebă Daphne pierdută. Nu întrevăd nici o posibilitate.

– Lasă-mi puțin timp, să mă gândesc. Nu sunt informată prea exact însă cred că în State o căsnicie încheiată în astfel de condiții poate fi anulată fără doar și poate. Probabil că și aici există aceeași posibilitate. Dacă Costa se declară de acord nu cred că vei întâmpina dificultăți prea mari. Am putea încerca să discutăm cu el despre acest lucru.

– Ai dreptate, am putea. Dar la fel de bine ai putea vorbi și la pereți. Nu vei obține nimic în acest mod, Andrea. Iar de-acum îmi va da cu atât mai puțin drumul.

– Mda... din păcate s-ar putea ai dreptate, spuse Andrea gânditoare. Niciodată nu am cunoscut un bărbat

mai inflexibil şi mai îndărătnic ca el. Dar trebuie să existe totuşi o portiţă care să ne permită să anulăm această căsătorie. Nu se poate să nu existe nici o posibilitate în acest sens.

Cuvintele Andreei îi dădură şi Daphnei noi speranţe, care încetă să mai plângă.

– Dacă zici tu..., şopti ea încetişor.

– Poate că ar fi cel mai bine dacă aş sta de vorbă întâi cu Costa, propuse Andrea. Da, cu siguranţă că ar fi lucrul cel mai indicat. Dacă ai încredere în mine am să vorbesc eu cu el, în numele tău.

– În afară de tine nu am pe nimeni, în care să pot avea încredere necondiţionată. Iar eu nu voi reuşi în nici un caz să-mi impun punctul de vedere în faţa lui Costa. După cum vezi, încă de pe- acum am ajuns la capătul puterilor. Daphne îşi frecţionă tâmplele cu disperare. Nici măcar nu mă simt capabilă să-mi strâng gândurile...

– Ce tot vorbeşti? Te-ai luptat vitejeşte! Crezi că este un nimic faptul că ai reuşit să înfrunţi realitatea, oricât ar fi aceasta de dureroasă? Lasă, sunt sigură că până la urmă vei reuşi să te ridici peste aceste suferinţe. Iar restul o să-l rezolvăm amândouă, ajutându-ne una pe alta.

– Mulţumesc, Andrea. Sunt atât de fericită că ai spus asta. Singură nu m-aş simţi în stare să lupt. Te rog, du-te la Costa şi vorbeşte-i, înainte ca situaţia să devină şi mai

complicată decât este deja, poate reușești ceva... dacă mai există vreo speranță. Eu mă retrag la mine în cameră, înainte să se observe acest lucru de către personalul de serviciu.

– Bine. Vin și eu numaidecât.

Daphne o îmbrățișă pe Andrea și ieși grăbită din capelă.

Andrea era bucuroasă că reușise să-și liniștească cât de cât sora. Deci Daphne avea încredere în ea și își punea speranțele în ea ca să o elibereze din chingile unei căsnicii care, pentru ea, ar fi reprezentat un adevărat iad.

Dar Andrea încă tot nu înțelesese pe deplin grozăvia situației. Așadar, Daphne îl iubise pe fratele lui Costa, recapitulă ea în minte. Își amintea că auzise vorbindu-se în casă despre tragicul sfârșit de care avusese acesta parte. Iar Costa luase locul fratelui său mort în relația acestuia cu Daphne. Tot din sentimentul *îndeplinirii obligațiilor?* Sau o făcuse pentru că o iubea într-adevăr pe Daphne.

Andrea nu se simțea de loc în largul ei gândindu-se la discuția pe care avea să o poarte cu Costa. Nu era el un om prea sociabil nici în condiții obișnuite. Iar cum se prezenta situația în prezent, cu siguranță că avea să izbucnească într-o criză de furie violentă. Dar Andrea se temea încă chiar mai mult de inexplicabila forță de

atracție pe care o exercita Costa asupra ei. Se putea ea oare bizui pe ea însăși?

Andrea oftă și se ridică de pe bancă. Inevitabilul nu putea fi amânat. Așa că era preferabil să îl înfrunte cât mai degrabă.

Abia în clipa în care intră în casă, îndreptându-se spre bibliotecă, deveni conștientă în ce se băgase. Era adevărat, voia să-și ajute sora. Dar înțelese totodată că nu va fi de loc atât de simplu să discute în mod rațional cu Costa asupra acestui subiect. Doar gândul că Daphne avea încredere oarbă în ea și că nu se putea descurca fără ajutorul ei, al Andreei, îi dădu curajul necesar pentru a-și continua drumul. Apăsă clanța cu un gest hotărât și intră în bibliotecă.

Costa alerga în sus și în jos prin încăpere, ca un tigru nervos în spatele gratiilor cuștii. Auzind ușa deschizându-se se opri în loc și o fixă furios pe Andrea. În mod evident se așteptase să o vadă venind pe ea și nu pe Daphne. Pentru că, după toate aparențele, se pregătise pentru o discuție clarificatoare cu ea. Andrea simți că îi fuge pământul de sub picioare și ar fi vrut să poată pleca, așa cum venise. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Începuse să cam fie timpul să mă onorezi în sfârșit cu prezența ta, mârâi Costa. Am fost informat că soția mea s-a retras în apartamentul ei. Ce înseamnă asta? Ce i-ai spus de a reacționat într-un mod atât de neașteptat?

– Dacă mă ataci în acest fel nu am de gând să stau de vorbă cu tine, Costa, îi răspunse Andrea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Poate, pe sora mea să o poţi intimida cu astfel de atitudini, dar nu pe mine. Aş dori să discut cu tine despre Daphne. Dar nu am nici un chef să mă cert cu tine. Nu vrei să cer să ni se aducă o ceaşcă de ceai? După aceea vom lua loc împreună pe terasă şi vom discuta ca doi oameni maturi ce suntem. Cu sigu- ranţă că în acest mod vom reuşi să găsim şi o soluţie satisfăcătoare pentru ambele părţi.

– Sună de parcă ai avea de gând să-mi propui o afacere. Te rog să nu uiţi că este vorba de soţia mea, se plânse Costa cu o voce care trăda că este încă supărat.

Andrea îl privi fără ocolişuri.

– Nu cred că vom reuşi să stăm de vorbă în aceste condiţii, spuse Andrea, care considera că este mai bine să nu-i dezvăluie deocamdată că era informată despre legătura dintre Daphne şi Ari.

– Bine, cum doreşti, mormăi în barbă Costa. Din partea mea, nu am nimic împotrivă. Bine măcar că astfel nu vom deveni prea intimi. Şi-aşa îmi era un lucru nesuferit.

– Cum aşa? întrebă Andrea mirată. Doar mi-am dat toată silinţa să întreţin cu tine relaţii cu adevărat amicale, deschise.

– Păi tocmai asta nu-mi este pe plac. Nici în mine simt că nu pot avea încredere când te afli prin preajma mea, îi răspunse el vizibil indispus. Dar hai să lăsăm asta. Comandă ceaiul și o mică gustare. Mă întorc imediat.

Andrea se simțea destul de tulburată când comandă ceaiul. Se pregătise sufletește pentru a-l înfrunta pe Costa cu duritate și răceală. Era convinsă că aceasta era unica posibilitate de a-l convinge să-i redea libertatea Daphnei.

Dar în realitate nu-și dorea nimic mai fierbinte decât să se arunce în brațele lui în loc să se certe cu el. Chiar și numai faptul de a se afla în apropierea lui declanșase o adevărată furtună în sufletul ei. Era bucuroasă că ieșise câteva clipe înainte de a începe discuția. Spera ca până la întoarcerea lui să se reculeagă într-o măsură suficientă. Andrea ieși în balcon și de la înălțimea acestuia admiră peisajul și întinderea învolburată a apelor mării.

I se părea tot mai lesne de înțeles: Daphne ar fi putut avea aici un cămin cum puține femei îndrăznesc să și-l imagineze. Dar Daphne nu și-l dorea. Iar ea, Andrea, îi înțelegea motivele.

Andrea oftă. Doamne, ce n-aș da să pot face schimb cu Daphne, gândi ea. Felul de-a fi al lui Costa ei nu i se părea chiar atât de insuportabil. Și aș reuși oricând să mă opun voinței sale, în cazul în care ar încerca să mă

domine, își spuse ea. I-aș arăta eu ce voință puternică se ascunde în mine.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu auzi când în spatele ei un servitor așeză tacâmurile la masă. De asemenea nu băgă de seamă nici revenirea lui Costa, care ieșise în balcon și se oprise foarte aproape, în spatele ei.

– Vrei să iei această privelişte minunată ca amintire, când te vei întoarce în America? o ironiză el. Vei păți la fel ca Cenușăreasa: în curând va bate miezul nopții iar caleașca ta se va transforma într-un bostan. Și atunci va trebui să te întorci la existența atât de modestă pe care ai dus-o din totdeauna.

Andrea se întoarse mânioasă, înfruntându-l. Ochii ei aruncau fulgere.

– Ce vrei să spui? Îți bați cumva joc de mine? întrebă ea păstrându-și calmul. Dar era numai un calm aparent.

De îndată ce Costa se afla din nou în apropiere bătăile inimii începură să i se accelereze.

– Haide, dă-i drumul, spune că mă urăști împreună cu tot ce am de oferit, se răți el la ea. Poate vei reuși chiar să mă convingi că și soția mea gândește la fel cu tine. Dar noi doi, tu și cu mine, știm foarte exact că este cu totul altceva. O invidiezi pe Daphne pentru norocul pe care l-a avut și nu te-ai lăsat până nu ai reușit să-l sfărâmi. Viitorul vostru va fi și mai dezolant decât-a fost

până acum, pentru că în casa mea ați cunoscut deliciile pe care ți le oferă bogăția. Nici nu îți poți închipui câtă satisfacție simt gândindu-mă la acest lucru.

Andrea se străduí să nu bage în seamă aceste cuvinte. Stăpână pe sine se îndreptă spre un scaun și se așeză. Așteptă până când Costa se așeză în fața ei înainte de a i se adresa.

– Ceea ce vreau să discut cu tine reprezintă o problemă foarte serioasă pentru Daphne, începu ea. Știu despre Ari. Daphne s-a lămurit abia acum că nu te poate iubi. Va trebui să accepți această stare de fapt, fie că-ți convine ori nu. Inițial, avusesem de gând să-ți spun aceste lucruri cu mai multă cruțare. Dar întrucât te-ai purtat atât de necuviincios am să-ți spun și eu totul verde în față. Mai pe scurt: sora mea dorește să renunțe la această căsnicie și asta cât mai repede. Cum putem pune în aplicare acest lucru?

Nu îl slăbise o clipă din ochi pe Costa în timp ce vorbise. Observase cât de puternic îl loviseră cuvintele pe care le spusese. Însă el făcu tot posibilul pentru a ascunde acest lucru. Orgoliul lui nemăsurat nu i-ar fi permis o astfel de manifestare de slăbiciune.

– Și cam cum îți imaginezi acest lucru? întrebă el pe același ton batjocoritor cu care îi vorbise adineauri. Micuța ta surioară și-a schimbat părerea, așa, din senin, și se așteaptă acum ca eu să dau peste cap toate planurile

pe care le-am făcut? S-ar zice că voi două nu vă dați seama ce importanță au acestea pentru mine.

– Fratele tău... începu Andrea.

– Taci! Ari este mort, o întrerupse Costa. În casa noastră este interzisă orice discuție cu privire la persoana lui. Așadar... să revenim la Daphne. Poate că părinții mei ar putea până la urmă să accepte faptul că ea nu vrea să rămână aici. Încă de la început au fost de părere că nu este o femeie potrivită pentru mine. Dar din păcate mai există încă alte câteva probleme pe care nu le poți ignora atât de ușor.

Și care ar fi acestea? întrebă netulburată Andrea. Voia să-l lase să înțeleagă că era pregătită pentru a face față oricărei situații și că voia să-și ajute sora cu orice preț. Cu siguranță că vom găsi o rezolvare și pentru acestea.

Chipul lui Costa se strâmbă într-un rictus.

– Să știi că m-ai făcut curios. După cum probabil că ai aflat deja, am fost obligat prin poziția mea socială să închei această căsătorie. În cursul acestei săptămâni soția mea urma să fie prezentată partenerilor noștri de afaceri din întreaga lume, care vor sosi curând în mod special pentru acest eveniment. Cu acest prilej se vor antama și importante relații de afaceri. În cazul că această poveste va apare pe prima pagină a ziarelor de scandal, familia Thermopolis va înregistra pierderi care

se ridică la mai multe milioane. Ia zi acum, cum ai de gând să soluționezi această problemă, fată deșteaptă ce ești?

– Dar nici nu poți pretinde ca Daphne să rămână alături de tine numai pentru acest motiv! exclamă Andrea clătinând din cap. În nici un caz nu voi admite să se întâmple așa ceva. Prin educația pe care a primit-o, pentru Daphne dragostea valorează mai mult decât banii. Ceea ce-i pretinzi tu seamănă însă mai degrabă cu o afacere comercială. Cred că orice femeie care se respectă cât de cât ar refuza o atare ofertă.

– Dar dacă m-aș fi însurat cu tine aș fi nimerit desigur mai bine, nu-i așa? După cum văd, dispui de rațiune și-ți permiți să te lași condusă de sentimente numai atunci, când este indicat. Zău așa, tu ești cea care te-ai fi potrivit cu mine. La aceste ultime cuvinte, vocea i se transformase într-o șoaptă răgușită.

Andrea era fascinată de privirea lui. Simți un fior care îi străbătu corpul din cap până în picioare. Fața îi ardea ca para focului și lăsă repede capul în jos pentru a scăpa de privirile iscoditoare ale lui Costa. Pentru că ceea ce citise în ochii săi negri o tulburase și o cutremurase profund.

– Te rog, lasă asta, îl imploră ea. Daphne este în camera ei și plânge. Gândește-te puțin și la ea.

– N-ai decât să te gândești tu la ea, îi răspunse Costa netulburat. Și, înainte ca Andrea să își dea seama ce se întâmplă, se repezi la ea, o smulse de pe scaun și o cuprinse în brațe.

– Eu nu vreau să mă gândesc decât la tine, Andrea, șopti el lângă urechea ei. Vocea îi era sugrumată de patima cu care vorbea.

– Nu, Costa, te rog, nu! strigă Andrea speriată.

Însă înainte să i se poată opune mâinile sale îi cuprinseră fața și gura sa îi strivi buzele cu sălbăticie. În clipa în care Andrea simți, prin stofa subțire a rochiței de vară, atingerea trupului său viguros toată împotrivirea i se topi ca zăpada în bătaia razelor fierbinți ale soarelui.

Dorința nemăsurată pe care o simțea de a aparține acestui bărbat deveni copleșitoare. Andrea se lipi de trupul lui și se lăsă sărutată, răspunzându-i în același timp cu sărutări la fel de înfocate. Simțea că ar fi putut rămâne de-a pururi așa, înlănțuită în brațele sale. Dorința pătimașă care îi ardea trupul o paralizase, lipsind-o de orice posibilitate de împotrivire.

Costa îi dădu drumul abia după ce amândoi rămaseră aproape fără suflare.

– Și, după cum spuneam adineauri, tu te-ai potrivi cu mine, spuse el râzând încetișor. Îți arăți sentimentele numai atunci când este indicat s-o faci.

– Dar prin aceasta încă nu am rezolvat problema, Costa. Andrea se străduia să-şi stăpânească vocea, să o facă să sune ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu voia cu nici un preţ ca el să-şi dea seama cât de puternic îl dorea şi cât de adânc o tulburase îmbrăţişarea sa.

– Eşti căsătorit cu sora mea iar ea vrea să se despartă de tine. Tu şi cu mine, noi doi suntem suficient de puternici pentru a putea depăşi eventuale diferenţe de opinii dintre noi. Dar nu şi Daphne. Şi dacă nu o vei lăsa să plece de lângă tine, în curând se va frânge sufleteşte. Ce mai trebuie să fac pentru a te convinge de acest lucru?

– Depinde, îi răspunse Costa, care începu să străbată terasa în sus şi în jos. Cât de mult ai fi de acord să te implici, pentru a-ţi ajuta sora? Se opri în faţa ei şi îi scrută cercetător chipul.

– Aş.. aş fi gata să fac orice.. în afară de moarte de om.

– Perfect. În acest caz doresc să te gândeşti la propunerea pe care ţi-o voi face, spuse el în timp ce un zâmbet şăgalnic îi lumină chipul pentru o clipă. Îţi ofer să preiei locul Daphnei. Să joci în următoarele săptămâni rolul soţiei mele. În aceste condiţii sunt dispus să-i redau libertatea.

În prima clipă Andrea se simţi atât de şocată de spusele lui, încât se dădu involuntar un pas înapoi. Dar

apoi își spuse că aceasta era, într-adevăr, rezolvarea cea mai simplă a problemei.

Dar ce avea să-i pretindă în acest caz Costa? Avea el să-i ceară să împartă nu numai masa, ci și patul cu el...?

– Uite ce este, nehotărârea este unul din lucrurile care îmi displac profund, Andrea, mormăi Costa în barbă. După cum tu însăți spuneai adineauri, sora ta este doborâtă de durere și așteaptă cu sufletul la gură un răspuns. Ai posibilitatea să o ajuți. Oferta mea este încă valabilă. Așa că de ce mai eziți? În ochii săi sclipea un licăr de nerăbdare. Chiar dacă aș sili-o pe Daphne să-și ducă la îndeplinire obligațiile, nu ar face-o decât cu inima îndoită. Și acum, când știu că nu dorește nimic din ce i-aș putea eu oferi nu mă deranjează nicidecum să o las să plece. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar trebuie să mă gândesc și la obligațiile mele și de aceea am nevoie de cineva, care să mă ajute să le fac față. Ei bine, cum rămâne, Andrea?

– Bine, voi face precum îmi ceri, Costa. Dar te rog să nu uiți că suntem o pereche numai pentru ochii lumii. În intimitate suntem și rămânem doi străini. Sper că înțelegi ce vreau să spun prin aceasta.

– Cuvintele ți le-am înțeles, ce-i drept. Zâmbetul batjocoritor se lăți și îi cuprinse întregul chip. Însă, după câte se pare, îți cunosc dorințele secrete mai bine decât ți

le cunoşti tu însăţi, Andrea. Şi cu aceasta, discuţia noastră s-a încheiat.

Dintr-o dată tonul cu care vorbea redeveni arogant, dominator.

– Du-te acum la sora ta şi spune-i că, din partea mea, n-are decât să se ascundă într-una din casele noastre de oaspeţi de îndată ce vor sosi primii dintre musafirii pe care îi aştept. În ceea ce mă priveşte, ea este Andrea şi tu eşti Daphne. Oaspeţilor le voi spune că mă adresez ţie cu cel de-al doilea nume de botez pentru că aşa îţi place mai mult. Ne-am înţeles?

Se pregătea deja să plece însă Andrea îl reţinu.

– Ce garanţie am că îţi vei ţine cuvântul după ce îmi voi fi îndeplinit obligaţiile? îl întrebă ea.

– Ţii cu tot dinadinsul să mă jigneşti? izbucni Costa furios. Un bărbat ca mine îşi respectă întotdeauna cuvântul dat. Dar, fie, ca să fii cât se poate de sigură am să pretind avocatului meu să întocmească un contract corespunzător. Acum eşti mulţumită?

– Da, Costa. Vei recunoaşte şi tu că este mai bine aşa, chiar şi în ceea ce te priveşte. Vei fi liber şi vei putea să-ţi cauţi o femeie după plac, care să te iubească şi să-ţi accepte stilul de viaţă.

– Să nu mă-nveţi tu pe mine ce am de făcut! Pentru astăzi îmi ajunge. Du-te la sora ta înainte să apuc să mă înfurii şi să-mi schimb părerea! scrâşni Costa.

Andrea se grăbi să intre în casă fără să mai scoată un singur cuvânt. Era fericită că reușise să-i fie de ajutor sorei sale. De-acum, Daphne era din nou liberă. Iar faptul că avea în schimb obligația să joace rolul soției lui Costa îi plăcea chiar foarte mult, dacă era să fie cinstită cu ea însăși. Chiar putea spune că abia aștepta acest lucru. Își interzise însă orice gând cu privire la ceea ce avea să urmeze după aceea. Avea destul timp să se gândească la aceste lucruri.

8

DAPHNE PRIMI VESTEA cu stăpânire de sine. Nu manifestă nici un interes să afle amănunte. Pentru ea important era să poată sta cât mai departe de Costa şi că, după scurgerea celor două săptămâni, avea să fie liberă.

– Sper că nu se aşteaptă Costa să te culci cu el, nu-i aşa? se mulţumi ea să întrebe.

– Nu, nu cred. Când a auzit că nu doreşti să fii soţia lui s-a arătat bucuros să nu mai fie obligat să te vadă. Ce contează pentru el este ca eu să respect înţelegerea noastră. Important este să salveze aparenţele. Andrea avu un zâmbet amar.

Daphne răsuflă uşurată.

– De la moartea lui Ari, Grecia a devenit un adevărat loc de coşmar pentru mine. Doresc din tot sufletul să fiu oriunde altundeva, numai aici nu, spuse ea cu nervozitate în glas.

– Nu va mai dura prea mult, Daphne, o consolă Andrea. Retrage-te undeva pentru următoarele două săptămâni şi odihneşte-te. Poţi să faci plajă, să înoţi, să citeşti câteva cărţi sau, din când în când, chiar să

călărești. Iar după scurgerea acestei perioade nu mai ești legată prin nici un fel de obligații.

Daphne oftă adânc și se ridică în picioare.

– Slavă Domnului! Mă ajuți să împachetez, Andrea? Aș prefera să dorm încă din această seara în casa de oaspeți. Nu am, ce-i drept, nici un motiv să mă îndoiesc de faptul că Costa își va respecta cuvântul dat, dar aș prefera să nu mă mai întâlnesc cu el. Tensiunea dintre noi ar deveni cu certitudine insuportabilă.

Andrea încuviință din cap.

– Ai dreptate în ceea ce spui. Dar nu-ți fă griji. Domeniul este atât de mare încât în următoarele două săptămâni nu cred că vei avea ocazia să-l întâlnești prea des.

Andrea se apucă să împăturească câteva rochii, pe care le așeză cu grijă în valiza pe care Daphne o scosese din dulap.

Și din când în când voi veni să te vizitez, îi promise ea sorei sale. Sper că nu vei suferi pentru că vei fi singură?

– Asta cu siguranță nu. Sunt fericită că am ieșit basma curată din această încurcătură. Mă ajuți să duc valiza? o rugă Daphne, închizând-o. Am să rog să-mi trimită restul lucrurilor după aceea, spuse ea întorcându-se spre sora ei. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Habar nu ai cât de mult înseamnă ajutorul

pe care mi l-ai dat, Andrea. Îți voi rămâne datoare cât voi trăi. Doamne, când mă gândesc cât de proastă și de naivă am putut fi! Aceasta a fost cauza tuturor neplăcerilor pe care le-am trăit în ultima vreme.

Daphne își îmbrățișă încă o dată sora, apoi ieșiră împreună din casă.

Căutară o casă de oaspeți care să dispună de o piscină separată, să nu fie prea îndepărtată de grajduri și, mai ales, să fie situată cât mai departe de clădirea principală în care locuia familia Thermopolis.

– Ceea ce nu pot pricepe, Andrea, este de ce ești atât de veselă, mai spuse Daphne la despărțire. Tocmai tu, care ești obligată să intri în bârlogul lupului în timp ce eu sunt cea care mă voi bucura de liniște...

– Mă bucur, pentru că pot face un lucru util pentru tine, răspunse Andrea gânditoare. Tot ce-mi rămâne este să sper din tot sufletul că am chibzuit bine atunci când am pus împreună lucrurile la cale.

Andrea mai făcu o scurtă plimbare prin grădini. Știa că Daphne este la adăpost și voia să-și mai permită un răgaz înainte de se întoarce alături de Costa. Era sigură că acesta o aștepta în clădirea principală pentru a-i comunica obligațiile care îi reveneau. Încă de a doua zi avea o mulțime de lucruri de făcut. Aflase despre asta deja de la Daphne.

Andrea considera următoarele două săptămâni ca pe o penitență pentru răul pe care i-l pricinuise sorei sale cu cinci ani în urmă.

Chiar dacă se bucura să aibă prilejul de a se afla în apropierea lui Costa era conștientă că nu avea să fie de loc o plăcere să-și asume rolul de soție a acestuia. Cu siguranță că vor avea deseori păreri diferite. Iar Andrea dorea, în fond, să evite astfel de situații. Ar fi preferat să poată trăi alături de el în armonie și bună înțelegere.

Inima începu să-i bată năvalnic când își aminti de sărutările lui Costa. Nu trebuia cu nici un preț să afle vreodată ce simțea ea în adâncul sufletului ei.

Se întrebă cum s-ar comporta el atunci față de ea. Ar fi încercat să exploateze avantajul pe care i-l oferea această situație?

Dar va putea să-i ascundă acest lucru în zilele ce aveau să urmeze? Dacă aveau să petreacă atât de mult timp împreună îi va veni cu siguranță mult mai greu să-i ascundă sentimentele pe care le nutrea față de el. Și în acest caz el avea să exploateze situația pentru a se juca cu inima ei... precum pisica cu șoarecele.

Andrea se opri brusc din mers. Dintr-o dată era foarte sigură că totul nu era decât un simplu joc pentru Costa, atât și nimic mai mult. Un joc care îi va permite să se răzbune pe ea pentru suferința pe care i-o pricinuise Daphne.

Andrea strânse pumnii într-un gest involuntar. Doamne, ce n-aș da să-l pot urî! Ce simplu ar deveni atunci totul, își spuse ea.

Dar îl iubea pe Costa. Îl iubea încă din prima clipă în care îl zărise. Exercita asupra ei o forță de atracție magică, aproape ireală

Încercă să-și impună să nu se mai gândească la sentimentele pe care le declanșase în sufletul ei. Nici un bărbat nu reușise înaintea lui așa ceva.

Iar astăzi trebuia să joace rolul soției iubitoare astfel încât Costa să nu simtă că, în ceea ce o privea, era mai mult decât interpretarea unui rol.

Mult mai mult. Doamne, să nu existe nici o șansă pentru ea?

Costa era un om liber. Nimeni nu ar fi avut nici un drept să o arate cu degetul dacă încerca să-l cucerească pentru ea.

Andrea trase adânc aer în piept. Oare chiar era înțelept să încerce să procedeze în acest mod?

Imaginile trecutului înviau în fața ochilor ei. Mai încercase şi altă dată să câștige pentru ea un bărbat, dar acela o părăsise destul de repede după aceea.

Dar Costa este altfel decât Jonathan, își spuse ea, încercând să se liniștească. Apoi îndoiala o cuprinse din nou.

Şi ce avea să facă dacă, după trecerea celor două săptămâni avea s-o îndepărteze de el o dată ce-şi vedea interesele împlinite? Oare sărutările sale nu făceau parte tot dintr-o tactică?

Cu siguranţă că savura plăcerea de a simţi tulburarea şi slăbiciunea provocată femeii pe care o strângea în braţe.

Andrea îşi continuă drumul cu pas şovăielnic. Abia dacă băgă de seamă aerul înmiresmat al apusului, atât de adâncită era în gândurile care o frământau fără încetare.

De îndată ce credea că întrevede o soluţie salvatoare şi-o alunga nemulţumită din minte în clipa următoare.

Nu, nu exista nici o şansă pentru ea şi Costa de a rămâne împreună.

Dezamăgirea pe care i-o provocase Daphne avea să-i revină în minte de câte ori o va vedea pe ea, Andrea. Era inevitabil ca după tot ce se întâmplase să se ajungă la situaţii conflictuale ca urmare a acestor tensiuni.

Nu ar avea nici un sens să fiu cinstită cu el, îşi spuse ea, din moment ce nu pot şti dacă şi el avea să fie onest în ceea ce mă priveşte. Nu, nu avea voie să-i mărturisească ce simţea ea în realitate pentru el.

Dimpotrivă. Andrea îşi impuse să joace în faţa lui Costa rolul femeii reci, inabordabile. Poate că astfel totul avea să fie mai uşor decât îşi putea închipui în momentul de faţă.

Între timp, Andrea se apropia de casă. Ridică privirile şi îl văzu pe Costa stând într-una din terasele largi, aşteptând-o.

De acolo de sus avea posibilitatea să vadă tot traseul pe care se întorsese în drumul spre casă.

Iată-l stând acolo, la fel de arogant şi dominator ca de obicei. Întruchiparea unei adevărate provocări pentru orice femeie cât de cât emancipată!

Ei bine, Andrea avea să-i demonstreze că ea era o femeie care nu accepta să joace după cum îi cânta el! Avea propria ei voinţă şi ştia cum să şi-o impună. Costa avea să se minuneze de ce îl aştepta.

Uită-te la el, cum stă proţăpit acolo! Cât de arogant este cu picioarele uşor depărtate şi mâinile sprijinite în talie. Andrea se simţea ispitită să-i dea o lecţie pe care să o ţină minte!

– Nici nu meriţi altceva! îi strigă ea, ştiind însă perfect de bine că de unde se afla nu avea cum să înţeleagă nici un cuvânt pe care i-l spunea. Ei lasă tu, am să te învăţ eu minte!

Nu, nu avea să se lase intimidată de el! Era foarte hotărâtă în această privinţă.

9

ÎN CLIPA ÎN CARE PĂtrunse în bibliotecă, Andrea se simți perfect lucidă și stăpână pe ea. Ca măsură de prevedere își propusese însă să adopte față de Costa o atitudine cât mai amicală.

Starea de spirit a acestuia părea să nu se fi schimbat prea mult. Vocea îi era încărcată de mânie. Se părea că povestea cu Daphne îl afectase mai puternic decât putea admite orgoliul său de bărbat.

Andrea era sigură că îl apreciase corect. Pentru el totul nu era cu certitudine decât un simplu joc.

– Întrucât acum tu ești soția mea..., începu el.

– Doar de ochii lumii, îl întrerupse ea.

– Da,da, firește, răspunse Costa cu îngâmfare. După cum spuneam, întrucât acum tu ești soția mea, aștept din partea ta să te îmbraci mai îngrijit decât ai făcut-o până acum. Garderoba pe care ai adus-o cu tine este total nepotrivită. Vei merge mâine la Atena și vei face cumpărăturile necesare în magazinele pe care le-ai vizitat împreună cu mama mea. Le voi telefona anterior pentru a-i informa asupra dorințelor mele. Alegerea

culorilor poate rămâne în seama ta. Dar ai grijă, dacă alegi culori dintr-acelea, țipătoare, cum se obișnuiesc în America, lucrurile vor fi returnate fără întârziere.

Andrea îl privea cu ochii măriți de uimire, simțind că i se pune un nod în gât.

Ce se petrecea aici? El dădea dispoziții și ea urma să i se supună? După câte se părea nu prea avea de gând să renunțe la punctul său de vedere.

– Nu voi alege culori țipătoare, îi răspunse Andrea vorbindu-i din vârful buzelor. Ce poți tu, pot și eu, fii fără grijă, își zise ea în gând. Și întrucât nu-mi pasă câtuși de puțin cât cheltuiesc din banii tăi nu voi alege decât cele mai frumoase modele. Crezi că trei toalete diferite pe zi vor fi suficiente? Și să nu uităm, mai am nevoie și de îmbrăcăminte sport. Să zicem așadar.

– Banii nu au absolut nici o importanță, o întrerupse Costa cu brutalitate. N-ai decât să cumperi ce vrei. Ceea ce contează este să se potrivească ambianței de aici. Și pentru a obține acest lucru nu am nimic împotrivă să plătesc oricât de mult. Se întrerupse, ridicând mâna într-un gest amenințător. Dar mai vreau să-ți spun încă un lucru. Ți se permite să trăiești în această casă întocmai ca și când ai fi soția mea. Dar îți este interzis să mă superi sau să mă faci de râs. Ține-te de înțelegerea noastră, altminteri sora ta va trebui să rămână în Grecia

și, pe deasupra, mă voi îngriji personal să ai toate motivele să regreți că nu te-ai purtat cum trebuia.

Andrea se îngrozi în sinea ei, pentru că înțelese că vorbea serios. Dar se străduí pe cât putu mai bine să nu-i arate lui Costa că reușise să o intimideze.

– Că ai o anumită putere asupra sorei mele este un lucru pe care îl știu. Pe mine însă cum gândești să mă pedepsești? îl întrebă ea curajoasă.

– Habar nu ai câtă putere am, Andrea. Te sfătuiesc însă prietenește să te abții să mă provoci. Nu va fi nici o problemă pentru mine să te dau gata, te rog să mă crezi pe cuvânt, accentuă Costa privind-o amenințător, cu o expresie cumplită întipărită pe chip.

– Nu crezi că ar fi mai indicat să schimbăm subiectul? propuse Andrea. Pentru prima seară după sosirea musafirilor este programat un cocteil. Nici nu știi cât de mult îmi place rolul de gazdă. Îmi permiți să-ți fac câteva propuneri, firește, dacă nu ai nimic împotrivă...

În timp ce puneau la cale amănuntele referitoare la organizarea cocteilului Andrea și Costa avură prilejul să discute pe un ton mai amical.

Nu îl mințise. Într-adevăr îi făcea plăcere să-și asume rolul de gazdă. Și avea să fie cu atât mai plăcut să și-l îndeplinească alături de Costa.

Pe de altă parte avea posibilitatea să poarte veșminte frumoase, la prețuri de-a dreptul fabuloase și era sigură că multe femei o vor invidia fără doar și poate.

Ce-și putea dori mai mult? Mai mult ca sigur că avea să-și amintească toată viața de cele două săptămâni care vor urma.

Începuse să descifreze cât de ușor îi era să păstreze distanța față de Costa, atâta timp cât acesta se purta arogant și rece.

Dar când începea să glumească și să-i zâmbească toate principiile ei se duceau pe apa sâmbetei. Și cu cât discuția lor se prelungi cu atât se convinse Andrea mai mult că este îndrăgostită de Costa.

Conversația lor decurgea armonios. La un moment dat Costa recunoscu chiar că se simțea uneori copleșit de răspunderea care apăsa pe umerii săi.

– A fost o vreme când aș fi preferat să fiu un simplu pescar, spuse el.

Andrea avea acum ocazia de a-l cunoaște dintr-un unghi pe care niciodată nu l-ar fi putut bănui măcar. Dintr-o dată devenise mult mai uman, părea mult mai sensibil decât și l-ar fi imaginat ea vreodată.

– Ia spune Costa, dar te rog să fii cât se poate de cinstit... dacă ai putea să renunți pentru o vreme la tot ce ai aici și să pleci pentru un an sau cam așa ceva în America, doar pentru a vedea cum trăiesc ceilalți

oameni, ai face-o? îl întrebă Andrea dintr-o pornire de moment în timp ce își luau rămas bun pentru seara aceea în capul scărilor.

– Și dacă aș spune da, ai fi dispusă să-mi arăți tot ce este de văzut acolo? îi întoarse Costa întrebarea.

– Nu știu, nu ți-aș putea răspunde așa, pe loc, se eschivă Andrea. Și nu aș vrea să te mint.

– Apreciez foarte mult acest lucru. Dar și mie mi se întâmplă la fel. De aceea trebuie să-ți mărturisesc deschis că niciodată până acum nu m-am gândit la acest lucru.

Întinse dintr-o dată brațul spre ea, parcă ar fi vrut să îi mângâie obrazul, dar apoi își lăsă mâna în jos.

– Dacă aș putea, aș vrea să cunosc America numai prin tine. Poți fi o femeie foarte ispititoare, când vrei. Știai asta? Câteodată am impresia că te subevaluezi.

– Niciodată nu am susținut că aș fi perfectă, îi răspunse cu obrăznicie Andrea.

– Știu, și tocmai pentru asta te și admir. Îmi place felul tău de a fi. Și pe deasupra ești și foarte frumoasă. Și ai un corp perfect. De acest lucru m-am putut convinge chiar din primele zile, îi aminti el zâmbind. Am impresia că următoarele săptămâni nu vor fi totuși chiar atât de îngrozitoare pe cât m-am temut inițial, recunoscu el fără ocolișuri. Dacă va trebui să-mi caut o altă soție am să mă străduiesc să găsesc una care să-ți semene.

Andrea lăsă capul în jos. Și ea trebuia să-i mărturisească ceva.

– Știi, Costa, este destul de ciudat, începu ea. Astăzi ne-am apropiat pentru prima oară mai mult unul de celălalt și, în mod surprinzător, s-a dovedit că putem avea și păreri similare. Adineauri ai dovedit că nu ești nici pe departe atât de dur cât s-ar zice la prima vedere și acesta este un lucru care-mi place la tine. Întotdeauna am fost de părere că un bărbat adevărat trebuie să-și respecte sentimentele dar că, din când în când, trebuie să fie capabil să-și recunoască temerile. Un bărbat care se arată în ochii lumii atât de desăvârșit și de infailibil lasă deseori impresia că nici nu este un bărbat adevărat. Un astfel de bărbat nu poate fi iubit de nimeni, pentru că el nu are nevoie de nimeni.

– Am să țin minte ce mi-ai spus, rosti Costa gânditor.

Părea să o spună sincer, fără a se arăta de loc jignit. Andrea simțea foarte bine acest lucru. Costa era parcă cu totul alt om. Ce alte surprize îi mai rezervau oare următoarele două săptămâni?

Este foarte frumos că acum putem sta de vorbă atât de liniștit, continuă Costa. Ce zici, ne schimbăm și dăm împreună o fugă până la Atena?

Andrea îl privi surprinsă.

– Chiar vrei să faci tu asta?

– Cum să nu. Putem să ne bucurăm de o seară plăcută. Vom fi văzuți împreună. Și, când vor veni primii dintre oaspeți, oamenii de pe aici te vor fi acceptat deja ca pe soția mea.

Acesta era iarăși vechiul Costa. Nu se gândea doar cum să se simtă bine și să se distreze ci și cum putea împleti acest lucru cu obligațiile sale și la ce ar spune oamenii.

Totuși, Andrea găsi propunerea lui cât se poate de tentantă.

– În fond, de ce nu? spuse ea. Până acum nu am văzut prea mult din Atena, în afară de șoseaua care duce în capitală și magazinele pe care le-am vizitat. Sunt sigură că este un oraș care merită să fie vizitat și noaptea. Ce zici, am putea să hoinărim un pic prin Atena?

– Firește. Îmbracă-te cu ceva șic și încalță niște pantofi cât mai comozi, o sfătui Costa. Vom merge la masă, vom dansa puțin și, dacă după toate acestea vei mai simți dorința de a vizita Atena noaptea, nu am nimic împotrivă.

– Formidabil! se entuziasmă Andrea, care se pregătea deja să o ia la fugă pe scări în sus.

Dar Costa o prinse pe neașteptate de braț, reținând-o. Un fior puternic îi scutură trupul. Acest Costa nou pe care l-am descoperit poate deveni

într-adevăr mai primejdios pentru mine decât era cel vechi, constată ea surprinsă.

– Așteaptă puțin, spuse el cu un licăr neastâmpărat în privire. Am o idee mai bună. Nu te îmbrăca prea bătător la ochi. Vom hoinări prin oraș ca doi turiști oarecare. Cred că cel mai potrivit ar fi să te îmbraci cu o pereche de blugi. Da, cu siguranță că ne vom distra de minune. Am și eu niște haine vechi, pe care le port doar când îmi fac de lucru prin grajduri. Grăbește-te. Voi fi gata numaidecât.

Cu aceste cuvinte o lăsă și o luă la fugă pe lângă ea, în sus pe scări. Înainte de a da colțul coridorului îi mai făcu un semn cu mâna. Chipul său era luminat de un zâmbet fericit, aproape adolescentin.

Andrea clătină uimită din cap și îl urmă cu pași șovăitori. Costa devenise cu totul altă persoană. Era oare adevărat sau doar un vis al ei?

Renunțase dintr-o dată la felul său arogant de-a fi. Oare se arăta acum așa cum era cu adevărat? În acest caz era sigură că această seară avea să-i mai rezerve multe prilejuri de uimire.

Îi încurca destul de mult socotelile prin faptul că nu se comporta de loc atât de nesuferit precum se așteptase din partea lui. Dar, în sinea ei, se bucura enorm de acest lucru. Acum nu i se mai părea chiar un lucru îngrozitor că se simțea atât de puternic atrasă de el.

Iar în ceea ce o privea pe Daphne nu trebuia să-şi facă nici un fel de griji.

Sora ei îl respinsese pe Costa fără ca ea, Andrea, să fi încercat în nici un fel să se interpună între ei. Şi nici nu se certaseră pentru el... cum se întâmplase pe vremuri în legătură cu Jonathan.

Daphne acceptase fără nici o ezitare ca Andrea să petreacă aceste două săptămâni alături de Costa. Chiar o şi compătimise pentru asta.

Dar ce am de-mi fac astfel de probleme tocmai acum? De ce ezit oare? Nu era totuşi posibil să existe o şansă ca ea şi Costa să rămână împreună?...

Însă raţiunea îi interzise să continue firul acestor gânduri. Nu îşi dorea decât să petreacă o perioadă oarecare de timp împreună cu el, atât şi nimic mai mult.

Era sigură că, o dată cu sosirea oaspeţilor, Costa avea să se transforme din nou în bărbatul încrezut şi îngâmfat pe care-l cunoscuse până acum. Şi apoi, nu i se cerea decât să respecte înţelegerea. Trebuia să joace rolul soţiei sale.

Peste două săptămâni aveau să fie începute formalităţile pentru anularea căsătoriei lui cu Daphne iar ea şi sora ei aveau să părăsească pentru totdeauna Grecia. Costa avea să-şi reia vechile obiceiuri de viaţă şi, cu siguranţă, avea să se însoare cât de curând. Doar era dator familiei sale să facă acest pas. În ochii lui aveau

întâietate obligațiile, în timp ce plăcerea personală venea abia la urmă. Nu reieșea asta cât se poate de limpede chiar din propunerea lui de adineauri?

Termină cu gândurile astea lipsite de sens! își spuse ea în gând. Bucură-te de prezent. Nu te mai gândi la ziua de mâine!

Andrea își trase pe ea o pereche de blugi și îmbrăcă un pulovăr alb. Își trecu repede cu peria prin părul pe care-l lăsă să-i cadă liber, pe umeri. Mai aruncă o ultimă privire cercetătoare în oglindă înainte de a ieși.

– Întocmai ca o adolescentă, spuse ea cu voce tare. Făcu cu ochiul imaginii reflectate de oglindă și ieși din încăpere.

Coborî scara ca o vijelie, nerăbdătoare să iasă în oraș cu cel mai formidabil bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Costa o aștepta deja la piciorul scărilor. Purta un pantalon alb din stofă de in și o cămașă în carouri mari deschise la culoare, descheiată la gât. Pe umăr îi atârna un blazer albastru-deschis iar la gâtul lui Andrea observă un lanț gros, din aur.

Inima îi bătea nebunește. Palmele i se umeziseră și simți nevoia să se țină de balustradă. Închise ochii timp de câteva secunde pentru a reuși să-și păstreze stăpânirea de sine.

Cum putea să rămână credincioasă principiilor pe care şi le impusese şi să i se opună dacă Costa arăta de la o întâlnire la alta tot mai bine? La ce-i mai folosea tactica pe care şi-o pusese cu atâta grijă la punct când avea de înfruntat un bărbat atât de seducător?

Dacă lucrurile aveau să evolueze ca până acum nu va renunţa oare de bună voie la toate principiile ei sănătoase?

– Uitasem complet cât de dulce poate fi o americancă îmbrăcată în blugi, o întâmpină Costa cu un zâmbet fericit. Cred că este cazul să-mi cer scuze pentru ceea ce ţi-am spus în cursul dimineţii. Este adevărat că veşmintele pretenţioase sunt parte din viaţa pe care o duc aici. Dar şi îmbrăcămintea voastră sport îşi are farmecul ei.

– Şi tu arăţi foarte bine... mai exact, omeneşte, replică Andrea, care între timp reuşise să-şi recapete stăpânirea de sine. Cred că putem spune încă de pe acuma că ne vom putea bucura de o seară reuşită.

Costa îi întinse braţul şi Andrea i-l acceptă cu vădită plăcere. Spre surprinderea ei făcu acest lucru total relaxată. Nu intenţionau să iasă în oraş ca doi buni prieteni? Ce motiv ar fi avut atunci să se crispeze?

Costa părea să fi uitat de cearta lor şi nici ea nu mai voia să se gândească la asta.

Andrea se liniști la gândul că, atâta vreme cât el nu observa cât de puternic se simțea atrasă de el, putea să se bucure fără teamă de plăcerea de fi alături de el.

În timpul drumului, Costa îi ceru șoferului să oprească în același loc de unde îi arătase pentru prima oară priveliștea oferită de castelul familiei. De această dată îi ceru însă să privească în direcția opusă.

– De aici Atena pare un oraș-jucărie. Iar acum, în timpul nopții, când totul este învăluit în sclipirea orbitoare a luminilor, farmecul pe care îl degajă este și mai deosebit, îi explică el. Privește!

Andrea se apropie cu precauție de marginea șoselei. Întoarse scurt capul să vadă unde era Costa, dar acesta stătea chiar în spatele ei și ar fi putut să o țină, în cazul că ar fi alunecat.

Liniștită se întoarse și privi marea sclipitoare de lumini a orașului.

– Ce priveliște fantastică! Nici nu aș ști cum să o descriu, șopti ea gânditoare.

Costa îi trecuse un braț pe după talie și stătea foarte aproape de ea. Apoi întinse brațul și îi arătă Templul lui Dionisos și piața destinată desfășurării paradelor care se întindea la picioarele Acropolei.

– A fost construit în secolul al doilea înaintea lui Christos. Astăzi în acel loc se organizează Festivalurile

Ateniene. Nu-i așa că este o priveliște grandioasă, așa cum se prezintă, scăldat în lumina reflectoarelor? Pe fundalul întunecat al cerului pare chiar mai luminos și mai strălucitor decât se înfățișează în timpul zilei.

– Dar și ziua trebuie să fie la fel de impunător. Ce-i drept însă noaptea... ei bine, parcă te simți într-adevăr transpus în urmă cu milenii. Este pur și simplu copleșitor. Niciodată nu am văzut ceva cu care să se poată asemui, recunoscu Andrea.

Nu reușea să-și mai dezlipească ochii de la orașul atât de fascinant, cu luminile sale sclipitoare.

– Mai povestește-mi Costa, îl rugă ea. Aș vrea să aud și să văd cât mai multe pentru ca să am amintiri care să-mi ajungă multă vreme, după ce voi fi din nou acasă.

Costa indică cu mâna în altă direcție.

Vezi, colo, dealul acela mic de la poalele Acropolei? întrebă el. Este locul unde se întruneau pe vremuri Senatul și Curtea Supremă de Justiție. Se spune că din acel loc și-ar fi ținut predica Apostolul Pavel.

Apoi Costa descrise un semicerc cu brațul întins.

– Și acolo se află monumentul lui Filopapos. În comparație cu construcțiile care îl înconjoară pare aproape modern. A fost ridicat în secolul al XVI-lea. În imediata sa vecinătate se află Templul lui Hefaistos. S-a păstrat cel mai bine din toate monumentele antice și

datează din jurul anului patru sute patruzeci înainte de Christos. A fost construit în întregime în stil doric.

Costa lăsă mâna în jos şi îşi întoarse privirile spre Andrea.

– Există încă multe alte monumente prin preajmă despre care aş putea să-ţi vorbesc ore în şir. Văzute din apropiere impresia pe care o lasă este mult mai copleşitoare...

Andrea încuviinţă dintr-o mişcare a capului.

– Sunt convinsă că aşa este. Iartă-mă, Costa, dar sunt nevoită să-ţi pun o întrebare. I-ai arătat şi sorei mele aceste monumente ale omenirii?

O umbră trecătoare întunecă chipul lui Costa.

– Mi-am dorit s-o fac, însă atunci când ne-am cunoscut ea se afla deja de o bună bucată de vreme în Atena şi din acest motiv aceste lucruri nu o mai interesau în mod special. Oftă. Daphne este o femeie minunată dar este incapabilă să se entuziasmeze nici cât negru sub unghie pentru minunile arhitectonice ale Atenei antice. Din acest motiv s-au iscat deseori stări conflictuale între noi. Pe urmă m-am străduit să nu mai bag în seamă nepăsarea ei.

– Este un lucru destul de greu de făcut, spuse Andrea gânditoare. De când o ştiu, Daphne a fost pasionată mai mult de prezent decât de istorie. Tu în schimb, trăieşti prin tradiţia familiei, transmisă peste generaţii într-un

mediu strâns împletit cu istoria. Daphne se entuziasmează, dimpotrivă, pentru aspectele actuale, sociale ale vieții. Nu trebuie să i-o iei în nume de rău. Ce să-i faci, fiecare om este alcătuit altfel.

– De asta mi-am dat seama și eu adineauri. Iar Daphne mi-a făcut, fără să știe, un mare bine. La început am refuzat să admit că și pentru mine este mai bine așa cum s-a întâmplat. Dar acum știu. Costa o trase pe Andrea mai aproape de el. Ai admirat priveliștea doar din curtoazie sau pentru că realmente ți-a făcut plăcere? o întrebă el încetișor, privind-o în adâncul ochilor.

– Sunt foarte cinstită când îți spun că eu mă entuziasmez foarte ușor pentru așa ceva. Din totdeauna am citit cu mare plăcere cărțile de istorie, mai ales cele legate de mitologia elenă. Îl obligam mereu pe tata să-mi povestească despre aceste lucruri. În ceea ce mă privește nu vei fi obligat să mă duci cu forța să vizitez o galerie de pictură sau să folosești un vicleșug pentru a mă determina să accept o plimbare prin orașul antic. Sunt încântată să descopăr istoria, să o trăiesc, să o respir prin toți porii.

– Asta am sperat să aud. Cu Daphne nu eram niciodată prea sigur în această privință. Cu tine însă este cu totul altceva. Am din ce în ce mai mult impresia că ești femeia potrivită pentru mine.

Andrea simți cum i se îmbujorează obrajii. *Iar tu ești bărbatul care mi se potrivește!* îi strigă vocea ei interioară. Dar nu spuse nici un cuvânt.

– Vino, să ne continuăm drumul, propuse Costa.

Dintr-o dată păru jenat în clipa în care îi mărturisi:

– La început nu mi-am dorit decât să o înlocuiești pe Daphne doar în ceea ce privește aspectul exterior al lucrurilor. Știam că vei fi în stare să faci față tuturor obligațiilor legate de asta. Dar acum îmi doresc din toată inima să-ți petreci și în intimitate cât mai mult timp alături de mine. Și tu, tu ce părere ai? Îți sunt oare complet indiferent?

Andrea era uluită de această mărturisire neașteptată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Însă își aminti de principiile ei sănătoase. Nu voia să riște să se expună chiar din prima seară.

– Nu sunt încă foarte sigură de ceea ce simt, îi răspunse ea alegându-și cuvintele cu multă grijă. În această seară îmi face mare plăcere să fiu împreună cu tine. De ce ți-aș ascunde lucrul acesta din moment ce ne simțim atât de bine împreună?

Andrea chibzui câteva clipe. Nici prea mult nu voia să-i permită lui Costa să se apropie de ea.

Chiar dacă purtarea lui de acuma era atât de diferită de cea cu care o obișnuise. Mâine avea desigur să

redevină bărbatul acela arogant pe care îl știa mult prea bine.

– Uite, îți fac o propunere, Costa, spuse ea. Hai să fim prieteni pentru această seară. Dar asta rămâne doar între noi iar de mâine ne vom ține din nou fiecare de înțelegerea noastră. De acord?

– Ai grijă, vine o mașină, schimbă el cu diplomație subiectul. Hai mai bine să mergem în Atena. Vreau să văd cum te transpui sufletește în vremuri de mult apuse.

– Ai dreptate, să mergem, se declară Andrea de acord și se întoarse pe călcâie. Simțea că nu va mai putea rezista ispitei de a-i atinge obrazul. Vreau să cunosc Atena și să-mi explici tot ce vom vedea.

Își retrase repede mâna dintr-a lui, pentru că chiar și această ușoară atingere îi ardea pielea, înfiorând-o.

Nu, Costa nu trebuia să observe nimic! Dacă nu, va crede desigur că o va putea domina și pe ea. Și avea să încerce să o intimideze, așa cum procedase cu Daphne.

Tot timpul drumului Costa se arătă foarte volubil. Părea un flăcău pornit să ia parte la o aventură palpitantă.

Îi povesti Andreei episoade din perioada vieții de școlar și cum se distrase pe timpul vacanțelor.

– După câte s-ar zice nu prea făceai parte dintre elevii-model, îl tachină Andrea când termină de povestit.

Râzând cu hohote își aminti despre trăsnăile pe care le pusese la cale.

– Să nu încerci să-mi povestești că ai fost cea mai cuminte fată din școală! protestă Costa.

– Firește că n-am fost. Dar Daphne și cu mine nu am avut parte de o educație ca a ta. Părinții mei au fost nevoiți să se adapteze stilului de viață american și, după cum probabil că știi, în State puterea de muncă și rezultatele spectaculoase contează mai presus de orice altceva. Părinții au considerat că nu era sănătos pentru noi să ne educe în spiritul libertății de a visa cu ochii deschiși. Daphne le-a respectat voia întru totul, mai mult decât am făcut-o eu. Dar înainte de a veni în Grecia și eu am trăit așa cum și-au dorit-o părinții mei.

– Slavă Domnului că ai reușit să-ți salvezi măcar cât de cât romantismul. Nu am în vedere sentimentalismele siropoase ci capacitatea de a percepe și a te lăsa copleșită de tot ce este frumos și emoționant. Uită de regulile care erau valabile în casa ta părintească. Fii tu însăți și bucură-te de ceea ce ți se oferă. Mai ai timp destul pentru cotidianul plictisitor și uniform după ce te vei reîntoarce în State.

– Ce drăguț din partea ta! Așadar mă consideri – în ceea ce privește viața pe care o duc în America – plictisitoare? se burzului Andrea. Întotdeauna faci astfel de complimente femeilor?

– Numai când simt nevoia să o fac. Complimentele sunt ceva ce trebuie administrat cu zgârcenie, rânji Costa.

Andrea nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Bine. Ia să vedem atunci cine se va plictisi mai mult în această seară, tu sau eu?

– Asta este o provocare pe care o accept cu mare plăcere. Începem chiar din această clipă, declară Costa ritos, după care îi ceru șoferului să parcheze pe una din străduțele înguste ale cartierului antic și să-i aștepte în mașină.

– Am să te chem prin radiotelefon. Când, încă nu știu. Costa zâmbi cu șiretenie. Mai mult ca sigur, atunci când Andrea nu va mai fi în stare să meargă.

Trânti portiera și se adresă Andreei.

– Îți acord o oră, cel mult două până când vei capitula din cauza durerii de picioare.

Trei ore mai târziu Costa îi prezentase Andreei din apropiere toate monumentele și edificiile pe care i le arătase de sus.

Acum hoinăreau pe drumul care ducea spre halele pieții.

Până acum Costa fusese cel care vorbise mai mult despre sine. Îi povestise că, pe vremuri, intenționase să se dedice carierei pianistice însă părinții săi se opuseseră,

pentru că ar fi fost inimaginabil ca un membru al familiei Thermopolis să se afișeze pe o scenă de spectacole. Iar Costa se supusese voinței lor.

– Măcar tu ai avut parte să-ți alegi profesia care să-ți placă? o întrebă el pe Andrea.

– Sunt învățătoare. Îmi face mare plăcere să predau, mai ales când constat progresele pe care le fac elevii mei. Dar alteori o astfel de hoardă formată din douăzeci sau chiar mai mulți de copii poate deveni extrem de agasantă. Andrea oftă și apoi tăcu.

– Dar totuși, simți că viața îți este neîmplinită într-un anumit sens, nu-i așa? continuă să o iscodească Costa.

– Cum de ai ajuns la această concluzie? îl privi uimită Andrea.

– Adineauri, când ai oftat, ai făcut-o de parcă ți-ar mai lipsi ceva pentru ca viața să-ți fie împlinită.

Costa apucă mână Andreei și i-o strânse ușor.

– Așa este, recunoscu Andrea. Una din dorințele mele de o viață nu s-a îndeplinit nici până în ziua de astăzi. Îmi doresc din toată inima să am o familie adevărată. Din păcate până acum nu am avut noroc cu bărbații.

– Dar povestea aceea, cu prietenul Daphnei... cum s-a sfârșit până la urmă?

Era o remarcă tipică pentru Costa! întotdeauna gata să ia taurul de coarne.

– Johnathan? întrebă Andrea cu voce stinsă. M-a părăsit la scurt timp după plecarea Daphnei. Nu a fost decât un foc de paie.

– Ei bine, înseamnă că mai avem un lucru comun, constată Costa zâmbind, în timp ce o trăgea mai aproape de el.

– Da, ai dreptate. Amândoi am fost părăsiți de către partener. Ce să-i faci, anumite dorințe nu se împlinesc niciodată. Andrea rămase gânditoare, cu privirea ațintită undeva, în zare. Tu nu vei concerta iar eu nu mă voi mărita niciodată.

– Andrea, acum vorbești ca o fată bătrână. Costa clătină cu dezaprobare din cap. Și când te gândești că ești o fată tânără și foarte frumoasă, care are atâtea de oferit unui bărbat. Este drept că eu nu pot să cânt la pian decât la concerte date în familie. Este oricum mai bine decât de loc. Însă visul tău se poate încă împlini. Este suficient să te străduiești și tu puțin. Așa ceva nu vine chiar de la sine...

– Mai bine să discutăm despre altceva, îl rugă Andrea.

Conversația lor amenința să ia o întorsătură mult prea primejdioasă pentru ea. Nu voia decât să se bucure de această seară plăcută în compania lui Costa. În nici un caz nu avea de gând să accepte o discuție asupra unui subiect atât de grav.

Tot plimbându-se ajunseră între timp la Ceasul lui Andronikus Kyrestos, un turn de formă octogonală, construit din lespezi de marmură albă şi situat în apropierea porţii de vest al halelor.

Andrea admiră minunăţia basoreliefurilor care îl ornau în timp ce îl asculta pe Costa povestindu-i tot ce ştia despre monument.

Era atât de fericită să afle atâtea amănunte referitoare la perioada antichităţii încât, aproape fără să-şi dea seama ce face, se aruncă de gâtul lui şi îl îmbrăţişă. Costa îi cuprinse talia râzând, o ridică şi începu să se rotească nebuneşte cu ea în braţe. Se învârtea din ce în ce mai repede până când Andrea simţi că ameţise.

– Te rog, lasă-mă jos, gâfâi ea.

– Asta s-o crezi tu! Costa nu-şi încetini sarabanda câtuşi de puţin. Mă voi învârti la nesfârşit cu tine în braţe, întocmai ca ceasul de colo. Decât poate, dacă îmi dai o sărutare şi mă rogi cât poţi tu de dulce să-ţi dau drumul, spuse el cu un zâmbet şăgalnic.

– Of, afurisitule! sâsâi Andrea şi se prefăcu mânioasă.

– Refuzul se respinge aprioric. Şi doar ştii bine cât de devastatoare poate fi furia mea, o ameninţă Costa. Sunt sigur că nu doreşti să o simţi pe propria-ţi piele, nu-i aşa?

– Nu, în nici un caz! strigă Andrea râzând.

Era dispusă să-i dea sărutarea cerută. Doar totul era o glumă, nu-i așa? Dar gluma se transformă pe nesimțite în realitate în clipa în care buzele ei atinseră gura lui. Întreaga patimă, dorul ei nemăsurat pe care îl simțea față de el, au explodat în ea aidoma unor jerbe de mii de scântei.

Se pierdu toată în acestă sărutare fără să își mai dea nici măcar seama că prin acest sărut îi trăda lui Costa adevăratele sentimente pe care le nutrea față de el.

El o lăsă jos cu blândețe, strângând-o cu înverșunare la piept. Mâinile sale îi mângâiau avide trupul, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie fiecare rotunjime.

Andrea nu se opuse în nici un fel. Era un bărbat atât de minunat și se pricepea atât de bine să descătușeze în ea cele mai tainice sentimente de afecțiune, făcând-o să ardă toată în jarul mocnit al patimii care o stăpânea pe de-a-ntregul.

Niciodată nu simțise așa înainte și, poate, nu avea să mai simtă niciodată la fel nici de acum încolo.

Andrea savură cu deliciu fiecare secundă a acestei îmbrățișări, lipindu-se cu tot trupul de Costa.

– Vino cu mine, Andrea, îi șopti el la ureche cu o voce gâtuită de patimă.

Apoi o trase spre un ungher retras, în spatele unui zid căzut pe jumătate în ruină. Ajunseră în curând pe o

pajiște de unde puteai avea o privire de ansamblu asupra muntelui pe care era înălțată Acropole.

Costa confecționă din câteva mișcări abile o șaltea din mușchi și iarbă pe care o întinse pe Andrea. În tot acest răstimp ea i se supusese, ca și cum s-ar fi aflat sub efectul unei vrăji tainice. Avea impresia că trăiește într-un vis.

Simți cum trupul său o apasă în iarbă în timp ce mâna sa îi mângâia umerii, gâtul, pentru a coborî apoi să-i dezmierde sânii.

Andrea gemu de dorință. Îl văzu ca prin vis pe Costa descheiându-și nasturii cămășii pe care o trase de pe el laolaltă cu haina, aruncându-le departe de sine. Apoi mâinile i se strecurară sub pulovăr, cuprinzându-i sânii.

În clipa în care îi simți degetele pe piele Andrea înțelese într-o străfulgerare că era ultima secundă în care mai avea prilejul să împiedice ceea ce avea să se întâmple în clipa imediat următoare.

Deși întregul ei trup tânjea după Costa, deși nu își dorea nimic cu mai multă ardoare decât să se dăruiască toată acestui bărbat, Andrea i se opuse, înfigându-și mâinile în pieptul său.

– Nu, Costa, te rog, nu! reuși ea să îngaime cu dificultate.

El continuă însă neabătut să-i dezmierde sânii.

– Doar vrei asta la fel de mult ca și mine. Nu te mai opune ca o fetiță neștiutoare. E timpul să te porți ca o femeie matură. Vom trăi împreună deliciile de pe urmă ale plăcerii și extazului, îi promise el cu voce răgușită în timp ce încerca să-i tragă pulovărul peste cap.

– Încetează, sau strig! îl amenință Andrea respingându-l cu un gest violent.

Înțelesese că starea de excitare în care ajunsese Costa era atât de avansată încât era capabil să o posede chiar împotriva voinței ei.

– De ce? Este oare posibil să vorbești serios? spuse Costa surprins, ridicându-se de pe ea.

– O secundă să mai fi continuat și îți scoteam ochii cu unghiile. Și cum ai fi explicat apoi asta oaspeților tăi, ia zi? îl repezi Andrea, mânioasă și înfierbântată.

Costa se rostogoli într-o parte.

– Gata, s-a isprăvit, oftă el. Nu mai aud nici urmă de patimă în vocea ta. Americanca cea rece și calculată a ieșit din nou învingătoare. De-acum poți fi liniștită, Andrea. Nu-ți voi face nimic.

Se sculă de jos și își adună cămașa și haina. După ce le îmbrăcă întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare.

– Nu te mai doresc. Cel puțin, nu în această noapte. Eu nu sunt omul care să iau ceva prin violență. Nu sunt un seducător. Multe femei s-ar da în vânt să fie acumă în

locul tău. Iar tu? Tu mă respingi! Cu atât mai rău pentru tine!

Iată-l, tonul acela arogant cu care o obișnuise îi revenise pe buze. Mai mult ca sigur că se folosea de îngâmfare ca de un paravan, în spatele căruia să-și lingă rănile orgoliului său masculin.

Dar sunt dispus să uit acest afront, continuă el cu mărinimie. Poate că îți voi mai acorda încă o șansă.

Andrea rămăsese ca împietrită. Reacția lui Costa o surprinsese ca un duș rece. Era adevărat că tânjea după el și că adineauri citise în ochii săi că o dorea cu patimă mistuitoare.

Dar eu vreau să fiu și iubită, gândi ea disperată. Dorința fizică în sine nu îmi este îndeajuns! Iar de iubire nu spusese nici un cuvânt. Andrea începuse chiar să creadă că Costa era incapabil să nutrească și sentimente profunde.

– Vino, îi spuse el văzând că continuă să rămână nemișcată și tăcută. Să mergem să mâncăm ceva. Nu vreau să stricăm această seară.

Andrea constată cu uimire că supărarea îi dispăruse de pe chip și din voce.

Costa își scutură hainele de praf și redeveni același bărbat vesel, cu sufletul deschis, alături de care părăsise castelul familiei Thermopolis. Andrea renunță să mai

despice firul în patru, lăsându-se contaminată de buna sa dispoziție.

În restaurantul în care o duse, Costa comandă tot felul de specialități culinare grecești și se îngriji personal ca Andrea să primească de la bucătarul-șef rețetele felurilor care îi plăcuseră cel mai mult.

Andrea se străduí să uite ce era cât pe ce să se întâmple lângă zidul acela antic. Știa foarte bine că o mare parte din vină îi revenea și ei. Un bărbat ca Costa nici nu ar fi putut reacționa în alt mod. Și totuși încă nu reușea să-și dea seama exact ce se petrecuse.

În timpul mesei reuși să uite întrucâtva de acel eveniment.

Dar când, o dată cu servirea cafelelor, Costa îi luă mâna într-a sa, amintirea acelor clipe reveni cu mare intensitate.

– A fost drăguț din partea ta că nu ai mai pomenit despre incidentul de adineauri, spuse Costa cu voce liniștită. Dar nu ne putem preface că nu ar fi avut loc. Voi fi sincer cu tine, Andrea. Nu te-aș fi silit să faci acest lucru împotriva voinței tale. Dar eram atât de convins că și tu mă dorești încât...

– Ei bine, te-ai înșelat, minți Andrea. De vină a fost doar acea stare de spirit neobișnuită, cerul spuzit cu stele... și nimic mai mult.

Costa o privi cercetător și se încruntă uimit. Andrea se văzu nevoită să întoarcă capul într-o parte pentru a nu se trăda.

Se încăpățâna să respecte principiul pe care și-l stabilise, de a nu-l lăsa pe Costa să bănuiască cât de puternic se simțea atrasă spre el.

Pentru a-și găsi o ocupație începu să se joace cu ceașca. Era însă într-o stare de agitație atât de pronunțată încât scăpă ceașca care se răsturnă pe masă.

– Mă așteptam să se întâmple așa, spuse Costa, care nu o slăbise nici o secundă din ochi, cu un zâmbet cald. Liniștește-te, Andrea, nu am de gând să te încolțesc. Apoi își privi ceasul de mână. S-a făcut deja foarte târziu. Ar trebui să pornim spre casă. Mâine te așteaptă o zi istovitoare și pe mine la fel.

Se pregătea să se ridice când Andrea îl reținu.

– Costa, te rog să mai stai o clipă, îl rugă ea. Sperasem în această seară că vom putea deveni prieteni. Cele două săptămâni care urmează ar fi fost astfel mai ușor de suportat de către amândoi. Crezi că acest lucru ar mai fi posibil cu toate că te-am necăjit adineauri?

– M-ai necăjit? Tu? Astea sunt prostii, se apără Costa aproape cu brutalitate. După cum îți spuneam mai înainte, ar fi mai bine să nu mai discutăm despre cele întâmplate. Dacă vrei putem deveni și prieteni apropiați. Deși nu cred că asta îți dorești tu cu adevărat. Costa se

ridică. Și nu uita, Andrea, că nu ai în fața ta un băiat prostuț. Te cunosc mai bine decât îți închipui.

Iată cum se manifesta din nou, vechea lui aroganță!

Andrea îl privi încurcată. Deci îi citise gândurile. Jocul ei de-a v-ați-ascunselea se dovedise fără nici un folos! Încercă să citească în ochii lui ce gândea în clipa aceea. Dar tot ce reuși să surprindă era aroganța. Costa se pricepea să-și ascundă foarte bine sentimentele.

În acel moment chipul său se lumină de un zâmbet cald. Așadar fusese sincer când îi oferise prietenia sa!

Tot restul – dacă bineînțeles mai exista și altceva – era împins la o parte.

Doamne, cum de se lăsase atât de ușor luată de ape, gândi Andrea. Furioasă, își mușcă buzele până la sânge.

Trebuia să se străduiască să-și controleze mai bine sentimentele pe care le nutrea față de Costa. Se simțea de-a dreptul jenată că reușise să vadă cu atâta ușurință dincolo de zidul ei de apărare pe care și-l construise cu atâta trudă. Avea să se folosească de acest avantaj?

Andrea se ridică și ieși alături de Costa din restaurant. Acesta mergea foarte repede, astfel încât uneori îi venea greu să țină pasul cu el.

De ce nu poate vedea în mine mai mult decât o aventură trecătoare, gândi ea în timp ce se grăbea în urma lui, aruncându-i o privire furișată.

Dar cum putea să se mai gândească acum la așa ceva? Nu îi arătase incidentul din spatele zidului cât se poate de limpede ce dorea el de la ea? Nu era vorba nicidecum de dragoste. Doar de satisfacerea unor pofte trupești.

– Ești atât de tăcută, Andrea, îi întrerupse Costa șirul gândurilor. Ai obosit cumva?

– Da, puțin, minți ea pentru a nu fi obligată să continue discuția.

Mergea cu privirea fixată înainte și se gândea la Daphne. Costa o luase de nevastă fără să o iubească. Avea doar nevoie de o femeie care, alături de el, să reprezinte familia Thermopolis și care să-i asigure descendența. Iubirea nu intrase niciodată în calculele sale. Pentru el conta doar să ducă mai departe tradiția familiei și să-și îndeplinească obligațiile față de aceasta.

Cu o astfel de concepție despre viață era oare de mirare că Costa nu cunoștea semnificația iubirii adevărate? Prin întreaga educație pe care o primise fusese învățat să așeze datoria și răspunderea înaintea propriilor sentimente.

Ce n-aș da să nu se fi întâmplat niciodată incidentul de adineauri, gândi Andrea. Acum Costa știa foarte exact care erau sentimentele ei. Nu mai avea cum să-l mintă.

Cu cât s-ar strădui ea mai mult să joace rolul femeii insensibile, cu atât mai copios s-ar amuza el pe seama ei.

Ajunseră la mașină. Costa îi deschise portiera și Andrea urcă, după o scurtă ezitare. Ar fi preferat să ajungă cu alt mijloc de transport la castelul familiei. Acest lucru era însă imposibil în situația dată. Așa că se strădui să-și păstreze calmul și chiar să facă puțină conversație cu Costa.

Andrea se temea că, o dată ajunși la castel, Costa avea s-o cuprindă din nou în brațe. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă.

– Noapte bună, Andrea, îi ură Costa când ajunseră la piciorul scărilor. Eu încă nu mă simt obosit. Am să ies să înot câteva bazine înainte de a mă duce la culcare. Îi zâmbi prietenos. Să știi că nu mușc. Poți să-mi dai fără grijă un sărut pe obraz. Sunt sigur că știi cum se încuie ușa de la apartamentul tău.

Își încrucișă mîinile la spate și așteptă răbdător să fie sărutat. Întrucât o rugase atât de drăguț, Andrea nu avu cum să-l refuze. Se ridică în vârful picioarelor și depuse un sărut abia atins pe obrazul său. Însă nu reuși să se abțină să nu-i mai arunce o vorbă ascuțită:

– Păzește-te, Costa, să nu te aprinzi din nou!

Apoi se întoarse și alergă spre apartamentul ei.

9

ÎN URMATOARELE ZI-
le Andrea a fost foarte ocupată. În afară de cumpărături avu de făcut o mulțime de pregătiri pentru o serie întreagă de petreceri, făcu propuneri referitoare la alcătuirea meniurilor și bufetului rece și dădu o mână de ajutor la selecționarea muzicanților.

Nu se întâlni prea des cu Costa iar pe Daphne nu avu ocazia să o viziteze decât mai rar de cum își propusese inițial. Sora ei părea în schimb mulțumită și fericită cu soarta ei, astfel încât Andrea se dedică întrutotul îndatoririlor ei. Nu avea oare Costa nevoie de ajutorul ei?

În ultimele zile avusese de mai multe ori prilejul să constate că, în fond, era mult mai sensibil decât crezuse ea la început. Doar că se ferea să-și manifeste deschis sentimentele. Iar povestea cu Daphne părea să-l fi afectat totuși mai mult decât era dispus să recunoască.

Oare ce-o fi simțind el de fapt? În fața prietenilor și rudelor Costa juca rolul soțului fericit, deși căsătoria lor nici nu se consumase.

Deşi nu se dădea în vânt după felul lui arogant de-a fi, Andrea îl compătimea în mod sincer. De aceea îl şi sprijinea din răsputeri.

De fapt nici nu era o sarcină atât de dificilă cum crezuse iniţial. Îi făcea mare plăcere să facă pregătirile necesare pentru buna desfăşurare a petrecerilor şi purta mereu toate noi, ceea ce era cât se poate de pasionant. Şi, din când în când, Costa o stimula cu câteva cuvinte amabile.

În calitate de soţie a lui Costa se afla în centrul atenţiei la recepţii şi petreceri. Şi nu o dată Andrea îşi puse întrebarea dacă Daphne nu luase totuşi o hotărâre greşită. Chiar dacă Costa nu era marea ei dragoste, alături de el sora ei ar fi avut parte de o viaţă cât se poate de plăcută şi interesantă...

Într-una din după-amieze, Andrea stătea culcată în iarbă, în apropierea piscinei. Era atât de istovită după înot încât adormise. Şi în somn avu un vis minunat.

Se făcea că este soţia lui Costa. Se căsătoriseră şi trăiau într-o înţelegere şi armonie deplină. O iubire autentică îi lega strâns unul de celălălt. Apoi Andrea se văzu participând la o manifestare de binefacere. Stătea radioasă alături de Costa. Îl asculta plină de mândrie în timp ce el ţinea oaspeţilor un discurs. Seara, după o cină în doi, se făcea că ieşiseră să danseze pe terasă, sub cerul

înstelat. Costa o ținea strâns în brațele sale și îi șoptea cuvinte languroase la ureche.

– Ți-am spus deja pe ziua de astăzi cât de mult te iubesc? se făcea că o întreba el în vis.

Andrea zâmbi și înclină capul pe spate.

– O, da, și încă de foarte multe ori, îi răspunse ea în șoaptă.

– Și ți-am și demonstrat că lucrurile stau întocmai precum am spus?

– Ce vrei să spui? îl întrebă Andrea, oprindu-se din dans.

– E foarte simplu, răspunse Costa. Intri cu mine în casă. Știu eu o încăpere unde ți-o pot demonstra cel mai bine. Ochii îi sclipeau plini de înțelesuri în timp ce rostea aceste cuvinte.

Și, înainte ca Andrea să apuce să-i răspundă ceva, o ridică în brațele sale puternice și o purtă în casă.

– Dar spuneai că vrei să dansezi, protestă ea cu glas stins.

Costa nu acordă nici o atenție vorbelor ei. Deschise ușa care dădea în dormitor și o culcă pe Andrea în pat. Apoi se aplecă asupra ei și o sărută.

Atingerea buzelor sale o făcu pe Andrea să uite de tot și de toate. Își încolăci brațele în jurul gâtului său și îl trase alături de ea.

El o săruta cu tot mai multă patimă, aproape cu sălbăticie. Totodată îi dezmierda sânii cu o mișcare sacadàtă. Involuntar, trupul Andreei se încordă, venindu-i în întâmpinare, oferindu-i-se plin de un dor neostoit.

– Te iubesc, Andrea, iubirea mea, murmură el la urechea ei. Respirația îi era tot mai gâfâitoare și se lăsă pe ea cu întreaga greutate a trupului său, afundând-o între perne.

Andrea gemea de dor.

În acea clipă se trezi speriată. Nedumerită se uită în jur și constată, plină de dezamăgire, că era singură. Încă buimacă clătină din cap. Cât de aproape îl simțise pe Costa. Nici nu-i venea să creadă că totul nu fusese decât un vis.

Andrea își trecu de câteva ori mâna peste ochi, pentru a se dezmetici. Nu trebuia să uite nici o secundă că ceea ce o lega de Costa nu era nimic mai mult decât o camaraderie, care avea să se termine cel mai târziu peste zece zile, pe aeroportul din Atena. Dacă avea să uite acest lucru despărțirea de el avea să devină pentru ea nu numai dificilă, ci și plină de amărăciune. Iar ea își propusese să se bucure de fiecare zi pe care îi era permis să o mai petreacă aici. Și-așa, în curând, totul avea să ia sfârșit.

Cu un gest hotărât Andrea luă în mână bloc-notesul și pixul de care nu se mai despărțea în ultimele zile și notă câteva amănunte referitoare la pregătirile pentru următoarea petrecere. Aceste activități o mai distrăgeau de la gândurile sumbre care o chinuiau. Iar pe de altă parte aceste petreceri constituiau puținele ocazii în care putea să se afle foarte aproape de Costa.

Andrea preluase din acest motiv, de bună voie, și sarcinile care de regulă erau rezolvate de un secretar sau un alt angajat al familiei. Voia să-i rămână cât mai puțin timp pentru a sta pe gânduri.

– Toate petrecerile sunt cât se poate de reușite datorită meritelor tale. Peste tot se cunoaște mâna unei femei iubitoare, care se ocupă de toate amănuntele, o lăudă Costa într-una din seri.

Ședeau pe terasă și cinau în doi la lumina tremurătoare a lumânărilor.

– Țin să-ți mulțumesc în mod deosebit pentru totul. Ce ai făcut a depășit cu mult obligațiile ce îți reveneau. Așa că te rog să închizi ochii pentru o clipă și să nu spui nimic...

– Nu știu dacă doresc într-adevăr să fac acest lucru. Dar nu am de gând să mă cert cu tine. Și acum trebuie să întind mâna pentru a primi drept răsplată bomboana ce

mi se cuvine? întrebă Andrea, încercând să adopte un ton cât mai glumeț.

– Este vorba despre ceva mai mult decât de o simplă bomboană. Hai, închide ochii o dată!

Bătăile inimii Andreei se accelerară. Știa că Costa era un bărbat căruia îi plăceau surprizele. Un cadou din partea lui, indiferent despre ce ar fi fost vorba, trebuia să fie un lucru minunat.

Încă încerca să ghicească cu ochii închiși despre ce putea fi vorba când simți ceva rece, metalic, în jurul gâtului. Fără să deschidă încă ochii pipăi obiectul cu degetele.

Probabil că este un lănțișor, gândi Andrea, fiind incapabilă să-și ascundă mai departe emoția de care era cuprinsă.

– Nu mai pot de curiozitate, se recunoscu ea învinsă. Îmi dai voie să deschid ochii, Costa?

– Du-te la piscină. Poți să te privești în oglinda apei. Iar eu vreau să-ți pot vedea fața când te vei privi. Atunci voi ști dacă îți place într-adevăr sau nu.

Andrea alergă la piscină și se aplecă mult peste marginea bazinului, până reuși să-și vadă imaginea oglindită în apa întunecată.

Scoase un strigăt de încântare când văzu colierul din aur masiv încrustat cu diamante fixate în monturi lucrate cu măiestrie.

– Nu poate fi adevărat! exclamă ea. Astfel de coliere nu am văzut decât în cele mai renumite şi scumpe magazine de bijuterii. Dar imediat după aceea redeveni serioasă. Nu pot accepta acest cadou, Costa. Colierul valorează probabil o avere.

– Aşa şi este, recunoscu el deschis. De fapt, era un cadou care îi era destinat Daphnei. Urma să o despăgubească pentru eforturile de a fi făcut faţă atâtor petreceri istovitoare. Însă, întrucât tu ai fost cea care a preluat această sarcină şi ai făcut cu mult mai mult decât ar fi făcut ea vreodată sunt de părere că l-ai meritat din plin.

– Dar eu nu sunt soţia ta, îl contrazise Andrea.

– Da, dar oaspeţii mei nu au de unde să ştie acest lucru, îi reaminti el. Şi pe de altă parte, mi-ai dăruit şi în alt chip mai mult decât o fac majoritatea soţiilor faţă de soţii lor. Aşa că insist să accepţi acest colier, Andrea. Dacă nu îl vei purta la următoarea petrecere îl vei găsi acasă la tine, când vei despacheta bagajele, ţi-o jur.

– Şi nu am nici o posibilitate să-ţi schimb părerea? întrebă ea încă nehotărâtă.

– Nu. M-ai jigni profund, dacă nu l-ai accepta. Costa rămase neînduplecat.

– Bine. Nu aş fi o femeie cochetă dacă aş refuza acest magnific colier.

– Perfect. Şi întrucât te-ai hotărât să-l porţi, propun să-l inaugurăm. Vino cu mine la Atena, să dansăm toată noaptea, îi ceru Costa pe tonul său dominator.

Andrea nu ştia prea bine ce să-i răspundă.

– Peste două zile sosesc următorii oaspeţi şi atunci vei fi din nou ocupată până peste cap. Atunci nu ne va mai rămâne nici o clipă pentru noi. Astăzi este ultima oară când avem ocazia să petrecem o noapte întreagă împreună. Ce zici de propunerea mea?

Andrea nu putea rezista unei astfel de invitaţii şi încă şi mai puţin farmecului lui Costa. Pentru a o convinge, acesta făcu câţiva paşi de dans chiar acolo, lângă piscină.

– Spune da, de nu te arunc în apă, o ameninţă el când o văzu că încă mai ezită. Apoi se îndreptă încet de ea.

– Bine, stai uşurel, că vin! se apără ea râzând. Dar chiar m-ai fi aruncat în apă?

– Crezi cumva că nu aş avea curajul s-o fac? o întrebă Costa apropiindu-se şi mai mult. Se opri abia când aproape că se lipse de ea.

– Da, aşa cred! Andrea îşi propti provocatoare braţele în şolduri.

– Îndrăzneşte numai să-mi spui că sunt laş! îi strigă Costa.

Andrea deschisese deja gura când se simţi apucată de umeri şi în secunda următoare se trezi aruncată pe spate în apă. Scoase un strigăt puternic, înăbuşit de apa

care îi intră în gură. Gestul lui Costa fusese atât de rapid încât nu reuși să se ferească, dar avu totuși suficient timp pentru a-l trage după ea în apă.

Când ieșiră la suprafață începură să se stropească cu apă, încercând în același timp să se tragă unul pe altul la fund. Andrea pierdea de cele mai multe ori pentru că o depășea cu mult ca forță. Așa că făcu o întoarcere rapidă și încercă să înoate spre celălalt capăt al bazinului.

Însă Costa o depășea și la capitolul viteză de înot. O ajunse imediat din urmă și o trase din nou la fund.

Andrea încerca în zadar să scape luptându-se cu el. Costa o strânse cu sălbăticie în brațele sale și o sărută. Ca de fiecare dată era incapabilă să i se opună. Sărutările lui o făceau neputincioasă.

Costa o strângea pătimaș iar Andrea îi răspunse într-un gest firesc, cuprinzându-i gâtul cu brațele și lipindu-și trupul de el. Îi întorcea fiecare sărutare primită cu aceiași înfocare senzuală.

Se aflau de câteva minute strâns înlănțuiți în piscină, când Andrea avu dintr-o dată impresia că descoperă în îmbrățișarea lui Costa un semn al unui sentiment născând din iubire. Amândoi gâfâiau. Zidul de gheață care îi separa părea să se fi topit definitiv.

Andrea se depărtă puțin de Costa, cercetându-i cu insistență chipul în căutarea acelui semn prevestitor de

iubire. În zadar, însă. Tot ce văzu era un rânjet satisfăcut, ca acela al unui om căruia îi reușise o păcăleală pe cinste.

Costa îi întoarse spatele și înotă spre celălalt capăt al bazinului.

– Mizerabilule! îi strigă Andrea, aruncându-și părul ud pe spate. Ești cel mai ordinar individ pe care l-am întâlnit vreodată! Traversă bazinul înotând cu mișcări viguroase. Dar când ajunse la capătul opus al bazinului mânia părea să i se mai fi domolit întrucâtva.

De fapt nu avea nici un drept să se plângă. Costa se purta cu multă amabilitate cu ea, mult mai amabil decât s-ar fi așteptat vreodată din partea lui. Trebuia să se mulțumească cu atât și să își bage bine în cap că acest bărbat nu o va iubi niciodată.

Și dacă, din când în când, îi arăta în felul lui că o dorea, nu trebuia să i-o ia în nume de rău.

Dar atunci de ce era totuși atât de furioasă? Andrea găsi singură răspunsul la întrebare: supărarea ei se datora faptului că Costa se retrăsese atât de repede. Dar nu era oare ea însăși de vină că se întâmpla așa? Nu avea decât să-i arate că îl iubea și...

Nu! De așa ceva nici nu poate fi vorba, își spuse Andrea, care continua să lupte din răsputeri împotriva sentimentelor pe care le nutrea.

Doar am și eu mândria mea și nu o să mă arunc cu una, cu două de gâtul lui, gândi ea în timp ce ieșea din

bazin. Își scutură pletele ude aproape cu sălbăticie. În nici un caz nu va permite să se întâmple așa ceva. Cum avea să-se mai poată privi în ochi, când se va uita de-acum încolo în oglindă? Procedând astfel și-ar pierde și ultima urmă de respect față de propria-i persoană.

Ia-o ușurel și bucură-te de zilele care ți-au mai rămas de stat aici, își zise ea. Apoi se îndreptă spre casă pentru a se schimba de hainele ude.

Costa și Andrea dansară până la închiderea discotecii. Apoi merseră într-un restaurant și Costa plăti o sumă importantă pentru a-l convinge pe patron să le servească o friptură cu ochiuri. Ca mic dejun, după cum declară el râzând.

Andrea era fericită. Fusese cea mai fermecătoare noapte pe care o petrecuse până acum împreună cu Costa. Însă se simțea atât de epuizată încât la întoarcere adormi pe umărul lui.

Când se trezi spre prânz nu își mai amintea decât vag de faptul că Costa o purtase în brațe pe trepte în sus. Dar nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese să poarte cămașa de noapte.

Andrea se îmbujoră până la urechi când și-l imagină pe Costa dezbrăcând-o. Oare să se fi întâmplat chiar mai mult de atât? Îi era imposibil să-și amintească ceva, și pace!

În primul moment avu de gând să-l întrebe pe Costa. Dar apoi se simţi prea jenată să o facă. Poate că era mai înţelept dacă se purta ca şi cum nu se întâmplase nimic.

După ce luă o gustare frugală Andrea coborî la piscină. Costa era în toiul unui meci de tenis cu un prieten care îl vizita o dată pe săptămână, special în acest scop.

La apariţia Andreei, Costa o privi lung şi începu să rânjească. Andrea ar fi dorit să o înghită pământul de ruşine. Dar se stăpâni şi trecu pe lângă el mândră, cu capul sus, chiar zâmbindu-i amabil.

Oare să fi profitat de situaţia de ieri seară? Ce n-ar fi dat să ştie ce se întâmplase!

Andrea îşi grăbi involuntar mersul. Ajunse la piscină şi se aruncă în apă. Se scufundă de mai multe ori, apoi înotă cu mişcări viguroase până simţi că o cuprinde oboseala.

Dar supărarea încă tot nu-i trecuse.

În cazul în care Costa a profitat de situaţie înseamnă că m-a...

– Dumnezeule Mare! oftă ea adânc. Acum am început să-mi doresc să mă fi sedus.

Cum de era posibil să tânjească cu asemenea dor după un bărbat, despre care ştia că nu o iubeşte? Doar Costa nu făcea decât să se joace cu ea!

De fapt ar trebui să-l învăț minte și să flirtez la una din petrecerile sale cu un alt bărbat, își zise Andrea. Atunci cu siguranță că m-ar băga mai mult în seamă. Dar apoi Andrea se mulțumi să ridice cu resemnare din umeri. Nu putea risca să facă așa ceva.

Înseamnă că toate aveau să rămână în stadiul de dorințe neîmplinite. Nici să flirteze cu cineva nu îi era permis. Era obligată să joace în ochii opiniei publice rolul soției iubitoare. Nu se înțeleseseră oare așa?

Și chiar, să nu existe nimic ce aș putea face pentru a atrage atenția lui Costa? se întrebă în sinea ei.

Cum să nu. Era suficient să îmbrace o rochie deosebită. Iar dacă toți bărbații aflați la petrecere aveau să întoarcă capul după ea, acest lucru ar fi desigur remarcat și de către Costa. Și nu ar fi avut nici un motiv să-i reproșeze ceva.

Desigur, avea să fie o gazdă fermecătoare și sclipitoare, care să atragă privirile tuturor bărbaților. Voia să-l facă gelos pe Costa.

Pentru seara următoare era programată o petrecere la care erau invitați aproape în exclusivitate bărbați necăsătoriți. Era o ocazie ideală pentru a-și pune planul în aplicare.

Andrea se schimbă repede și plecă cu o mașină la Atena unde petrecu întreaga zi. Era foarte hotărâtă să achiziționeze câteva toalete mult mai sexy decât

garderoba pe care i-o alesese Costa. Profita de faptul că ultima oară îi lăsase mână liberă să cumpere ce rochii voia ea.

Andrea intră în câteva magazine de modă de unde cumpără câteva modele care i-ar fi șocat, desigur, pe părinții lui Costa. Materialele din care erau confecționate rochiile erau tot de cea mai bună calitate, la fel cu cele alese de doamna Thermopolis. Doar croiala era mai îndrăzneață și culorile mai puțin decente.

Andrea vizită apoi și un renumit salon de coafură. Era mulțumită. Totul era pregătit așa cum plănuise!

Când intră în casă Costa se găsea tocmai în holul cel mare de la intrare. Îi admiră coafura și își exprimă dorința să vadă ce conțineau pachetele cu care era încărcată.

– Nici nu poate fi vorba! îl respinse vehement Andrea. Ai văzut tot ce m-ai obligat să cumpăr. Astăzi mi-am cumpărat ce doresc eu să port. Vei avea tot timpul să vezi despre ce este vorba. Basta!

– Doar nu crezi că scapi atât de ușor de mine, i-o întoarse Costa. Pune imediat pachetele jos. Vreau să văd ce conțin.

– Numai trecând peste cadavrul meu! strigă Andrea.

Se asigură că pachetele sunt bine fixate, sub brațul ei, apoi o luă la fugă pe scări. Dar Costa a fost mai iute. Înainte ca ea să ajungă la a patra treaptă o ajunsese deja

din urmă, o întoarse cu o smucitură şi o sărută cu brutalitate pe gură.

Sărutul său era atât de sălbatic şi de senzual încât Andrea scăpă toate pachetele din braţe.

Costa nu se opri din sărut. O ridică pe Andrea şi coborî treptele cu ea în braţe. Abia după ce ajunse din nou în holul de la intrare o lăsă cu picioarele pe pământ şi-i dădu drumul.

– Ai să rămâi aici unde eşti, ai înţeles? îi comandă el rânjind. Andrea era atât de uimită încât se supuse fără să crâcnească. Costa strânse pachetele de jos şi intră în camera de zi.

Abia acum Andrea se trezi din nou la viaţă. Te pomeneşti că trimetea rochiile înapoi înainte să aibă ocazia să-i demonstreze ce bine îi veneau!

Costa pusese deoparte pachetele cu haine şi stătea cu spatele la ea. Tocmai era pe cale să deschidă cel mai mic dintre pachete care, întâmplător, nu conţinea decât o poşetă.

În timp ce Costa foşnea hârtia de împachetat Andrea se apropie de el tiptil, pe la spate. Îşi ţinea respiraţia pentru că nu voia în nici un caz să o simtă. Reuşi să ajungă neobservată până la pachete, le luă uşurel, fără să producă nici cel mai mic zgomot, după care se-ndreptă tot în vârful picioarelor spre scară, pe care o urcă în mare grabă.

– Sper că poșeta îți place! îi strigă ea de la jumătatea scării. Se asortează cu culoarea părului tău...

– Of, ticăloasă mică ce ești! spuse Costa cu ciudă când înțelese că fusese dus de nas.

Andrea alergă cât putu de repede în camera ei. Când trânti ușa îl mai auzi pe Costa înjurând în gura mare. După zgomot își dădu seama că se lovise de măsuța din fața canapelei când încercase să o ajungă din nou din urmă.

Deși episodul nu fusese tocmai comic, Andrea nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Pentru moment repurtase o mică victorie. Asta îi dădea curaj. Se simțea ca o fetiță care reușise să-și ascundă comorile secrete.

Seara, târziu, în timp ce cinau, Andrea reuși doar cu mari eforturi să se abțină să nu râdă.

Costa mai era și acuma furios. Se vedea de la o poștă că tare ar mai fi avut chef să-i spună ceva urât. Doar buna lui creștere îl făcu să se abțină. Dar nu era capabil să-și ascundă supărarea, ceea ce îl făcea să se poarte împrăștiat. Scăpa diverse obiecte din mână, uita ce voia să spună și învârtea fără chef mâncarea în farfurie.

Andrea simțea că deja câștigase teren. Dar, spre surprinderea ei, nu-i făcea nici pe departe atâta plăcere cât se așteptase.

– Nu am vrut să te supăr astăzi după-amiază, începu ea cu ușoară ezitare după ce tăcerea devenise tot mai apăsătoare. O mustra conștiința. Să știi, Costa, că nu am cumpărat nimic de care să fiu obligată să mă rușinez. Doar câteva surprize. Surprize plăcute.

– Da ce ai crezut, că sunt supărat pentru că nu mi le-ai arătat?, mormăi Costa nemulțumit.

– Desigur. De ce altceva? Îl privi uimită.

– Nu de asta sunt eu supărat, Andrea. Doar îți dădusem permisiunea să poți cumpăra ce îți place. M-a supărat că nu mi-ai împlinit voia. Țineam cu tot dinadinsul să văd ce ai cumpărat. Și până în ziua de astăzi nici o femeie nu s-a încumetat să mi se opună. De asta sunt furios.

– Și acum te-ai simți mai bine dacă ai țipa la mine? îl întrebă calmă Andrea, zâmbindu-i.

– Nu, și tocmai asta mă tulbură. Mă deranjează că nu mi-ai împlinit voia, spuse Costa gânditor. Dar îmi placi și mai mult pentru faptul că te-ai comportat în acest mod.

Poate pentru că ți-ai dat în sfârșit seama că și femeile sunt până la urmă tot oameni...

– Nici vorbă de asta! Mai degrabă pentru că mi-am dat seama ce femeie minunată ești tu, Andrea, îi răspunse Costa cu seriozitate. După cum spuneam și adineauri sunt obișnuit ca femeile să-mi dea necondiționat ascultare, să mi se supună chiar fără să fiu nevoit

să le dau ordine. Şi ele o fac de bună voie. Oricum, nici una din ele nu a avut până acum curajul să mi se opună. Poate că dacă te-aş fi întâlnit cu câţiva ani mai devreme concepţia mea referitoare la tinerele doamne ar fi fost totuşi alta.

– Vai de mine, Costa! De atâta sensibilitate nici nu te-aş fi crezut în stare! Andrea îi făcu şăgalnic cu ochiul.

Costa intră în joc, continuând pe acelaşi ton.

– Vorbesc foarte serios. Dar în cazul că vei povesti asta mai departe mă voi vedea obligat să neg cu vehemenţă. Doar trebuie să-mi salvez reputaţia, nu-i aşa?

– În mine poţi avea toată încrederea, Costa. Acum Andrea redeveni serioasă. Nu aş povesti nimănui despre acest lucru. Dar acum, că ştiu, îmi placi puţin şi mai mult. Şi ca să fiu foarte sinceră, dacă nu aş şti că surpriza mea îţi va fi pe plac nu aş fi făcut atâta caz. Să ştii că nu urmăream decât să fac să-ţi crească respectul faţă de femei, la modul general.

– De la nici o alta nu aş accepta aşa ceva, Andrea. Dar cu tine este cu totul altceva. Acum du-te sus şi fă ceea ce îndeobşte faceţi voi, femeile, înaintea unei petreceri importante. Eşti foarte frumoasă aşa cum eşti în această seară. Dar mâine doresc să fii deosebit de frumoasă. Vreau ca mâine să laşi o impresie cu totul ieşită din comun.

– Fii pe pace, nu te voi dezamăgi, îi promise Andrea în timp ce se ridica. Pe mâine, Costa.

Se pregătea să urce, dar nu îi venea la îndemână să-l părăsească atât de brusc pe Costa. Dar nu-i veni nici o idee despre ce să mai spună sau să mai facă.

Ajunsese aproape la uşă când Costa o opri.

– Mai stai o clipă, te rog!

– Am uitat ceva? întrebă Andrea întorcându-se spre el.

– Da. Ai uitat să mă săruţi de noapte bună... spuse Costa, prefăcându-se că adoptă o expresie severă.

– O, da... aşa este... murmură Andrea întorcându-se înapoi la masă.

Costa se sculase în picioare. Andrea se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor, pe obraz.

– Pentru astăzi mă declar mulţumit chiar şi numai cu atât. Nu îndrăznesc să pretind mai mult, spuse el, continuând apoi cu un ton ameninţător. Dar să te păzeşti de mine, Andrea! Nu ştiu cât timp voi mai reuşi să mă stăpânesc!

Auzind aceste cuvinte inima ei începu să bată nebuneşte. Dar se strădui să rămână calmă. Nu avea nici un sens să se bucure. Vorbele sale sunau şi acum tot mai degrabă a patimă decât a iubire adevărată. Nu, nu era ce-şi dorea ea să aibă.

Andrea se îndreptă spre ușă și urcă grăbită treptele. Ajunsă în cameră se lăsă să cadă în pat, Lacrimi amare, lacrimi de dezamăgire, i se rostogoleau pe obraji. Nu avea nici o șansă să ajungă la inima ferecată a lui Costa!

Își înfundă capul între perne și plânse până când simți că i-a secat izvorul lacrimilor. Se strădui să nu se gândească la Costa. Dar nu reuși.

11

PRÂNZUL SE SERVI foarte devreme în ziua următoare, pentru că primii oaspeți aveau să sosească curând. Acest lucru îi convenea de minune Andreei, căreia îi rămânea astfel mai puțin timp pentru a rămâne pe gânduri.

Încercă să se pregătească pentru conversația pe care avea s-o poarte cu oamenii aceia, atât de bogați și de culți.

Voia să dea tot ce putea. Voia ca Costa să fie mândru de ea.

Voia să fie complimentat pentru ea.

Pentru prânz, Andrea alese un costum din trei piese de pânză albă. Pe lângă rochie, vestă și jachetă îmbrăcă o bluză de culoare roz, pe care i-o alesese Costa. Acea bluză din mătase avea o croială foarte elegantă și îi dădea Andreei o înfățișare de mare doamnă.

Andrea stătea în dreptul intrării principale când trase la scară limuzina care-i aducea pe Costa și pe oaspeții săi.

Prima apreciere veni din partea lui, încă de cum o văzu. Ochii lui Costa se luminară și îi aruncă o privire

lungă, languroasă. Andrea înțelese că în acele clipe o dorea mai mult decât de obicei. O bucura faptul că reușea să îl fascineze atât de puternic. Dar gândul că, în fond, el nu-i dorea decât trupul, îi mai domoli din plăcere.

Doamne, ce bine ar fi dacă m-ai și iubi la fel cum mă dorești, îi zise ea în gând în timp ce Costa se îndrepta spre ea. Toată buna dispoziție îi dispăruse și se simți teribil de nefericită. Însă își dădu toată silința să zâmbească și să-i primească cu căldură pe oaspeții pe care Costa începuse să i-i prezinte pe rând. Costa le pronunța nu doar numele, ci și țara din care veneau și domeniul în care lucrau.

Andrea reuși să se stăpânească până la urmă, devenind cu adevărat o gazdă ideală. Se mișca cu siguranță și dezinvoltură printre musafirii soțului ei fără să tresară atunci când aceștia i se adresau cu *Madame Thermopolis*. Reuși să uite dezamăgirea produsă de Costa. Voia să apară în fața tuturor doar ca o soție fericită și radioasă. Așa se angajase față de Costa și așa voia să fie.

Orgoliul o ajută pe Andrea să-și amintească de numele fiecărui oaspete în parte. Reuși chiar performața de a schimba cu fiecare dintre domni câteva cuvinte personale. Voia ca musafirii lui Costa să rămână cu impresia că se interesa cu adevărat de fiecare dintre ei.

Zâmbea cu reținere când i se făceau complimente și mulțumea când i se spunea, cât de mult îi invidiau soțul.

Din timp în timp și Costa se apropia de ea pentru a-i strânge ușor mâna sau a o săruta ușor, pe obraz. În aceste situații Andrea îl mângâia ușor pe braț sau îi atingea fața, cu un gest delicat. Oaspeții care îi înconjurau zâmbeau înțelegător. Erau convinși că se aflau în prezența unei perechi de îndrăgostiți.

În timpul mesei Costa luă loc la un capăt al mesei lungi iar Andrea la celălalt. În stânga și în dreapta ei ședeau musafiri atât de volubili, încât Andrea aproape că nu apuca să guste din mâncare. Îi puneau tot timpul întrebări astfel încât era nevoită să vorbească aproape tot timpul.

Andrea reușea însă din când în când să arunce o privire spre celălat capăt al mesei unde stătea Costa. Și de fiecare dată privirile li se întâlneau.

Ceea ce citea Andrea în privirile lui Costa o tulbură profund. Expresia ochilor săi se modificase. La început a crezut că citește în ochii lui admirația pentru faptul că se pricepea atât de bine să-și întrețină musafirii. Dar apoi înțelese că era vorba de mai mult decât atât. Și, când aruncă o nouă privire în direcția lui, Andrea avu impresia că era iubire ce se reflecta în ochii acestuia.

Putea fi oare adevărat? Dar numai o secundă după aceea, privirea îi redevenea rece și curtenitoare, la fel ca

înainte. Deci i se păruse, pentru că își dorea atât de mult să vadă acest lucru. Totul nu fusese decât amăgire.

Nu, categoric trebuie să încetez să mă mai las pradă imaginației. Dacă nu, vom ajunge la o tensiune insuportabilă, își zise ea.

Nu avea nici un drept să-i pretindă ceva lui Costa. Nu se înțeleseseră decât să joace rolul Daphnei timp de două săptămâni, și atâta tot. Iar Costa la rândul său nu făcea decât să interpreteze un rol, atunci când se purta față de ea ca un soț iubitor. Dar îl juca mult prea convingător.

Restul zilei se scurse fără nici un fel de incidente. Seara târziu, Andrea era convinsă că nu se mai putea întâmpla nimic care să o facă să-și piardă stăpânirea de sine.

Și apoi sosi momentul când Andrea urma să-și schimbe toaleta. În timp ce urca scările spre apartamentul ei se gândea la rochia pe care avea s-o îmbrace. Oare ce față avea să facă Costa când o va vedea îmbrăcată în rochia din mătase neagră, decoltată adânc și mulată strâns pe corp, în loc de rochia din șifon pe care i-o alesese el și care era de loc bătătoare la ochi? Doar gândul la posibila lui reacție îi făcu inima să-i bată mai repede.

Andrea intră în dormitor și se schimbă. Nu se privi însă în oglindă să vadă cum îi vine rochia. Întâi voia să se

machieze. Se aranjă cu grijă, aplicând fardurile cu mare zgârcenie. Voia un machiaj foarte discret. Doar pe pleoape aplică mai mult fard, pentru a sublinia mai bine expresia întunecată a ochilor ei. La sfârșit își dădu cu puțin fard strălucitor pe buze. Abia după aceea se dădu un pas înapoi și se privi cercetătoare în oglindă. Andrea rămase ea însăși uimită cât de seducătoare și elegantă arăta. Aproape că nu-i venea să creadă că este ea. Își privea imaginea reflectată în oglindă de parcă ar fi privit o străină.

Rochia din mătase neagră cu barete subțiri și decolteul adânc, despicată până sus într-o parte, îi dădea o notă de cutezanță și totodată de eleganță. Sandalele aurii și colierul cel minunat pe care i-l dăruise Costa se asortau perfect la această toaletă pretențioasă.

Andrea își aplică câteva picături din parfumul ei preferat în spatele urechilor și pe pielea fierbinte dintre sâni. Se mai învârti o ultima dată în fața oglinzii. Era teribil de agitată. Va accepta oare Costa această toaletă cu adevărat îndrăzneață sau avea s-o trimită înapoi, în cameră, cerându-i să se schimbe? Doamne, ce rușine ar fi.

Andrea se simțea ca înainte de a porni să traverseze o prăpastie mergând pe sârmă. Cine nu riscă, nu câștigă, își spuse ea cu încăpățânare. Și apoi, nu era aceasta

ultima șansă de a afla dacă Costa simte față de ea și altceva decât dorința de a o poseda.

Făcându-și astfel singură curaj, Andrea ieși din cameră.

Primii oaspeți ai serii sosiseră deja. Terasa era deja plină. Și în apropierea piscinei se formaseră mai multe grupulețe. De peste tot răsunau râsete și clinchete de pahare. Totul era scăldat în lumina puternică a felinarelor și o muzică plăcută se revărsa din difuzoare. Era o petrecere reușită: Ospătarii se grăbeau de la un oaspete la altul, oferind sandvișuri și băuturi.

Costa conducea întreaga activitate. Conversa cu oaspeții și, din când în când, dădea indicații personalului de serviciu.

Andrea arboră cel mai fermecător zâmbet și păși afară, pe terasă. Nu îi scăpă faptul că toți oaspeții pe lângă care trecea întorceau capul după ea.

Înainte de a ajunge la Costa știa deja cum apreciază musafirii toaleta ei. Majoritatea o priveau uimiți sau admirativ. Doamnele erau la fel de uimite ca și bărbații. Doar că reușeau să se stăpânească mai bine decât aceștia din urmă.

Dar Andrea simțea foarte bine ce exprimau privirile invitatelor. În toaleta ei îndrăzneață Andrea era, în mod categoric, atracția serii.

Până acum Costa încă nu o observase. Stătea cu spatele spre ea și era adâncit într-o conversație cu unul din vicepreședinții săi din Europa.

Andrea se opri în spatele lui și îi atinse cu un gest delicat umărul, zâmbind totodată fermecător domnilor cu care Costa stătea de vorbă și care rămaseseră cu privirile pironite asupra ei. Costa se întoarse cu un zâmbet rece, însă amabil. Se așteptă să dea cu ochii de o femeie drăguță și prezentabilă, dar nu mai mult.

Andrea se dăduse cu un pas înapoi, pentru a-i da posibilitatea să o admire toată, din prima clipă. Avea un zâmbet atât de nevinovat de parcă ar fi purtat rochia simplă pe care i-o alesese el.

– Drăguț din partea ta că ai venit în sfârșit să ni te alături, spuse Costa încă înainte de a se fi întors de tot și a o fi văzut ca lumea. Tocmai vorbeam de... *de tine!* Ochii i se dilatară de uimire. Andrea... Iubito! Ăăă... Nici nu știu ce să spun... , îngăimă el cu dificultate.

– Te rog, spune ceva, îl rugă ea cu voce mieroasă. Sau voi rămâne toată seara cu impresia că nu îți plac.

– Așa ceva ar fi exclus! se băgă imediat în vorbă unul dintre ceilalți doi domni. Nu există bărbat căruia să nu-i facă plăcere să vă privească, *Madame.* Să fiu în locul tău, Costa, nu aș lua-o niciodată pe această femeie răpitoare la Paris. Ar fi posibil să ți-o fure. Știți, francezii se dau în vânt după femei frumoase.

Timp de câteva secunde Andrea citi în ochii lui Costa furie și dezaprobare. Însă în clipa în care observă că toți oaspeții o priveau cu admirație expresia i se schimbă. Stătea în fața Andreei și o admira fără să se ascundă, în timp ce continua conversația cu ceilalți doi oaspeți.

După o vreme trecu la alt grup în timp ce Andrea mai rămase puțin cu cei doi vicepreședinți. Apoi se îndreptă și ea spre alte grupuri de musafiri.

Era aproape convinsă că Costa o uitase. Dar, când se întoarse să vadă unde este, îi întâlni privirile care exprimau atâta gingășie, încât sângele începu să-i zvâcnească cu putere.

Mai târziu, în decursul serii, orchestra ieși pe terasă și începu să cânte melodii de dans. Mai mulți domni se grăbiră să se înfățișeze în fața Andreei rugând-o să le acorde primul dans. Dar înainte ca ea să se hotărască își făcu de îndată apariția și Costa.

– Toată seara nu am avut ocazia să te țin nici o secundă în brațe, iubito, spuse el sărutându-i ceafa cu gingășie.

Andrea simți un fior de plăcere care o cutremură din cap până în picioare. Câtă senzualitate era în vocea lui Costa.

– Insist să-mi acorzi mie primul dans, îi ceru el trăgând-o ușor mai aproape. Andrea nu reuși decât să

încuviințeze din cap. Era încă buimăcită de sărutul lui gingaș.

Domnii care se strânseseră ciorchine în jurul ei se dădură înapoi, aplaudând cu entuziasm când Costa și Andrea se îndreptară spre ringul de dans.

Formația atacă un vals lent și când Costa începu să danseze cu Andrea aproape toți musafirii aplaudau.

Costa se dovedi a fi un dansator excelent. Muzica, razele lunii și admirația fățișă a atâtor oameni constituiau o experiență de-a dreptul fantastică pentru Andrea. Avea impresia că visează, atât de ireal i se părea totul. Și totuși, era adevărat. Simțea brațul puternic al lui Costa în jurul taliei, mirosea parfumul aspru al coloniei pe care o folosea și îi simțea obrazul lipit de al ei.

O ținea atât de strâns încât chiar și cea mai mică mișcare a sa o făceau să se cutremure de dor.

Andrea era atât de pătrunsă de această îmbrățișare încât fu incapabilă să se desprindă din brațele sale când muzica încetă. Costa o ținea de mâini și o privi în ochi, adânc și îndelung. Apoi îi spuse în șoaptă:

– În această seară ești cea mai frumoasă femeie din lume, Andrea.

– Și nu ești supărat din cauza rochiei? îl întrebă ea.

– Am vrut, la început. Dar îți vine atât de minunat încât nu am cum să nu te admir. Costa o trase din nou aproape de el. Te sfătuiesc să rămâi printre musafiri.

Dacă te întâlnesc cumva singură nu garantez pentru nimic, îi șopti el cu voce răgușită.

Andrea era cât pe ce să creadă că îl cucerise definitiv pe Costa, dar ultimele sale cuvinte sfărâmară și această speranță. Când îl auzea vorbindu-i așa se simțea mai degrabă ca un vânat pândit de o fiară flămândă. Îi venea să-i ardă o pamă, atât de dezamăgită era. Dar se abținu și îl sărută ușor pe obraz, așa cum îi cerea înțelegerea lor. Reuși chiar să și zâmbească. Pentru nimic pe lume nu ar fi vrut ca Costa să-și dea seama ce durere îi pricinuise.

– Știu foarte bine ce am de făcut. Îmi cunosc obligațiile, îi răspunse ea calmă. Și, cu voce puțin mai scăzută, adăugă: Și nu uita că suntem considerați soț și soție de către toată lumea. S- ar putea ca oaspeții tăi să nici nu-ți înțeleagă comportamentul atât de pătimaș. Doar celor ce se iubesc li se permite așa ceva.

Dintr-o dată nu se mai simțea de loc în largul ei atât de aproape de el. Ar fi vrut să-l știe cât mai departe de ea. De ce Dumnezeu o tulbura de fiecare dată în asemenea măsură?

– Iartă-mă, Costa, dar cred că ar fi mai bine să ne ocupăm de oaspeți. Dacă tu ai lua-o într-o direcție iar eu în cealaltă...

El zâmbi și îi dezmierdă ușor cu mâna spatele gol.

– Ești o gazdă perfectă și foarte conștientă de îndatoririle ce îți revin. Dar totodată ești și o soție teribil

de ispititoare. Şi în ceea ce priveşte problema celor ce se iubesc...

– Scuză-mă, Costa, îl întrerupse Andrea, prefăcându-se că se grăbeşte, unul dintre partenerii tăi cei mai importanţi îmi face un semn cu mâna.

Zâmbetul împietri pe chipul lui Costa, întocmai ca o mască. Andrea îi întoarse spatele şi se grăbi să se amestece printre musafiri. Buna dispoziţie îi dispăruse pentru tot restul serii.

Încerca din toate puterile să ascundă cât de dezamăgită era. Dar pentru a reuşi îi trebuiră eforturi aproape supraomeneşti.

Andrea conversă cu mulţi dintre oaspeţi, chiar dansă cu câţiva admiratori mai înfocaţi, se interesă de modul în care se distrau musafirii şi nu uită nici o clipă să zâmbească tuturor. Încercă să-şi ocupe timpul pentru a nu avea nici o clipă de gândire pentru că se temea că altminteri avea să izbucnească în lacrimi.

Seara care începuse atât de promiţător se transformase într-un adevărat coşmar pentru Andrea. Reuşi totuşi să reziste până după plecarea ultimului dintre invitaţi. Doar personalul de serviciu se agita pe terasă, strângând vesela şi făcând ordine.

Costa nu era nicăieri şi Andrea îi era recunoscătoare pentru acest lucru.

Urcă obosită și epuizată în apartamentul ei. Își scoase cu nepăsare rochia în care se simțise atât de bine la începutul serii, aruncând-o pe jos, ca pe o cârpă. Apoi Andrea se ghemui în pat.

– Afurisit ce ești tu! oftă ea ca pentru sine după care începu să lovească furioasă cu pumnii în pernă, strigând: Doamne, ce n-aș da să pot pleca înapoi în America! Acum, chiar în această clipă!

12

CÂND SE TREZI ÎN DIMINEAȚA următoare Andrea nu își mai aminti ce visase. Însă își aminti de îndată de crunta dezamăgire pe care o încercase în seara precedentă.

Fierbea de furie. Avea el să vadă, Costa, de ce era ea în stare!

Prea bine, avea să-și îndeplinească obligațiile până în ultima clipă. Dar doar obligațiile și nimic mai mult. Avea de gând să-l lase să simtă cât de mult îl detesta.

Andrea era foarte hotărâtă să se arate indiferentă față de el și să nu se mai lase muiată de privirile și sărutările lui. Iar dacă nici asta nu va fi de ajuns atunci...

Andrea se strădui să nu-și ducă gândul mai departe și începu să se pregătească pentru recepția care urma.

Zilele următoare se scurseră monoton. Andrea zâmbi atât de mult în fața musafirilor încât începură să o doară mușchii feței.

Dansă, făcu conversație, într-un cuvânt era o gazdă încântătoare – întocmai cum se aștepta de la ea.

Dar nu mai îmbrăcă nici o rochie îndrăzneață ci doar hainele pe care i le alesese Costa. Și nu mai participa nici pe departe cu același suflet la petreceri, cum o făcuse în prima săptămână.

Oaspeții nu observară nimic însă Costa băgă de seamă curând că Andrea se mișca aidoma unei marionete.

– Spune-mi te rog, te-am jignit cu ceva? o întrebă Costa într-una din dimineți în timp ce se plimbau împreună prin grădina de trandafiri. Aveam la un moment dat impresia că totul este atât de perfect. Dar poate că am fost prea ocupat și am uitat să-ți spun cât de formidabil te descurci. Am să-mi țin cuvântul dat. Peste o zi-două vor pleca și ultimii dintre musafiri. Atunci am să-mi chem avocatul și sora ta își va recăpăta libertatea. Și tu vei putea face de asemenea ce dorești.

– Mulțumesc pentru compliment, spuse Andrea cu amărăciune în glas. Tot ce mi-aș dori acum ar fi câteva zile de repaus. Să zicem că pentru... bună comportare.

– Este chiar atât de greu să interpretezi rolul soției mele? o întrebă Costa uimit. Câteodată avusesem impresia că îți făcea chiar o plăcere deosebită. A ajuns să fie prea obositor să te prefaci tot timpul? Uite ce este, îți fac o propunere: haide să mai petrecem o seară în doi la Atena. Mergem să dansăm și să mâncăm bine. Ei bine, ce zici?

– Ar însemna să te suport o seară în plus, Costa, îi spuse Andrea pe un ton intenționat jignitor.

Oare putea el fi chiar atât de orb încât să nu înțeleagă ce se petrecea în sufletul ei? Probabil că da. Doar nu cunoștea nici un sentiment ci doar îndatoriri și iarăși îndatoriri...

– Mulțumesc, dar aș dori să scap o dată de această corvoadă. Chiar și acestă plimbare simt că îmi depășește puterile. Te rog să mă scuzi dar aș dori să mănânc doar foarte puțin la masă și apoi să fac o plimbare călare. Singură!

– Dar, Andrea... nu voiam decât...

Costa se trezi vorbind trandafirilor pentru că Andrea îi întorsese furioasă la culme spatele și îl lăsase singur. Era conștientă că era un gest cât se poate de nepoliticos și nu se cădea unei doamne.

Ei bine, și ce dacă! Ce i s-ar mai putea întâmpla? Dorise să plece cât mai repede din apropierea lui și asta îi reușise.

Andrea nu putea decât să bănuiască ce era acum în sufletul lui Costa, în timp ce ea se grăbea spre grajduri. Să-și fi dat seama până la urmă unde greșise față de ea? Ce mai conta. De-acum era și-așa prea târziu.

Nu putea să accepte orice din partea lui. Iar Andrea era de părere că ar fi fost de mult cazul să-l pună la punct pe Costa.

De abia urcată în șa, Andrea dădu pinteni calului, pornind într-un galop sălbatic până când calul se umplu de spume. Abia după aceea găsi de cuviință să revină la grajduri.

Dar furia ei era departe de a se fi domolit.

După ce duse animalul în grajd se duse grăbită în casă, își îmbrăcă costumul de baie și coborî la piscină. Acolo înotă până abia mai reuși să se țină la suprafața apei.

Era bucuroasă că în tot acest timp reușise să nu se gândească la nimic. Reușise oarecum să se destindă și să-și schimbe gândurile. Se simțea din ce în ce mai bine.

Strânsese noi forțe care să o ajute să mai reziste o zi. Apoi mai trebuia să facă față unui concert. Secretarul lui Costa semnase în acest sens un contract cu o formație de muzică folclorică.

Andrea se îndrepta spre casă cu chipul încruntat, exprimând o hotărâre neînduplecată.

Se răsuci speriată când, cu puțin înainte de ușă, se simți prinsă de braț și trasă înapoi. Era Costa, care o așteptase în întunecimea uneia din bolțile laterale.

– Discuția noastră încă nu s-a încheiat, Andrea. Degeaba ai luat-o la sănătoasa, îi șuieră el cu dinții încleștați. Probabil că a fost greșeala mea să-ți spun cât de mult te admir pentru tăria de care dai dovadă. Acum folosești acest lucru împotriva mea, pentru a mă jigni!

– Nu mă simt în măsură să savurez jocurile de cuvinte, i-o tăie scurt Andrea. Acum nu-mi doresc decât să fac un duș și să am parte de câteva ore de somn odihnitor.

– Ei bine, de data asta nu vei mai reuși să-mi scapi, mârâi Costa iar degetele sale se încleștară atât de puternic de brațul Andreei, încât aceasta gemu de durere. Nu te vei mișca de aici până nu-mi vei fi spune ce nu-ți convine. Și dacă va fi nevoie vei petrece întreaga zi în acest loc!

Andrea ținu piept privirilor sale furioase.

– Asta nu face parte din înțelegerea noastră. În prezența oaspeților tăi sunt soția ta iubitoare. Însă sentimentele pe care le nutresc nu te privesc câtuși de puțin.

Încercă să se smulgă din strânsoarea degetelor sale.

– Dă-mi drumul, sau țip! îl amenință ea. Și ce ar crede atunci oaspeții tăi despre o căsnicie atât de fericită, șuieră ea batjocoritoare.

– Draga mea Andrea, cu sau fără voia ta mi-ai dezvăluit ce nu-ți convine. Este acest joc care te face atât de nefericită, nu-i așa? Iar acum îmi vei spune de ce.

Andrea scutură cu sălbăticie din cap.

– Asta niciodată, Costa! Mi-ai cerut mai mult decât oricare alt om până acum. Mai am de suportat acest chin doar câteva zile dar asta nu înseamnă că voi fi atât de

nebună încât să fiu și în continuare batjocura ta. În prezența oaspeților tăi voi fi gazda perfectă și mereu zâmbitoare dar nu vei mai reuși să mă determini să-ți dau nimic în plus. Nu pot să te sufăr, pricepi? Aș da orice să nu te mai văd niciodată, câte zile voi mai avea! îi aruncă ea furioasă în față.

– Așa care va să zică? Nu mă poți suferi? Nu pot să cred așa ceva, șuieră Costa amenințător.

Andrea se mulțumi să ridice din umeri cu indiferență.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Acum doresc să fiu lăsată în pace să fac duș și să mă odihnesc. Sau poate vrei să afli cât de tare sunt în stare să țip?

– Te rog, nu te jena! Știu un mijloc foarte eficace pentru a te împiedica s-o faci.

– Nu vei îndrăzni să folosești violența împotriva mea! strigă Andrea la el.

– Ți-am spus că n-ai decât să încerci. Sau acum ți-a pierit dintr-o dată curajul? rânji batjocoritor Costa.

– Nutresc o serie foarte diversificată de sentimente față de persoana ta, dar teama nu face parte dintre ele. Mai bine acoperă-ți urechile!

Andrea deschise gura, însă doar un sunet înăbușit ieși pe buzele ei. În clipa următoare Costa îi închisese gura cu un sărut brutal.

O cuprinse în braţe, strângând-o cu putere la piept în timp ce o săruta fără încetare. Degetele sale viguroase lăsară dâre albăstrii pe locul unde o strânseseră de braţ, dar Andrea nu cedă nici un pic...

În prima clipă intenţionă să-i opună chiar rezistenţă, dar se temu că procedând astfel avea să-i dezvăluie lui Costa sentimente pe care voia să le ascundă de el.

Nu, cel mai bine era să rămână liniştită, să nu se mişte dar nici să nu-i răspundă la sărut. Asta ar fi fost cu siguranţă un duş rece pentru Costa.

Aşa după cum se aştepta, nu peste mult timp acesta o respinse cu brutalitate.

– Nici nu ştii ce noroc ai că sunt un *gentleman*, mârâi el furios. Hai, cară-te înainte să uit de educaţia aleasă pe care am primit-o.

– Exact asta şi intenţionam să fac, îi răspunse Andrea batjocoritoare. Pe diseară. Şi nu uita: mereu cu zâmbetul pe buze! Doar toată lumea te consideră un bărbat fericit în căsnicie.

Costa strânse furios pumnii. Pentru prima oară de când îl cunoştea, Andrea simţi că îi este într-adevăr frică de el.

Alergă în casă cât putu de repede.

Îşi dădu seama că fusese cât pe-aci să întreacă măsura. Însă nu regreta nimic. Dimpotrivă, clipele prin care trecuse i se păreau mai degrabă palpitante decât

înfricoșătoare: din nou se opusese voinței lui Costa și din nou ieșise biruitoare, reușind să se impună în fața lui! Și pe deasupra reușise să reziste și pasiunii sale mistuitoare. Nici ea însăși nu s-ar fi crezut capabilă de o astfel de performanță. Și cât de sigur fusese pe el, că o va reduce la tăcere cu un sărut.

Probabil că rămăsese în același loc, chibzuind cum să i-o plătească mai bine. Nu îl văzuse niciodată atât de furios ca acum.

Și dintr-o dată, Andrea deveni conștientă că probabil declanșase sentimente mult mai profunde în el.

Deci și el simțea mai mult față de ea, decât voia să arate! Desigur! Asta trebuia să fie explicația! Dacă era în stare să devină atât de furios înseamnă că mai erau și alte sentimente în joc! Nu doar dorința de a o poseda fizic!

Putea fi adevărat? Oare să se fi îndrăgostit totuși de ea până la urmă?

Andrea se așeză în fața oglinzii și rămase gânditoare, cu privirile pierdute în gol.

Ce prostie mai era și asta! Iar începea să viseze? Și încă cu ochii deschiși?

Sentimentele lui Costa nu puteau avea nimic comun cu iubirea. Prin atitudinea ei îi rănise orgoliul de mascul, asta era tot. De aceea se înfuriase atât de rău. La fel se întâmplase și atunci, când nu voise să-i arate pachetele pe care le cumpărase.

Andrea simți că se înfurie pe ea însăși.

Cum de se lăsa sedusă de astfel de vise? Dorința ei ca Costa să-și schimbe sentimentele pe care le nutrea față de ea era o prostie. Doar îi dăduse în mai multe rânduri de înțeles cât se poate de limpede că nu o va iubi niciodată.

Andrea oftă. Doamne, de ce mă chinuiesc eu cu astfel de gânduri? se întrebă ea. Doar era atât de rece și calculată de obicei.

Da, întotdeauna fusese mândră, considerându-se o ființă cât se poate de rațională. Să o fi lăsat în pană rațiunea? După toate aparențele asta se întâmplase.

Până acum i se mai întâmplase doar o singură dată acest lucru – și anume cu Jonathan, bărbatul de care se îndrăgostise atât ea cât și Daphne. Atunci iubirea o orbise.

Andrea își cuprinse capul în mâini. Se îndrăgostise fără drept de apel de Costa și era dor de aceea atât de furioasă pe el, pentru că nu o iubea la rândul său.

E drept că adineauri îi spusese că abia așteaptă să plece de aici. Dar spusese o miniciună.

Acum, când era singură cu ea însăși, Andrea recunoștea cinstit acest lucru. Da. Era dezamăgită profund de faptul că timpul pe care-l avea la dispoziție se scursese și o dată cu aceasta își irosise și ultima șansă.

Va fi nevoită să ferece pentru totdeauna în sufletul ei adevăratele sentimentele pe care le nutrea față de Costa. Mai mult ca sigur că nu mai aveau să se revadă niciodată după ce avea să urce în avionul care o va duce acasă.

Câteva zile încă și se împlinea sorocul. Era oare mai bine să-și calce orgoliul în picioare și să-și mărturisească deschis sentimentele în fața lui Costa?

Nu mai avea nimic de pierdut procedând astfel. Poate că recunoștea și el că nutrise tot timpul sentimente similare față de ea.

Dar, orice s-ar fi întâmplat, avea să știe o dată pentru totdeauna care era situația și asta avea să facă să diminueze tensiunea dintre ei. Pentru că așa cum era acum devenise de nesuportat.

Andrea trăia sentimente contradictorii. De câte ori simțea nevoia să-i dea lui Costa cu ceva în cap îi venea imediat după aceea să se arunce în brațele lui și să-și ceară scuze. Și el părea că suferă din cauza disputelor nesfârșite dintre ei. Ar fi fost oare mai bine ca ea să evite chiar să și stea de vorbă cu el?

Nu! Doar simplul gând o făcea să sufere. Prefera să-și manifeste înțelegerea și să se scuze într-un mod amical.

Acum Andrea își dădea limpede seama ce le lipsise: o discuție clarificatoare cinstită.

Problema era însă cum să-l determine pe Costa să o accepte? Cu toți acești oaspeți nu găseau nici măcar un loc unde să poată sta de vorbă nederanjați.

Doar încă câteva zile și șansa ei s-ar irosi definitiv, îi trecu din nou prin cap.

Încercă cu febrilitate să descopere o eventuală rezolvare. Dar nu-i venea nici o idee convenabilă.

Și, în fond, ce i-ar fi putut propune lui Costa?

Andrea își frecă gânditoare fruntea. Nu îi făcuse de curând chiar Costa o propunere? Asta era, desigur! O seară în doi la Atena!

Da, chiar mâine seară. Și cu acest prilej aveau să discute despre despărțirea care se apropia.

Asta i-ar oferi ocazia cea mai bună de a-i spune tot ce-i stătea pe suflet.

Dacă dădea dovadă de dibăcie ar fi fost un lucru cât se poate de simplu.

Bineînțeles, exista riscul ca Costa să nu simtă la fel pentru ea. Dar voia măcar să știe care era situația reală, înainte de a pleca din casa lui. În cel mai rău caz ar fi părăsit Grecia, ducând cu ea amintirea unor săptămâni frumoase. Și apoi, de ce nu ar putea să se despartă ca doi buni prieteni?

Andrea se ridică și se învârti pe călcâie. Acum viitorul îi apărea din nou în culori mai optimiste, chiar dacă încă nu cunoștea răspunsul lui Costa.

Voia să-l roage de îndată ce îl va vedea să-şi petreacă ultima seară numai cu ea. Avea să îmbrace modelul acela interesant, cu pantaloni, pe care îl cumpărase ca surpriză.

Seara de mâine putea însemna fie începutul, fie sfârşitul.

13

ÎN ACEA SEARĂ Andrea interpretă mai bine ca niciodată rolul de soție. Era permanent veselă și se arăta în cea mai bună formă.

Costa era uluit să o vadă atât de zglobie. Dar nu spuse nimic. Abia când rămaseră singuri se referi la schimbarea ei de atitudine.

– Am ținut să-ți mulțumesc pentru osteneala pe care ți-ai dat-o cu oaspeții noștrii. Ai fost formidabilă. Dar, dacă mă gândesc cât de mult mă detești, trebuie să recunosc că ceea ce ai reușit este cu adevărat fenomenal, îi mărturisi el cu voce blândă. Îmi vine să te sărut, dar, fi liniștită, nu am s-o fac.

– Nu te detest, Costa. Cred că de la bun început nu am fost în stare să o fac, răspunse Andrea cu oarecare ezitare, alegându-și cuvintele cu multă grijă. Eram doar supărată, și atâta tot. Dar aici nu este un loc prea potrivit pentru a discuta despre asta.

– În acest caz de ce nu ne-am lua rămas bun de la oaspeții noștrii și nu am urca în cameră la mine sau în orice alt loc îți dorești? propuse Costa. Sunt sigur că

invitații noștri vor fi înțelegători. Și-așa de mâine vor pleca deja primii dintre ei. Vor fi desigur încântați să se poată duce mai repede la culcare.

– Nu ar fi nici o problemă dacă am lăsa-o pe mâine, spuse Andrea într-o doară. Îți conduci oaspeții la aeroport și după aceea vom face o partidă de tenis... sau poate altceva, după cum dorești. Iar seara vom pleca la Atena și continuăm de unde ne-am oprit ultima oară.

Costa ridică mirat din sprâncene.

– Ești sigură că dorești asta? Ai uitat că ultima oară m-am aruncat aproape ca un animal asupra ta? Mare noroc ai avut că ai scăpat teafără atunci. Vrei să afli pe pielea ta cât de departe am putea ajunge de această dată?

– Fii liniștit, de această dată lucrurile se vor petrece altfel, îi răspunse calmă Andrea. Va fi ultima noastră seară în doi, ca să spunem așa, seara noastră de despărțire. Și mai am încă o mulțime de lucruri să-ți spun. Crezi că vei fi în stare să te stăpânești până vom termina de discutat tot ce avem de vorbit? îl întrebă ea cu un zâmbet șăgalnic.

Costa zâmbi la rândul său și încuviință din cap. Era evident că se destindea văzând cu ochii.

– În această seară mă simt foarte bine în compania ta, spuse ea. Iar mâine îți promit că vom avea parte de o seară formidabilă. Am eu așa, o presimțire.

– Dar repede ți-ai mai schimbat părerea! Ieri pe la acestă oră mă trimeteai la dracu', ai uitat? Costa își drese glasul. În fond ar fi poate mai înțelept să tac, dar am o mică rugăminte la tine, o nimica toată.

– Dă-i drumul, spune și vom vedea dacă ți-o pot îndeplini, spuse Andrea surâzătoare.

– Aș putea primi un sărut înainte să ne descopere cineva aici? o întrebă Costa cu o sclipire ciudată în ochi.

Andrea clătină gânditoare din cap.

– Cred că unul mic de tot aș putea să-ți dau până la urmă, spuse ea într-un târziu, grăbindu-se însă să adauge cu degetul ridicat amenințător: Dar numai cu condiția să nu pui mână pe mine.

– Am să-mi dau toată silința. Pe cuvânt de onoare!

– Bun, sunt dispusă să te cred pentru că văd că nu apelezi la vorbe mari. Hai, sărută-mă repede, până nu mă răzgândesc!

Costa întinse brațele la spate pentru a-i demonstra Andreei că nu are de gând să o atingă. Apoi îi dădu un sărut pe obraz.

– Ce, asta a fost tot? îl necăji ea.

– Credeam că asta este tot ce îmi este permis.

– Da, dar asta numai pentru că nu mă așteptam că poți fi chiar atât de cuminte. Acum sunt de părere că meriți o recompensă. Așa că mai sărută-mă încă o dată, dar de-adevăratelea.

Costa ținu din nou brațele depărtate de trup, la fel ca prima oară, dar de astă dată sărutul său a fost orice, numai nevinovat nu. Nu după mult timp Andrea se simți atât de cucerită încât își încolăci brațele după gâtul său. Când Costa simți acest lucru o luă în brațe, lipind-o cât mai strâns de trupul său.

În această poziție dădură oaspeții peste cei doi. Dar ei uitaseră de tot și de toate. Iar musafirii se retraseră la fel de repede şi fără zgomot, precum veniseră.

Costa şi Andrea mai rămaseră mult timp împreună, afară. Își făceau mereu noi și noi propuneri pentru ultima lor seară comună. Până la urmă Andrea cedă şi se declară de acord să se lase condusă prin Atena de către Costa.

– Dar numai cu o singură condiție, îi ceru ea când se hotărâră în sfârşit să intre în casă. Vreau să fac împreună cu tine o plimbare lungă, care să-mi dea prilejul să discutăm în liniște până termin tot ce am de spus. S-ar putea ca pentru tine să nu fie punctul culminant al serii dar, cel puțin pentru mine, va fi cu siguranță cel mai important.

– Ei bine, atunci nu vreau în nici un caz să-l pierd, opină Costa. Dar desigur, putem amâna discuția pentru sfârșit, nu-i așa? Doar amândoi ne dorim să avem parte de o seară cât mai plăcută, da? întrebă el puțin îngrijorat.

– Fi liniștit, ceea ce am de gând să-ți spun nu ne va strica seara, îl asigură Andrea. O să ne amuzăm pe cinste și ne vom bucura de tot ce ni se va oferi, de acord?

– Mă declar întrutotul de acord cu orice dorință a ta, cu condiția să redevii vechea Andrea, atât de veselă și plină de viață. Câteodată stau și mă gândesc că aceste două săptămâni ar fi putut decurge mult mai plăcut pentru noi doi. Dar nu știu ce m-a făcut să fiu tot timpul pe picior greșit. Zău că îmi pare rău, Andrea. Știu prea bine că scuzele mele sunt foarte târzii dar poate că ne pot ajuta totuși întru câtva.

– St! făcu Andrea, ducându-și degetul la buze. Nu anticipa discuția noastră. Ai răbdare până mâine.

– Am impresia că va dura mult prea mult, se plânse Costa. Simt că nu mai pot de nerăbdare.

Se opriseră la piciorul scărilor.

– Atunci, pe mâine, spuse Andrea și se pregăti să plece.

– Mă bucur de pe acum, spuse Costa cu un zâmbet misterios. Visează ceva frumos! Și poate voi apare și eu în visul tău.

Se întoarse și se îndreptă spre bibliotecă. Andrea urcă încet scările, puțin nedumerită de ultimele lui cuvinte.

În noaptea aceea Andrea îl visă într-adevăr pe Costa. Și când se trezi își aminti că toate visele din acea noapte avuseseră un sfârșit fericit.

Dar asta nu este desigur decât datorită faptului că mi-am dorit asta, își spuse ea. Oricum, cred că pot s-o iau ca un semn de bun augur.

Era oare posibil să se apropie cu adevărat și să se înțeleagă mai bine după această seară? În acest caz ar fi putut pleca liniștită înapoi, în State. Acest gând din urmă îi produse o durere ascuțită în inimă.

După ultimele două săptămâni îi venea foarte greu să-și imagineze că își va relua catedra la școala unde preda. E drept că își făcea meseria cu plăcere dar viața de aici și, mai ales, Costa, omul visurilor ei, îi țineau sufletul prizonier. Dar, orice avea să se întâmple, trebuia să pornească de la premisa că astăzi era ultima zi pe care și-o petrecea în această lume minunată.

Andrea aruncă deoparte plapuma din puf și sări sprintenă din pat. Intră în baie și făcu un duș după care se îmbrăcă fără grabă.

Astăzi era ultima zi în care avea de îndeplinit îndatoririle de soție. Oaspeții aveau să-și ia rămas bun în cursul dimineții iar ea avea să stea alături de Costa.

Andrea se hotărî pentru o rochie simplă, din mătase de culoare azurie. Se aranjă cu multă grijă și coborî pentru micul dejun.

La despărțire Andrea nu uită să spună fiecăruia dintre oaspeți câteva cuvinte amabile. Făcu semn cu mâna mașinii care se îndepărta, ducându-i pe oaspeți și pe Costa, care-i însoțea, la aeroport.

Până la întoarcerea lui Costa, Andrea mai avu timp pentru o mică plimbare prin grădină, prilej cu care își pregăti planul de atac pentru seara ce urma.

Era sigură că avea să fie o seară foarte reușită. Aveau să fie numai ei, singuri, și chiar și numai atât o făcea să fie fericită. Și totuși, simțea o ușoară îngrijorare, o oarecare tensiune, cu privire la modul în care avea să ia sfârșit această seară. Până atunci trebuia să-și păstreze pentru ea atât întrebările cât și dorințele care o însuflețeau.

După plimbare Andrea urcă direct la ea în cameră și se schimbă pentru tenis. Costa trebuia să se întoarcă dintr-o clipă într- alta. Când termină se grăbi să coboare și îl întâlni pe Costa în holul de la intrare.

Costa fluieră apreciativ când o văzu în rochița albă de tenis.

-- Vin și eu într-o clipă. Să joci cu o femeie atât de dulce trebuie să fie o mare plăcere, spuse el.

Andrea îl evită cu îndemânăre când încercă să o ia în brațe.

Nu avu prea mult de așteptat în teren. Costa se schimbase în câteva clipe. Jucară trei meciuri, discutară

despre lucruri lipsite de importanță și se comportară foarte prietenos unul cu celălalt.

Apoi mâncară fiecare o farfurie mare de salată și se întrecură la înot în piscină, pe lungimea câtorva bazine. Andrea pierdu, dar asta nu o afectă defel. Costa era un înotător atât de desăvârșit încât nu avea nici o șansă să-i țină piept.

Apoi se odihniră câteva ceasuri. Costa o conduse pe scări, până în fața apartamentului său și se opri.

– În fond, de ce nu m-aș odihni împreună cu tine, o tachină el. Andrea deschise ușa dormitorului ei, se strecură înăuntru și apoi o închise până la un lat de palmă. De acolo îi strigă lui Costa:

– Nici nu intră în discuție!

– Măcar un sărut de despărțire, se milogi el.

– Nici atât! se arătă neînduplecată Andrea.

Costa se pregătea să-și vâre piciorul în crăpătura ușii, însă Andrea i-o luă înainte, trântindu-i-o în nas și încuind-o. Andrea îl auzi mârâind furios. Apoi Costa se îndepărtă.

Se lăsă să cadă în pat. Avea nevoie de cel puțin două ore de somn. Dar nu reuși de loc să închidă ochii.

După un timp renunță și se sculă din pat. După ce se plimbă de câteva ori în sus și-n jos prin dormitor, se hotărî să înceapă ceva mai degrabă cu pregătirile pentru seară. Se așeză în fața oglinzii și începu să se machieze.

Dar rezultatul o nemulțumi și îndepărtă machiajul cu ușoară nervozitate. Nu era nevoită să se grăbească. Mai avea timp suficient, își zise ea.

În acea seară voia să se facă cât mai frumoasă pentru Costa. Se apucă din nou de machiaj. După un timp se declară mulțumită, inspectându-și cu atenție imaginea reflectată de oglindă.

Privindu-și ceasul constată cu surprindere cât de repede zburase timpul. De acum trebuia să se îmbrace.

Pentru această seară plănuise să îmbrace un costum deosebit de elegant și senzual, pe care și-l pregătise din timp în dulap. Era croit din mătase albă și avea o jachetă albă, gen tunică, prevăzută cu un decolteu adânc. Mânecile erau largi, ca niște aripi și în spate atârna o glugă de efect.

Costumul se mula pe corp la fel de strâns ca și rochia neagră, pe care o purtase deunăzi la petrecere.

Când coborî scările îmbrăcată astfel Costa, care o aștepta în holul de intrare, începu să aplaude cu entuziasm.

– Știam eu că în această seară voi ieși în oraș cu cea mai frumoasă femeie din lume! exclamă el.

– Mulțumesc. Andrea îi zâmbi fericită. Ce bine ar fi dacă în fiecare zi ar fi astfel, și zise ea.

Se îndreptară spre mașină mână în mână și plecară la Atena. Acolo Costa alese un restaurant de lux pentru a

servi cina. Dar Andrea considera că acolo atmosfera este prea rigidă.

– Aș prefera un local mai mic și mai confortabil, îi explică ea lui Costa. Un local unde putem sta cât mai aproape și unde să nu ne fie distrasă atenția prin nimic.

El o privi uimit dintr-o parte. Dar Andrea se mulțumi să-i zâmbească și nu mai adăugă nimic altceva.

– Ai grijă, iarăși te miști pe o pojghiță subțire de gheață, o preveni Costa. Un zâmbet larg îi înflori pe față iar Andrea își dădu seama că nu avea de ce să-i fie frică.

În această seară Costa se purta cu totul altfel decât în prima seară pe care o petrecuseră împreună în Atena. Nu mai plutea între ei acea tensiune, cum se întâmplase atunci. Costa nu se mai lăsa condus de patimă ci manifesta mai degrabă căldură și înțelegere față de Andrea.

– Nu face nimic. În această seară vreau să mă mișc pe gheață, îi răspunse ea. Nu vom mai avea niciodată un astfel de prilej ca în această seară. De aceea nu-mi doresc decât să fiu fericită, pentru ca amintirile care-mi vor rămâne să-mi ajungă pentru întreaga viață.

– Devii patetică, spuse Costa. Hai mai bine să ne veselim în prima parte a serii și să lăsăm restul pe mai târziu. Să încercăm să ne stăpânim lacrimile până atunci, de acord?

– Asta vrea să însemne că vei plânge după mine, Costa? îl întrebă uimită Andrea. Doar ești un bărbat matur și...

– Și viteaz, termină el fraza pe care o începuse Andrea. Nu uita, ai de-a face cu un bărbat în toată firea. Și Costa adoptase tonul ei glumeț. Dar să lăsăm gluma deoparte, Andrea. Cu cât se apropie clipa despărțirii cu atât mă simt mai ciudat. Îți voi simți foarte mult lipsa.

Costa încercă să o cuprindă de după umeri dar Andrea se eschivă cu eleganță.

– Te rog, hai să mâncăm undeva. Dacă nu te deranjează aș renunța la dans în această seară.

Costa încuviință din cap și o conduse într-un alt local. Aici luară loc într-o nișă retrasă, în semi- obscuritate, unde puteau sta de vorbă liniștiți, așezați foarte aproape unul de celălalt.

– Ce nebun am putut fi! începu Costa după ce se servi mâncarea. Abia astăzi înțeleg că am încercat să descarc asupra ta toată nemulțumirea pe care mi-a pricinuit-o Daphne și propriul meu fel de-a fi. Doar arareori mi-am dat osteneala să aflu ce fel de om ești în realitate.

Andrea îl fixa din priviri. Nu bănuise ea oare acest lucru?

Andrea își așeză mâna pe brațul ei.

– Da, recunosc. Am băgat de seamă ce femeie frumoasă eşti dar voiam să-mi oferi ceea ce-mi refuzase Daphne. De aceea simţeam nevoia să-mi demonstrez mie însumi ce bărbat formidabil sunt.

– Dar ai spus că iniţial o iubeai pe Daphne. Nu ai făcut oare totul pentru a te căsători cu ea? Nu au existat nici un fel de sentimente autentice care să vă lege? Îmi amintesc perfect cum aţi încercat amândoi să mă convingeţi că vă iubeaţi.

– Cred că atât eu cât şi Daphne încercam mai degrabă să ne convingem singuri de acest lucru. Adevărul este că amândoi aveam nevoia de a fi aproape de cineva. Aşa că ne-am autosugestionat că ne iubeam. Probabil că şi eu am dezamăgit-o la fel de mult pe cât m-a dezamăgit ea pe mine. Nu am fost onest faţă de ea când am înţeles că totul nu era decât imaginar. Nu m-am simţit în stare să trec peste mine şi să recunosc cinstit că am greşit. Mi se părea mai important să salvez aparenţele. Tot din acest motiv am şi refuzat să o las să plece de lângă mine.

– Şi acum? îl întrebă Andrea privindu-l plină de speranţă.

– Acum sunt aici, împreună cu tine şi am impresia că m-am lăsat pradă unei noi iluzii. Tu şi Daphne aveţi deja în buzunar biletele de avion pentru a vă întoarce în

America și abia acum îmi dau seama cât de enorm de multe lucruri mai am să-ți spun.

Costa o privi în adâncul ochilor. Privirile sale nu exprimau nici umbră de patimă. Ceea ce putea citi Andrea în ochii lui era mult mai mult decât atât. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Mergem acum să ne plimbăm așa cum te-am rugat, îl întrebă ea, străduindu-se să vorbească cu voce cât mai calmă.

– Dar nu am apucat să mâncăm decât câteva îmbucături, protestă Costa uluit.

– Ce contează, mai avem vreme o viață întreagă să mâncăm, fie împreună, fie singuri. Dar această seară este unică în viața noastră. Hai să mergem pe unde ne-am plimbat ultima oară. Și îți voi spune și eu unele lucruri.

– Ai și tu ceva de mărturisit? o întrebă el. Vorbeai atât de ceremonios adineauri...

– Oho, și încă cât. Dar aș dori ca tu să fii acela care să termine ce are de spus. Așa îmi va fi mai ușor să mă spovedesc.

Când se apropiară de ruinele vechiului templu discuția se învârtea încă în jurul monumentelor antichității, care îi înconjurau din toate părțile. Nu le venea de loc ușor să continue conversația începută în restaurant. Amândoi simțiră acest lucru.

Andrea era foarte nervoasă dar nu simțea nici un fel de teamă. Costa avea să o înțeleagă, de asta era sigură.

Și, ca de la sine, se apropiară din nou. Costa o strânse mai puternic de mână.

– Într-adevăr, va fi o seară de neuitat, recunoscu el.

Andrea se opri și-și adânci privirile în ochii săi. Costa îi apucă și cealaltă mână și o trase mai aproape de el.

– Nu te voi uita nicicând, Andrea, îi șopti el. Dacă aș ști cum să te rețin, aș face-o. Nu știu de ce, dar simt că această seară ar putea constitui pentru amândoi un nou început.

Andrea simți că inima i se oprește în loc. Trebuia să-și vină în fire pentru a mărturisi ceea ce ascunsese atâta vreme de el.

– Nu îmi doresc nimic cu mai multă ardoare decât asta, Costa. Tot timpul am căutat o cale pentru a-ți mărturisi acest lucru. Până la urmă mă hotărâsem să plec și să duc cu mine acest secret, ferecat în sufletul meu. Dar nu pot. Îmi pare rău că nu ți-am mărturisit de la început ce simt pentru tine. Măcar la despărțire mă simt datoare să o fac. Te iubesc, Costa.

Vocea Andreei devenise o șoaptă care abia se auzea.

– Andrea! Andrea mea! strigă Costa luând-o în brațe. Buzele sale se lipiră de gura ei într-un sărut atât de pasional, încât li se tăie respirația.

– Atunci, te rog, rămâi alături de mine! o imploră el în momentul în care îi dădu drumul.

Andrea se smuci din brațele sale. O roșeață întunecată îi acoperi chipul. Dar în întuneric Costa nu avu cum să observe acest amănunt.

– Dar ce crezi, că ți-am mărturisit că te iubesc pentru a deveni amanta ta? Te-ai înșelat amarnic! Am avut curajul să-ți mărturisesc sentimentele mele, dar am și destulă mândrie pentru a nu mă arunca în brațele tale doar pentru a...

– Dar cine a spus așa ceva? o întrerupse Costa apropiindu-se din nou de ea. Îi luă din nou mâinile și îi sărută vârfurile degetelor. Chiar și acum tot un seducător lipsit de scrupule mă consideri? Doar pentru că încă nu am spus ce aveam de zis nu înseamnă că nu am și eu sentimentele mele față de tine. Dar am și orgoliul meu. Știu prea bine că din cauza lui am distrus destule lucruri în viața mea. Nu m-am simțit astfel niciodată în stare să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine. Eram încă prea furios pe Daphne și voiam să mă răzbun pe tine.

Pentru o clipă, Andrea rămase fără grai. Inima îi bătea nebunește. Apoi, după un timp, se simți din nou în stare să vorbească.

– Este adevărat ce aud?

– Da, de o mie de ori da, iubirea mea! Dar nu a fost de loc ușor, să știi. Uite, dacă vrei, îți mai explic o dată.

– Da, te rog! Fă-o! De când aştept asta! Doamne, câte îndoieli m-au chinuit. De unde să bănuiesc ce se petrecea cu adevărat în sufletul tău? Te rog, mai spune încă o dată! Dacă nu o să mi se pară că am visat.

– Andrea, te iubesc, repetă Costa cu voce catifelată.

Ea îşi încolăci braţele după gâtul lui şi-i acoperi faţa de sărutări. Costa o strângea atât de puternic la piept, de parcă ar fi vrut să nu o mai elibereze în veci.

Rămaseră aşa un timp. Fiecare din ei nu mai simţea decât căldura celuilalt, dragostea care îi unea şi pasiunea clocotitoare care îi mistuia.

– Nu îţi pot promite că voi reuşi să mă schimb peste noapte, începu Costa să vorbească într-un târziu. Dar mă voi strădui să nu mai fiu atât de arogant.

– Ştiu că reuşeşti în tot ce-ţi propui, şopti Andrea. Şi eu mai am câte ceva de învăţat. Costa, nici nu-mi vine să cred. După cât se pare voi rămâne până la urmă în Grecia, strigă Andrea dintr-o dată în gura mare. E adevărat? Chiar rămân alături de tine?

– Doar cu condiţia să-mi promiţi ceva, se încruntă Costa uşor.

– Sună, de parcă ai pune la cale o afacere.

– Nu chiar. Dacă vrei să rămâi aici şi să împarţi viaţa cu mine nu poţi să te ridici împotriva obiceiurilor de aici. Mă tem că vei fi obligată să te măriţi cu mine.

– Când te aud cât de frumos mi-o spui nu știu cum aș putea să te refuz, îi răspunse Andrea cu voce la fel de ceremonioasă. Da, Costa, cred că nu-mi rămâne nici o alternativă.

Amândoi izbucniră în râs.

– Vino, să mergem, Costa, insistă Andrea după ce reușiră să se liniștească puțin. Haide, înainte să mă trezesc din acest vis frumos și să descopăr, poate, că nici nu ești alături de mine. Vino să spunem tuturor, să fiu sigură că nu îți iei vorba înapoi.

– Nimic în lume nu m-ar putea face să-mi schimb părerea, Andrea. Vei fi soția mea.

Redeveniră serioși și Costa îi curpinse talia, trăgând-o spre el.

– Să nu pleci de lângă mine, Andrea. Am nevoie de tine, îi șopti el sărutând-o cu gingășie. Mâinile sale începură să-i dezmierde spatele.

– Și eu am la fel de multă nevoie de tine, murmură Andrea între două sărutări. Și vreau să-ți dăruiesc tot ce-ți dorești.

– Chiar și șase copii? întrebă Costa râzând.

– Din partea mea, fie și șapte, dacă vrei.

– Ei bine, în cazul că vor fi atât de mulți, ar trebui să ne punem imediat pe treabă, spuse Costa strângând-o și mai aproape de pieptul său. Sărutările îi deveniră tot mai pătimașe, tot mai insistente.

Andrea simți cum mâna lui îi alunecă sub haină, cum îi dezmierdă pielea și se închide, cuprinzându-i sânul.

Gemu de plăcere și se lăsă purtată în al nouălea cer, legănată de beția simțurilor alături de Costa, bărbatul pe care îl iubea.

SFÂRȘIT

Andrea se simte irezistibil atrasă de logodnicul sorei ei, cu toate manifestările lui despotice care par să o afecteze atât de profund pe Daphne. Îngrijorată, Andrea este frământată de întrebarea dacă Daphne este într-adevăr fericită dar, mai ales, este îngrozită de posibilitatea ca istoria să se repete și ea să se îndrăgostească din nou de iubitul sorei sale...

Se sărutau pătimaș, aproape cu sălbăticie. Costa o dorea cum nu mai dorise nici o altă femeie. O cuprinse în brațe și Andrea se simți cuprinsă de un noian amețitor de senzații. În patima lor mistuitoare, Costa și Andrea erau doar ei doi, singuri.

EDITURA Z

Lei 1500